

Dr Alberto Romero Rivera

Vatikanske ubice

Ispovest bivšeg jezuite

- KAKO JE NASTAO KOMUNIZAM?
- KO JE PISAC „PROTOKOLA SIONSKIH MUDRACA“?
- KO JE PRAVI AUTOR HITLEROVE KNJIGE „MOJA BORBA“?
- KAKO JE NASTAO ISLAM?

Predgovor

Pred vama je neverovatna priča o bivšem jezuitskom svešteniku i njegovom obraćenju. Dr Alberto R. Rivera je morao da ostane na adresi sa identifikacione kartice (slika dole) dok

je čekao odluku crkvenog suda u svom slučaju 1967. godine, nešto pre svog istupanja iz rimokatoličke crkve.

Ispod su neke od poslednjih slika Dr Rivere, slikane kada je bio direktor škole za sveštenike u San Lorencu, u Španiji.

Poglavlja koja su pred vama bazirana su na životnoj priči i drugim informacijama koje je bivši visoko rangirani jezuitski sveštenik Alberto Rivera dao izdavačkoj kući Chick Publications. Do svoje smrti 20. juna 1997, Dr Rivera intenzivno je istraživao rimokatoličku crkvu i njenu ulogu u svetskim političkim i ekonomskim tokovima. Putovao je po svetu držeći predavanja u crkvama i školama gde je pomogao mnogim rimokatolicima da napuste pogrešan religijski sistem. Mnogi bivši katolici, i drugi ljudi, duguju Riveri

što su dobili informacije od značaja za svoj život.

Dr Alberto Rivera,
fotografija iz 1985. godine

Izdavač

Donna Eubanks (bivša kaluđerica): „Danas sam istinski religiozna nakon 23 godine koje sam provela kao kaluđerica u samostanu Sv. Josif. Mogu da kažem, na osnovu ličnog iskustva, da Dr Rivera govori istinu o rimokatoličkom religijskom sistemu.”

Clark Butterfield (bivši katolički sveštenik): „Nakon što sam pročitao ispovest Alberta Rivere shvatio sam da nisam sam u svojoj želji da kao bivši katolički sveštenik pomognem mnogima da shvate rimokatoličku prevaru. Počastvovan sam što sam u istom timu sa Albertom Riverom.”

Počeci

Moja životna priča započela je u Španiji, 1942. godine. Majka me je vodila na upis u katoličku školu.

- „Oče Avrame, ovo je najsrećniji dan u mom životu. Danas moj sin počinje da uči za sveštenika.”

- „Da gospođo Rivera, dobro ste ga pripremili za to veliko zvanje. Pogledaj Alberto, vidiš li zgradu ispred nas, to je škola u koju te vodimo.”

- „Da, oče Avrame, vidim je,” - rekao sam.

- „Krstio sam Alberta i sada sam srećan što ga mogu provesti kroz ova vrata. Dođi, sine.”

Ali, kada sam došao pred vrata škole, neka unutrašnja sila me je odbijala da uđem unutra:

- „Ne, majko, ne! Ne želim da ostanem ovde, hoću da se vratim kući sa tobom”, vikao sam.

- „Alberto, prestani već jednom, moraš ostati ovde. Moraš. Šta je to sa njim? Oče, ne razumem.”

Alberto je počeo svoje školovanje kada je imao 7 godina.

Dve godine kasnije...

- „Oče, tri žene su došle da traže brata Alberta. Njegova majka umire.”

- „Ko su one?” - pitao je sveštenik Avram.

- „Njegova baka i dve ujne.”

- „Uvedi ih i pošalji nekoga po brata Alberta.” Žene su ušle u kancelariju sveštenika Avrama:

- „Da li vas je doktor poslao?” - pitao ih je sveštenik.

- „Da oče, nemamo puno vremena, ona je jako bolesna. Doktor kaže da moramo da požurimo ako Alberto želi da je vidi živu”, odgovorile su.

- „On će stići za trenutak.” Ja sam ubrzo stigao.

- „Brate Alberto, tvoje rođake su došle da te vode kući. Tvoja majka umire.”

- „Šta oče, o ne! Ne oče, neću da idem kući. Ovo je moja kuća, ovo je moja porodica! Crkva je moja majka!”

Nakon intenzivnog podučavanja od strane jezuitskih sveštenika, ja sam se potpuno promenio.

- „Sine moj, da te pitam nešto... Podigni glavu i pogledaj me. Zar ti nisi došao ovde da bi postao sveštenik?”

- „Da, oče!” - odgovorio sam.

- „Zar se ne sećaš da si prihvatio jedan od najsvetijih zaveta - zavet poslušnosti? Izgleda da nisi spreman... Ja ti naređujem da ideš kući, a ti odbijaš.”

- „Sa vašom dozvolom oče, spreman sam da idem”, odgovorio sam.

- „Dozvoljavam ti.”

- „Oče, da li ću se vratiti?”

- „Da, brate Alberto, vratićeš se...”

- „Za ime Boga Alberto, požuri! Tvoja majka želi da te vidi pre nego što umre,” požurivale su me rođake.

Kada smo stigli u katolički samostan, gde je ležala moja majka, situacija je bila napeta do

usijanja.

- „Zašto ste premestili gospođu Rivera u ovu sobu?” , pitala je glavna časna sestra.

- „Govorila je čudne stvari o nekim duhovima koji dolaze u njenu spavaću sobu i plaše je.

Tražila je da je premestimo” - odgovorile su ostale časne sestre.

- „Kakvi duhovi?” - usledilo je novo pitanje.

- „Ne znam! Uradila sam šta mi je rečeno. Otac Avram se složio.”

- „Ah! Otac Avram. Onda je u redu.”

Časne setre su pokušavale da umire mog oca:

- „Gospodine Rivera, vaša žena je bila svetica. Pomagala je svima. Niko nije bio bolji od nje. Bila je potpuno odana devici Mariji i njenoj crkvi. Nikad nije propustila nijednu misu.”

- „Da, Tereza je svetica.” - govorile su druge časne sestre.

U tom trenutku, ja sam ulazio na vrata. Časne sestre su me prepoznale.

- „Alberto dolazi! Idi reci Terezi da joj je došao sin.”

- „Oh, hvala Bogu. Idem, idem!”

Majka me je snažno zagrlila i tražila je da joj pomognem.

- „Alberto, sine moj, svešteniče. Bojim se. Ne želim da umrem. Pomozi mi, pomozi. Hoću da mi pomogneš. Moli se za mene presvetoj devici Mariji! Alberto! Molila sam se čak i Isusu, ali ne dobijam nikakve odgovore. Pomozi!”

Bio sam bespomoćan i obratio sam se svešteniku:

- „Oče Avrame, ne znam šta da radim. Zar ne možete nešto da učinite?”

- „Sine Alberto, učinio sam sve što sam mogao,” - odgovorio je.

Moja majka je vikala:

- „Oh Bože, ponovo vidim užasne duhove koji dolaze po mene! Tako se bojim. U sobi su!”

Sveštenik Avram je nastavio:

- „Tvoja majka je primila sve svete obrede i specijalni oprost grehova od svetog oca pape. Održana je i specijalna misa.”

Moja majka tada nije uzimala nikakve lekove. Vikala je i dalje:

- „Oh ne! Zar ih ne vidite? Hoće da me stave u vatru! Došli su po mene Alberto! Neću da umrem i odem tamo! Pogledaj te ljude u vatri!! Ta grozna čudovišta dolaze po mene! Ne, Alberto! Učini da odu od mene. Pomozi! Bojim se da umrem! Vatra, čudovišta... „

- „Mama, mama, vrati se!” Sveštenik Avram je konstatovao:

- „Umrla je, sine moj.”

Moja majka, Tereza Rivera je umrla sa 33 godine.

Narednog dana sveštenik Avram je pokušao da me ohrabri:

- „Alberto, moraš verovati crkvi. Ja sam sveštenik koji te je krstio. Zar meni ne veruješ? Možda ćeš posle sahrane želeti da pričaš sa mnom.”

U sebi sam pomislio:

- „Nisam ti ja sin! Sve je laž! Sakramenti nisu pomogli mojoj majci. Crkva joj nije pomogla kada joj je trebala pomoć i uteha. Otac Avram je lažov! On bi trebalo da bude kao Isus, a Isus nije pomogao.”

Kanonsko pravo i dogma rimokatoličke crkve daju svešteniku dve moći: da oprašta grehe i da izvodi misu. Ovo ga postavlja u poziciju Isusa, prema rimokatoličkom učenju.

Bio sam duboko razočaran. Osećao sam se mrtav iznutra. Nisam više verovao ni u šta.

Posle sahrane bio sam duhovno slomljen. Klečao sam pored majčinog groba i razmišljao:

- „Ako je otac Avram lagao, onda možda on nije uradio šta je trebalo da uradi...
Draga mama, ako postanem sveštenik, ja ću naći odgovore i istinu. To ću učiniti!
Bože, pomoz mi da postanem sveštenik da bih mogao da pomognem svakome kome je potrebno.

Mama, vratiću se u školu zbog tebe, vratiću se da te vidim, mama, kad postanem sveštenik i bićeš ponosna i srećna... Zbogom mama, volim te mnogo.”

Nakon višegodišnjeg školovanja, urađenog doktorata i rada u okviru rimokatoličke crkve, saznao sam ono što nisam ni sanjao da ću saznati. Zbog toga sam morao da napustim crkvu i da napustim Španiju, u kojoj sam radio.

U Španiji sam radio kao jezuitski sveštenik i biskup u rimokatoličkoj instituciji. Jezuiti su na samom vrhu religioznih redova u katoličkoj crkvi. Osnovani su od strane čoveka po imenu Ignacije Lojola 1541. godine sa ciljem da se zaustavi širenje svih religijskih pokreta suprotnih rimokatolicizmu. Oni su bili inteligencija. U prošlosti, jezuiti su savetovali kraljeve i obarali vlade. I još uvek to rade. Oni su instruktori na rimokatoličkim univerzitetima. Jezuiti su mnogo moćniji nego što bi ikada mogli i da sanjamo.

Jezuita ima oko 100.000. Ovaj broj uključuje i jezuite koji su van rimokatoličkog sveštenstva. Ljudi bi pomislili da su oni potpuno odani papi i da papa vodi Vatikan. Ali ne, postoji jedan drugi čovek koji u stvari vodi celu predstavu. Taj čovek je jezuitski general. Poznat je pod nazivom „crni papa.”

On nije crnac, nego se samo oblači u crno. On je najmoćniji čovek u Vatikanu.

Ništa nije kao što izgleda. Rimokatolička institucija je puna iznenađenja. Što sam napredovao ka višim položajima, saznavao sam stvari koje su me sve više uznemiravale. Pretpostavljam da zato oko 86% sveštenika (uključujući i jezuite) prolazi kroz psihološke i psihijatrijske tretmane i ispitivanja.

Ali, da krenem od početka.

Prva stvar koja je uzdrmala moju veru bila je smrt moje majke. Ona je bila potpuno odana crkvi i nikad nije dovela u pitanje njena učenja, jer je verovala sveštenicima. A ipak je umrla bez Boga, sa izrazom užasa na licu. Sveštenik mi je rekao da je učinio sve što je mogao. Slepo verovanje crkvi koštalo je moju majku života. Osećao sam da je sveštenik za to kriv. Zakleo sam se da ću postati sveštenik i otkriti istinu. Da, smrt moje majke je bio prvi veliki događaj koji je uzdrmao moju veru.

Sledeći događaj koji me je uznemirio desio se u školi jedne noći. Dok sam spavao neko se ušunjao u moj krevet i počeo da me ljubi. Burno sam reagovao:

- „Šta? Izlazi iz mog kreveta!” Mladi nasilnik je počeo da viče:

- „Jao! Oče rektore! Oče! Dođite! Moj nos, slomio si mi nos!”

Rektor je brzo naišao:

- „Šta se ovde događa?”

- „Alberto me je udario u nos, oče”, vikao je moj školski drug.

Pokušao sam da se odbranim:

- „Oče, on je ušao u moj krevet i počeo da me ljubi, i... „

Rektor mi nije dozvolio da završim:

- „Napolje, svi izlazite napolje iz sobe... Ti ostani ovde, Alberto. Sram te bilo Alberto! Spusti se na kolena i priznaj svoj greh!”

Bio sam šokiran:

- „Ali oče, on je došao u moj krevet. Ne razumem!”
- „Na kolena! Priznaj greh!” - vikao je rektor.
- „Koji je moj greh?”
- „Tvoj greh je, Alberto... on ti je ponudio svoju ljubav, a to je bila Božja ljubav, a ti si to odbio!”

Na moje zaprepašćenje, homoseksualac nije uopšte osuđen. Kako je vreme prolazilo, otkrio sam da je homoseksualnost prisutna u celoj crkvi, od sveštenika pa sve do kardinala.

Činjenica da Rimski crkva ne dozvoljava brak sveštenicima i sestrama je izazvala velike probleme. Dok sam bio u crkvi mogao sam da vidim da su neke sestre ispovedale lezbejstvo, a druge su imale ljubavne afere sa sveštenicima. I to je zaista stalni izvor frustracija za normalnog čoveka.

Poznato je da su radnici, koji su kopali na imovini katoličke crkve, pronašli skrivena groblja. Našli su kosture beba koje su rodile kaluđerice. To se desilo u Sevilji, u Španiji, 1934. godine. Takođe i u Madridu, 1932. godine. I u Baskiji, regiji na severu Španije. Vlade predsednika Aznara i Manuela Azane zahtevale su nacionalnu istragu manastira, škola i drugih rimokatoličkih institucija. Mnoge takve grobnice su otkrivene u Španiji i u Rimu. Katolici u Španiji su bili zgroženi i napali su i uništili mnoge od crkvenih zgrada gde su ovi tuneli postojali. Državni lekari su pregledali tela i ustanovili da je smrt nastupila gušenjem.

U svetlu ovoga, zar nije čudno da je rimokatolička crkva protiv abortusa?

Ali, bez rimokatoličkog sveštenstva ne bi bilo ni rimokatoličke institucije. Zašto? Najvažniji zavet je zavet celibata, bez kojeg nema sakramenta reda. To postavlja sveštenika na presto. Oni traže od Boga da im bude naklonjen s većom milošću nego drugima, jer su ostali neoženjeni. Ako bi se svi sveštenici oženili, to bi uništilo sistem, jer je ustanova utemeljena na određenom kanonu koji kaže da papa može biti samo iz redova sveštenstva, a ako nema pape, nema ni rimokatoličke institucije. Papi je namenjena uloga vladara sveta.

Tu tačku je najviše promovisao Avgustin, rimokatolički teolog, oko 420. godine u originalnoj verziji knjige „Božji grad”. U svim ostalim verzijama taj deo je odstranjen, da za njega javnost ne bi saznala. Sada je papa „sunce,” vladar univerzuma - svemira. Zemaljski vladari predstavljaju „mesec” i reflektuju njegovu slavu. Svi ljudi koji se klanjaju pred njim jesu „zemlja”.

U citatu se kaže da Bog papi garantuje božansku pravdu kao Isusu Hristu na Zemlji, kako bi tajno kontrolisao stanovništvo svake države preko obrazovne, političke, ekonomske i vojne moći.

Sledeći veliki šok doživeo sam u školi. Imao sam 16 godina. Učitelj je govorio o tome kako je Petar bio prvi papa. Postavio sam pitanje koje me je umalo uništilo.

- „Ustani Alberto! Šta si rekao?”

Tada nisam znao da sam izazvao papu lično. Da bi dokazao da je apostol Petar bio prvi papa, učitelj je rekao da je Simon Petar bio stena na kojoj je izgrađena rimokatolička crkva.

- „Kako može Petar biti stena na kojoj je sagrađena crkva?” - upitao sam.

- „Zato što to jasno piše u staroj aramejskoj Bibliji koja više ne postoji” - usledio je gnevan odgovor.

- „Ne razumem” - rekao sam.

- „Nisam ti dao dozvolu da postavljaš pitanja, Alberto” - grmeo je profesor.

Ali, ja sam želeo odgovor na moje pitanje. Nastavio sam:

- „Na časovima grčkog i latinskog jezika ste nam rekli da ‘Simon’ znači ‘pesak’, a ‘Petar’ - ‘mali kamen’. Zar nije Isus stena? Isus je rekao: ‘Na ovom kamenu sazidaću crkvu svoju.’ Dakle, Petar ne može biti ta stena. Jer Isus malo posle toga naziva Petra ‘Sotonom’.”

- „Napolje! Izlazi iz moje učionice. Preterao si! Govoriš kao jeretik, kao komunista. Sačekaj me napolju!”

Dva sata kasnije, profesor mi je u kancelariji rekao nešto iznenađujuće:

- „Nisam te pozvao u moju kancelariju zato što si uradio nešto loše. Nego zato što je to što si rekao veoma opasno” - rekao je profesor.

- „Šta sam uradio, zašto ste me onoliko vređali?” - pitao sam.

- „Morao sam da se zaštitim iako se slažem sa onim što si rekao. Ne smem da dozvolim da moji studenti saznaju šta zaista mislim” - odgovorio je profesor.

- „Ne razumem, oče!”

- „Da sam te prijavio rektoru, bio bi kažnjen! To što si uradio je veoma, veoma opasno. Jednog dana ćeš saznati da postoji puno stvari o kojima nikad ne smeš da govoriš. Dakle, upozoren si. Sad idi!”

U školi nam nisu dozvoljavali da čitamo Bibliju. Samo su instruktori mogli da je koriste. Jednog dana mi je jedan mlađi student dao Bibliju:

- „Šta je ovo?” - upitao sam.

- „To je pitanje života ili smrti, Alberto! Čitaj to! Moram da idem, doviđenja.”

Plašio sam se. Na knjizi nije bilo zvaničnog rimokatoličkog pečata. Pokušao sam da se oslobodim te knjige. Ako bi me uhvatili da čitam Bibliju, bio bi optužen za krivoverstvo. Zbog toga sam je sakrio. Danas nosim naočare zato što sam tri godine čitao Bibliju krišom, ispod pokrivača uz pomoć baterijske lampe.

Kada sam saznao da je apostol Petar bio oženjen, umalo nisam umro!

U to vreme počeli smo na časovima da učimo istoriju inkvizicije. Tada sam zamrzeo sve ne-katolike. Ali neke su me informacije potresle. Tada još nisam znao da ću uskoro biti treniran da radim kao prikriveni agent sa ciljem da uništavam ne-katoličke crkve. Inkvizicija je bila najstrašnija mašinerija okrutnosti i moći koju je svet ikada upoznao.

Crkvu su tada vodili dominikanski monasi, ali u pozadini su i tada stajali jezuiti. Sveta stolica je donosila užasan teror, gde god je dopirala njena moć. Niko nije bio siguran.

Rimokatolička crkva je od 1200. godine proizvela 68 miliona žrtava. Danas rimokatolička institucija pokušava da izmeni istoriju, odnosno, ono što je vezano za inkviziciju, kako bi prikrla svoja nedela. Knjige o tom predmetu tajanstveno su nestale iz mnogih biblioteka. To je najbolje skrivana tajna modernog vremena. Na času crkvene istorije nastavnik nam je pročitao šta se stvarno događalo u vreme inkvizicije:

- „Jednog dana ćete morati kao sveštenici odgovarati na pitanja o inkviziciji. Na ovom času ćemo razmotriti šta se u stvarnosti dogodilo. Pročitaću vam jedan slučaj da biste razumeli da je crkva imala autoritet da osudi jeretike i nad njima izvrši smrtnu kaznu. Dana 21. maja 1559. godine, neki ne-katolici su bili sabrani u jednoj kući i čitali su Bibliju. O tome

je neko obavestio Sveti ured za koji je to bio pravi zločin, kažnjiv smrću.”

Inkvizitori su ubrzo stigli:

- „Uхватite jeretike! Stoj! U ime Svetog ureda! Oni obožavaju Đavola. To je sastanak veštica.”

Među uhapšenima je bila i kraljeva rođaka. Njeni prijatelji su preklinjali da je puste:

- „To je Dona Izabela. Molim vas oslobodite je. Ona je rođaka kralja Filipa.”

- „Jeretik je jeretik! Bez obzira da li je grof, princ ili kralj!” - usledio je odgovor.

- „Smilujte se. Trudna je. Dobiće bebu.”

- „Bog neće zaštititi dete jeretika jer će i ono biti jeretik. Vodite je!”

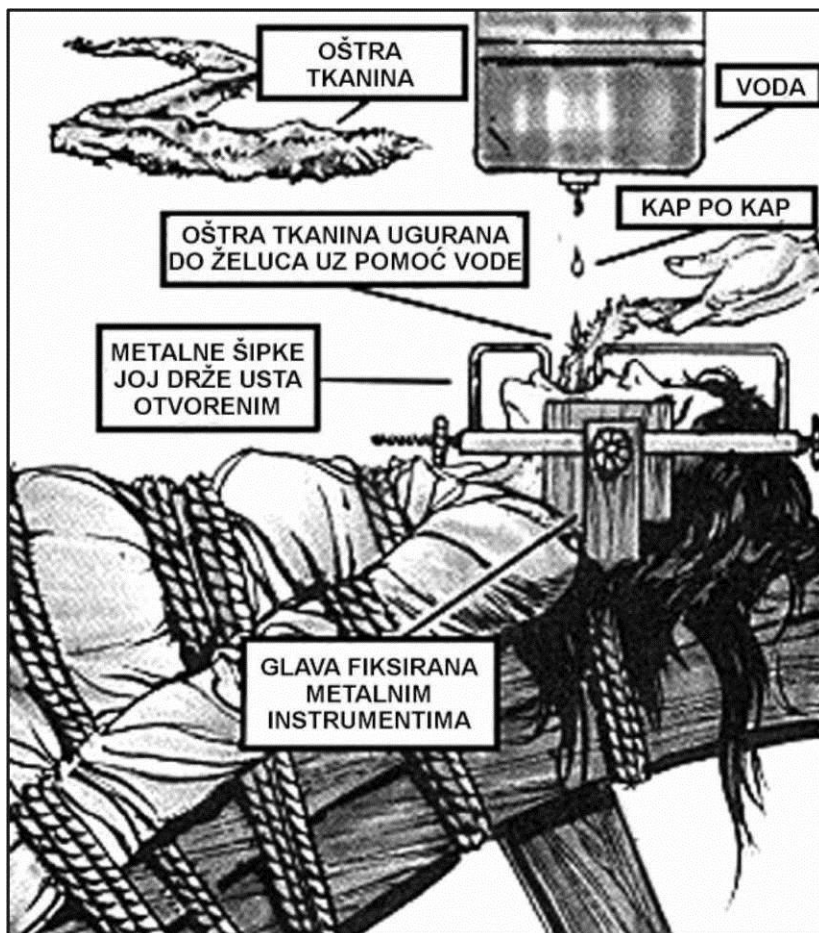
Tribunal i porota su navodno stajali na poziciji Boga. Neslagati se s njima, značilo je suprostaviti se Bogu. A kraljeva rođaka Izabela nije želela da se odrekne svoje vere:

- „Ne, neću. Kako mogu da se odreknem svog Boga?”

- „Jeretiku! Hoćeš li povući to što si rekla? Hoćeš li se pokajati?” - uzvikivao je predsedavajući Svetog ureda.

- „Kako mogu da se odreknem onoga koji mi je dao život? Kako da se odreknem onoga koji je moja jedina nada za večnost nakon što vi izmasakrirate moje telo. Gospodine, ja neću lagati, nakon što sam saznala istinu.”

- „Smrt veštici, ona je lažov! ... Šta je istina, reci nam? Priznaj, veštice! Šta je istina?” - više glasova je uzvikivalo.

- „Želite da znate istinu? Molim se Bogu da vam pomogne da ga upoznate. Bog je rekao... „

- „Dosta jeretiku! To je rekla devica Marija! Lažeš! To je rekla sveta majka, kraljica neba! Ubijte je! Stavite je na lomaču!”

Dona Izabelu su privezali. Kapljicu po kapljicu vode su joj puštali u usta, a s njom i oštro laneno platno. S vodom je prisilno gutala i oštro platno, sve dok kraj platna nije dospelo do želuca. Tada su ga iz nje povukli tako, da su joj istrgli sve, od želuca do usta (slika levo).

Ali, Izabela je i dalje odbijala da se odrekne svoje vere u Boga. Morala je da

plati strašnu cenu za to.

- „Spalite je u slavu Boga! Prljavi jeretik, veštica!” Na kraju je bila spaljena. Tako je Dona Izabela umrla sa svojim nerođenim detetom u plamenu.

Naš predavač u školi je opravdavao ovakve postupke:

- „I vidite, tako je Bog zaštitio našu veru i spasio našu crkvu.”

- „Da, oče, da!” - uzvikivali su đaci.

Ja sam, naravno, posumnjao da tu nešto nije u redu. Bio sam zbunjen i čak sam imao noćne more. Ali, ipak sam mrzeo ne-katolike. Verovao sam da su oni naši najveći neprijatelji. Tada sam dobio zadatak da radim u tajnosti, da se infiltriram u druge crkve i da ih uništavam.

Imao sam 14 godina kada sam počeo da učim o drugim hrišćanima i njihovoj jeresi. Profesor mi je rekao:

- „Alberto, grupa u kojoj ćeš ti raditi koncentrisaće se na ove grupe crkava: pentakostalce, baptiste i evangeliste” (tabela ispod).

GRUPA A	GRUPA B	GRUPA C	GRUPA D	GRUPA E
Episkopalna crkva	Adventisti	Pentakostanci	Alijansa misionara	Muslimani
Metodisti	Nazareni	Baptisti	Mormoni	Kopti
Luterani	Hristova crkva	Evangelisti	Jehovini svedoci	Pravoslavci
				Jevreji

Jedna od podela ne-katolika po grupama za delovanje

Kako su godine prolazile, infiltrirao sam se u stotine crkava i drugih organizacija.

Oko 1550. godine, jezuiti su počeli da se infiltriraju u sve religije i denominacije. Oni to rade i danas na mnogo suptilniji način, zahvaljujući ekumenskom pokretu.

Sveštenik nam je pokazivao kako da lomimo hleb i kako da se ponašamo po običajima drugih crkava. Kada su smatrali da smo spremni, dali bi nam tačne lokacije crkava u koje treba da se infiltriramo i rekli su nam da se pretvaramo kao da smo biblijski religiozni.

A kako smo znali gde su ove crkve locirane? Jedina dozvoljena religija u Španiji bila je rimokatolička religija. Lokalni sveštenici su imali liste. Ako neko ne bi došao na misu, tajna policija je bila obavestena o tome. Policija bi ih pratila dok ne bi pronašla njihove tajne lokacije. Naučili su nas kako da se igramo sa decom pripadnika crkava u koje bismo se infiltrirali i koja pitanja da im postavljamo kada smo bili nasamo.

Takođe, kada bismo bili pozvani na večeru, naučili su nas da kupimo cveće njihovim ženama i devojkama, da budemo vrlo ljubazni i da im otvaramo vrata. Rekli su nam da kada budemo nasamo s njima treba da im laskamo kako su lepe i šarmantne. Naučili smo kako da se igramo sa njihovim osećanjima pokazujući veliko saučešće kada umre neko od njihovih bližnjih i pokazujući veliko interesovanje kada bi god prolazili kroz neku krizu.

Vrlo je interesantno kakvu smo taktiku koristili da podelimo crkvu i uništimo sveštenika koji je govorio da rimokatolička crkva nije hrišćanska institucija... ili ako bi rekao da rimokatolici nisu hrišćani. Zbog tih stavova on bi postao naša meta.

Samo u Španiji, pomogao sam uništenje 19 crkava. Dozvolio sam da budem uhvaćen u jednoj raciji protiv jeretika u Španiji kako bi se moje ime pojavilo u novinama i kako bi javno bio proglašen jeretikom. Takođe sam posedovao pismo od ne-katoličkog sveštenika, kojim me on preporučuje kao dobrog hrišćanina, i čoveka dostojnog poverenja. On nije znao da sam ja odgovoran za raciju i za to što je on u zatvoru.

Tada sam imao 17 godina. Sa pismom tog sveštenika bio sam primljen u baptističku crkvu u Venecueli. Moja institucija me je poslala tamo da se infiltriram i da se onda prebacim u veći interdenominacioni teološki fakultet u Kosta Rici. Moja misija je bila da

uništ看 sveštenika, crkvu i fakultet! Takođe je trebalo da pribavim što više imena i da ih pošaljem nazad u Rim.

Sva ta imena se ubacuju u kompjuter u Svetom uredu. Dakle, Sveti ured, koji je nekada vodio inkviziciju još uvek postoji. Tamo su imena svakog ne-katoličkog sveštenika i imena svih članova crkava u svetu, uključujući i rimokatolike. Ako se neko od njih u budućnosti usprotivi jednoj svetskoj super-crkvi koju Rim planira da stvori, ti podaci će biti upotrebljeni protiv njih. A oni neprijatelji unutar rimske institucije koji se usprotive rimokatoličkom harizmatskom pokretu biće ubijeni.

U pitanju je nova inkvizicija. Rimska crkva planira da likvidira sve one koji žele da žive po Božjim zapovestima. To će biti okultna ubistva povezana sa crnom misom.

Ali, da se vratim mom bivšem radu, odnosno, tome kako sam uništ看 baptističku crkvu u Venecueli. Polovina članova te crkve je verovala da je rimokatolička institucija takođe hrišćanska crkva. Njima sam govorio ovako: „O, da, imam puno rođaka u katoličkoj crkvi koji vole Gospoda i koji su pravi hrišćani. To je hrišćanska crkva. Oni koji u to ne veruju izazivaju podelu i veliku štetu Bogu. Mnogi od tih katolika su bili uništeni u njihovoj hrišćanskoj veri kada su ih ne-katolički sveštenici napali. To mora prestati, treba da propovedamo ljubav.”

Ne-katoličkom svešteniku i onima koji su ga podržavali bih rekao: „Svešteniče, vi ste u pravu. Katolička crkva nije hrišćanska crkva. Oni su me toliko zlostavljali u Španiji. Oni mrze hrišćane. Moj dragi sveštenik je još uvek u zatvoru. Morate protestvovati protiv toga. Evo, moje ime je u novinama, nazvali su me jeretikom.”

Dok sam preko baptističkog sveštenika ušao na interdenominacioni seminar, započeli smo glasine kako je on u vezi sa 18-ogodišnjom devojkom. Ona je bila naš agent. Rekla je dekanima, koji su se suprostavljali tom svešteniku, da želi da prizna da je imala aferu sa njim. Taj sveštenik je bio nevin. Žena se razvela od njega. Crkva je bila uništena i ja sam prešao na svoj sledeći zadatak.

Takođe, postojao je plan za uništenje ljudi koji nisu želeli da prihvate nikakav kompromis, koji su bili čvrsti u svojoj veri? Postojala su tri načina:

- diskreditovati ga
- izolovati ga
- ubiti ga na različite načine

Broj jedan: diskreditacija

Uništ看 bismo ugled osobe lažima o njoj, izvrtanjem njenih reči. Prikazivali bismo tog ne-katoličkog sveštenika kao neprijatelja zemlje, prouzrokovali mu teškoće sa službenicima, ili bismo ga povezali s nekom ženom koja je postavljena kao njegova sekretarica upravo da bi imala aferu s njim. Nekada bismo tog sveštenika pozvali hitno, kasno noću. Kraj puta smo postavljali ženu i inscenirali da je doživela nesreću, a kada bi se on zaustavio da joj pomogne, ona bi povikala: „Silovanje!” Rastrgla bi svoju odeću, a njen saradnik bi je fotografisao i tako je ovaj sveštenik bio uništen.

Kada bi vlada i policija istraživale slučaj nekog ne-katoličkog sveštenika koji je bio optužen za vezu s drogama, moderni mediji bi ga, svakako, odmah osuđivali. Jednom svešteniku smo uništ看 ugled spletkama oko kreditnih kartica. Puno se govorilo o tome. Kasnije su se odgovorni izvinuli tom čoveku, ali bilo je prekasno. Sve to smo radili, da bi tim ljudima uništ看 ugled. Koristili smo i tajne telefonske pozive, te optuživali njihove žene i

decu za lažna dela. To su samo neki od načina kojima smo nastojali da ih ocrnimo. Takav čovek bi postao nepouzdan i žigosan kao lažov i lopov.

Broj dva: izolacija

O svešteniku smo počeli širiti vesti da je kontroverzan i da samo prouzrokuje teškoće. Nazivali smo ga neprijateljem koji uzrokuje razdore, nejedinstvo. Govorili smo kako ima vlastitu neobičnu nauku ili veru, da je ostao sam i da je bez sveštenika prijatelja. O njemu smo počeli širiti laži kako je doživeo nervni slom. Puno njih se nakon toga predalo, jer ih je usamljenost prisilila da napuste službu.

Broj tri: smrt!

Ako bi čovek smatrao da je pozvan od Boga, i ako pod svim tim pritiscima ne bi klonuo, počeli su se zbivati neobični događaji. Pregazio bi ga auto i morao je u bolnicu. Neka medicinska sestra bi iščupala njegovu cevčicu s kiseonikom, ili bi pomešala lek tako da bi došlo do komplikacija i čovek bi umro. Smrt je mogla nastupiti i usled trovanja hranom, ili bi zbog uzimanja psiho-škodljivih materija morao da bude premešten u duševnu bolnicu. Moglo je doći i do iznenadne tuče sa strancima koji bi ga u mraku napali noževima, ili je bio unajmljen ubica koji bi ga ubio.

Kao što se može videti, mi smo zaista u ratu!

Protestantski interdenominacijski institut koji sam uništio bio je u Kostariki. Sa mnom su došle i dve lepe devojke. Obe su bile iz rimokatoličke omladinske borbene grupe. Izdavale su se za prave hrišćanke koje svoju veru temelje na Bibliji. Karmen je u koledžu bila u ulozi moje devojke, a Marija je došla da uništava sveštenike, i da unosi seks među studente. Da bih dokazao svoje anti-rimokatoličke stavove, često sam se pred studentima prepirao sa jezuitskim sveštenikom koji je dolazio u biblijski koledž.

Naravno da su ti jezuiti znali ko sam ja, to je sve bila gluma. Sve što sam znao o toj školi prijavio sam tim sveštenicima. Oni su sve te informacije prosledili u Vatikan. Izazvao sam uznemirenje među studentima kršeći pravila o strogom razdvajanju muškaraca i devojaka. Šetao sam držeći se za ruku sa Karmen.

Šta se dešavalo sa tom školom, nisam mogao da verujem. Nastavnice su bile zgrožene. Namestio sam zgodne katoličke momke da zavedu mlađe nastavnice. Posećivao sam žensku spavaonicu kasno uveče. Jedne noći, Karmen i ja smo dozvolili da nas zateknu u ženskoj spavaonici. Ona je bila u spavaćici.

Pročula se vest da sve devojke rade isto sa drugim studentima. Ljudi iz škole su se čudili kako se ovo dogodilo. Stvar je dospela u novine. Jezuitski sveštenik je ispričao priču novinaru. Koledž je bio potresen, označen je kao mesto pokvarenosti.

Oblačio sam se kao bitanga i stalno sam kasnio. Započinjao sam svađe sa nastavnicima optužujući ih da nemaju hrišćanske ljubavi. U svakoj prilici sam ih ubeđivao da ima mnogo dobrih hrišćana u katoličkoj instituciji i da su katoličke škole najbolje zbog discipline. Govorio sam im kako tamo nikad nema skandala.

Moja koleginica Mari je imala pune ruke posla. Mnogi od 17 učenika koje je zavela bili su izbačeni. Sada je bio trenutak da počne da obrađuje sveštenike. Kada sam primetio da je jedan sveštenik često gleda, naredio sam joj da ga uništi. Tri sveštenika su tako pala. Zapretili smo da ćemo im upropastiti živote ako ne prestanu da govore protiv katoličke crkve. Misija je bila uspešna. Sva tri sveštenika su postala ekumenisti. Od tada su samo

propovedali o Božjoj ljubavi. Nikada više nisu govorili o katoličkoj crkvi u negativnom kontekstu. Sve su radili po našim instrukcijama.

Na Biblijskom koledžu sam nagovorio studente da stupimo u trodnevni štrajk glađu kako bismo poboljšali uslove studiranja. Ovo je dospelo u vesti. Škola je bila na ivici propasti. Katolički sveštenici su zahtevali zatvarenje škole tvrdeći da je ona oruđe Đavola.

Kada je uprava škole pokušala da me deportuje, Vatikan je, preko španske vlade, tvrdio da sam vojni dezertjer. Tako sam se izvukao pre nego što su saznali da sam jezuita.

Interesantan podatak: Biblijski koledž je danas potpuno ekumenski i blisko saraduje sa rimokatoličkim svešenicima.

Ove devojke su zavodile sveštenike iz dva razloga: branile su svoju veru uništavajući neprijatelje i skupljale su poene za izlazak iz čistilišta. Rimokatolički sistem je zamenio biblijsko uništenje nepokajanih sa čistilištem da bi mogli da imaju svoje sveštenike i sakramente. Biblija nam kaže da su oni koji umru u gresima, kao nepokajani, izgubljeni zauvek i biće uništeni. Za njih je sve gotovo. Ali, godine 593, papa Grgur I je objavio učenje o čistilištu kao privremenom mestu pročišćenja (mučenja) za one koji umru kao rimokatolici. Koncil u Florensu je „ozvaničio” ovo učenje 1439. godine.

Ali ako navedete ljude da veruju u čistilište i da ih možete spasiti od uništenja preko svojih veza, onda će oni učiniti sve što im sveštenici kažu i platiti koliko god se traži od njih. Mari i Karmen su verovala da će zavodeći i uništavajući ove sveštenike sakupiti poene kako bi manje vremena provele u čistilištu.

U tom slučaju će ovako zavedeni vernici i ubiti ako treba. Monasi i monahinje koji su ubijali ljude tokom inkvizicije, činili su to da bi jednog dana što pre izašli iz čistilišta. Teorija o čistilištu je moćno oruđe za kontrolu rimokatolika.

Misa

Koji je smisao mise? To je „sjajan” izum. Smislio ju je jedan rimski biskup 386. godine. Za vreme koncila u Trentu nova reč je smišljena da objasni misu: transsubstancija. To je značilo da sveštenik ima moć da pretvori hleb i vino u telo i krv Isusa Hrista.

Dakle, rimokatolički sveštenik tvrdi da može dovesti Hrista sa neba i ponoviti raspeće svaki put kada se izvodi misa. Rimokatolička institucija uverava svoje pripadnike da to veruju, i još uči: Isus je na Nebu kao sudija bez milosti. Nikome nije dozvoljeno da s molbom dođe k Njemu. Pred Njegovim prestolom sedi Marija kao milosrdna majka, puna milosti i razumevanja. Ona moli svog sina da oprost, i ima samilosti prema onim rimokatolicima koji joj se verno mole, i veruju da je ona „suspasitelj” i „suotkupitelj”. To rade s uverenjem da je Marija prolila svoju krv istovremeno kad je i Isus umro na krstu, zbog svojih bolova i trpljenja za čovečanstvo. Marija je njihova ulaznica za Nebo, nakon dolaska u čistilište.

Zato oni nikad neće napustiti Mariju, jer se boje za svoje duše. Rimski sistem je jednu zemaljsku majku preobrazio u božanstvo. Marija je njihova ulaznica za raj nakon što izađu iz čistilišta. Nikada se ne smeju odreći device Marije iz straha da bi izgubili duše.

Voleo sam devicu Mariju svim svojim srcem. Ubio bih za nju, dok jednog dana nisam došao do saznanja koje me je duboko potreslo: Kraljicu neba je slavila sotonska religija koja je poticala od starog Vavilona i nazivala se „obožavanje Vala.” Bog je to mrzeo. Zato je Isus nazvao Mariju „žena”, dok ju je taj sistem, danas nazvan rimokatolicizam, postavio za „kraljicu neba.” Rimokatolici moraju verovati da je Marijina majka zatrudnela bez greha, da je i ona rođena bez greha. To je poistovećuje s Bogom i čini je majkom Božjom.

Novorođenje

Kada je rimokatolik pošćropljen za krštenje, on veruje da je „nanovo rođen“, iako je još dete. Rimokatolik veruje da je spasen sve dotle dok moli Mariju, i ostane veran svome sistemu. Rećeno im je da izvan rimokatolićke institucije nema spasenja. Kad rimokatolik kaŹe da je primio Gospoda Isusa kao svog Gospoda i Spasitelja, to znaći da prima Isusa svaki put kad jede hostiju ili hleb za vreme mise. On veruje da stvarno jede Isusovo telo i krv.

Tako se i pokajanje prikazuje drugaćije: pokajanje za njih ne znaći da se mole Bogu za oproštenje, da Źale zbog greha i da ostave grehe. Rimokatolik Boga „potplaćuje“ s pokorom. Sveštenik mu oprašta i određuje pokoru za njegov greh. To znaći da mora da izmoli, na primer, 50 puta molitvu „Zdravo Marija“ ili „Oće naš,“ ili da upali sveće raznim svecima, ili da hoda na kolenima oko crkve, ili nešto drugo.

Zaista, kada je rimokatolik obraćen, on ne moŹe dalje ostati u rimokatolićkom sistemu, jer je taj sistem potpuno paganski i uperen protiv Boga, i u njemu jednostavno nema mesta za nekoga ko je iskreno religiozan.

Unapređenje

Nakon što sam unišćio teološki institut, poslali su me u Vatikan, gde sam postavljen za jezuitskog sveštenika. Pošto sam u pređašnjem radu bio izuzetno uspešan, postavljen sam u najviši stepen zakletve u redu. Dobio sam posebnu legitimaciju i sluŹbenu potvrdu mojih pretpostavljenih za rad u drugim drŹavama. Pre nego što sam napustio ovu instituciju, bio sam postavljen za biskupa rimokatolićke crkve i primio bulu posvećenu od „apostolskog naslednika“, rimskog pape. Legitimaciju je izdala španska vlada 1967. godine pod vođstvom diktatora Franka. Njegova sluŹba sigurnosti je bila stroga kao Gestapo u Nemaćkoj. Zato sam se prilikom izrade legitimacije morao pobrinuti za razne dokumente i proći kroz niz postupaka, da bi taj dokument bio punovaŹan. On je predstavljao potvrdu vlade da sam bezuslovno pokoran papi, kroz konkordant koji su potpisali vlada Španije i Vatikan.

Kada sam postao sveštenik, verovao sam da ću naći istinu i zadobiti mir, kao što sam obećao svojoj majci. Ali, bio sam nesrećan. Što sam više napredovao u jezuitskom redu, to sam više uoćavao pokvarenost u toj instituciji.

Pozvali su me na tajnu crnu misu, koju je vodio jedan od viših pretpostavljenih jezuita u samostanu na severu Španije. Kada sam se poklonio da poljubim njegov prsten, zapazio sam simbol od kog mi se zaledila krv. Bio je to masonski simbol. To je bila stvar koju sam mrzeo i protiv koje mi je bilo dano da se borim.

Sve se rušilo. Saznao sam da je **crni papa** takođe mason i ćlan španske komunistićeke partije. Dobio sam vrtoglavicu kad sam saznao da je jezuitski general u tesnoj vezi sa iluminatima iz Londona. Ignacije Lojola, osnivać jezuitskog reda, bio je ćlan iluminata.

Nekoliko sedmica sam bio bolestan, jer se sve, protiv ćega su me ućili da se borim, sjedinjavalo negde pri vrhu.

Zbog mog prethodnog rada i iskustva bio sam postavljen u ekumensko društvo koje je bilo pod kontrolom pape Jovana XXIII. Protestante nisu više nazivali jereticima, krivovercima, već

Prsten sa masonskim simbolom

„odvojenom braćom”. Ateisti nisu više naši neprijatelji. Sve to je bilo sa namerom da bi svi vernici bili udruženi u jednu svetsku crkvu, a svi nevernici u jednu svetsku vladu. Mi smo se uspešno infiltrirali u sve organizacije. To novostvoreno remek-delo, treća sila, zove se **harizmatiski pokret**. To je most prema Rimu. Protestanti su nas prihvatili raširenih ruku. Veliki uspeh su nam doneli špijuni u protestantskim crkvama. Zahvaljujući našim tajnim agentima, uvukli smo se u hrišćanske televizije i publikacije. Prihvatili su nas kao učitelje, sveštenike i evanđeliste. Širili smo ljubav i njome smo ujedinjavali sve u jedno zajedništvo. To je naše „probuđenje”.

VERNICI JEDNA SVETSKA CRKVA	NEVERNICI JEDNA SVETSKA VLADA
Protestanti svih denominacija	Komunisti
Pravoslavci svih vrsta	Sve masonske lože i lože svih drugih tajnih društava
Muslimani, budisti, mormoni	Socijalisti
Okultne crkve, istočne religije	Ateisti
Transcendentalna meditacija	Anarhisti, itd.
Jehovini svedoci, Jevreji, itd.	

Prva protestantska grupa u koju smo ubacili špijune bili su adventisti, zatim baptisti, metodisti, prezbiterijanci, luterani i svi ostali, dok se nismo infiltrirali i među mormone i Jehovine svedoke.

Sledeći su bili seminari, univerziteti i koledži. Jezuiti su rukovodili rimokatoličkim omladinskim akcijama, Marijinim skupovima i tako dalje. Sve navedene grupe su prestale da govore protiv Rima, ili su priznale da je rimokatolički sistem hrišćanska crkva. Pobili smo kompromisima. Skoro svi protestantski propovednici su se uplašili da govore protiv Rima, bojeći se da ne budu napadnuti.

To je onaj veliki otpad, veliko udaljavanje od učenja Biblije, o kojem Biblija govori da će nastupiti.

U vreme kada sam saznao za ove stvari bio sam sasvim slomljen. Moja nada je nestala. Živeo sam od lekova za smirenje.

Jednom prilikom sam govorio na ekumenskom skupu južnoameričkih protestantskih i rimokatoličkih vođa u Gvatemali. Na stadionu je bilo oko 50.000 ljudi. Učinio sam nedopustiv greh, jer sam izneo istinu o Rimu. Dobro se sećam svojih reči: „Kako da vam propovedam o životu kada sam mrtav, i sistem kojem služim zaudara po smrti, po ispovedaonicama, Mariji, čistilištu, misi i sveštenstvu koje negira vaskrsenje? Kako da vam govorim o životu kad sam vam lagao, infiltrirao se i uništavao vaše crkve. Uvereni ste da ekumenski pokret predstavlja ljubav i jedinstvo, a u stvarnosti donosi smrt. Pošto ja nisam vaš brat...”

Tada sam iza sebe čuo povike: „Riveru moramo zaustaviti! Zavežimo mu usta!”

Kada se skup završio, mene su odmah avionom prevezli u Panamu, a odande u Španiju.

Govorili su: „On će platiti za ovo što je učinio”. Tada je započeo najmračniji deo mog života. Različitim metodama pokušali su da promene moje mišljenje. Nakon nekoliko meseci dovezli su me u Barselonu u samostan u kome su lečili duševno bolesne sveštenike. Kakvo je to mesto? O, moj Bože!

Naime, „Sveti ured” me je optužio za krivoverstvo zbog ludila. Zatvorili su me u tapaciranu ćeliju. Po nekoliko dana sam ostajao bez hrane i vode. U to vreme ispisao sam

stotine papira i morao odgovarati na razna pitanja. Noću su me omamljivali, tako da nisam mogao spavati. Bio sam bolestan i potpuno iscrpljen. Upozoravali su me: „Rivera, opozovi rečeno i javno priznaj da postoji samo jedna crkva, sveta majka rimokatolička.“

Nakon dve sedmice brutalnog ispitivanja izgubio sam i poslednju nadu i svojim mučiteljima sam u lice rekao: „Kada svi ti rimokatolici, koje mi tako lažemo, umru i dođu u pakao, šta ćemo im reći? Krhotina kamena - kip ih ne može spasiti. Sve što smo govorili o Mariji same su laži. Biblija to dokazuje. Uvereni ste da ubijate za Boga, ali to radite za Đavola, jer ste sotonska deca.“

Nakon tih reči me je jedan od njih žestoko napao. Stisnuo me je za vrat i vikao: „Zaveži Rivera, govoriš kao protestant. Ti si taj koji uništavaš veru naše blagoslovene majke device Marije. Slomiću ti vrat, Rivera.“

„Lečili“ su me elektrošokovima i jakim drogama. Nakon dva meseca dobio sam upalu bešike i izgubio svaki osećaj. U trećem mesecu sam skoro prestao da dišem. Stavili su me u mašinu za veštačko disanje. Uvek sam iznova proživljavao smrt moje majke. Uvideo sam da sam u istom položaju, zbunjen od straha, bio sam uveren da idem u pakao.

Molio sam Boga da mi oprostí sve grehe. U tom trenutku je kroz moje telo potekao život. On me je spasao i izlečio. Od tog trenutka bio sam oslobođen.

Uspeo sam da se izvučem iz ove mašine. Sedam dana kasnije bio sam otpušten. Nisam mogao verovati da su me samog poslali u Madrid. Tamo me je dočekaó jezuitski sveštenik - vatikanski „pas čuvar,“ njihov najpouzdaniji čovek. Mrzeo je zemlju po kojoj sam hodao. Nekoliko dana me je obrađivao svim metodama jezuita kako bi me povratio u papsku službu. Ali, ja sam mu govorio kako sam napokon spašen, i s Biblijom sam mu dokazivao istinu. Božja reč je dotakla njegovo srce. Na moje iznenađenje, on je zaplakao, vratio mi pasoš i sve dokumente koji su mi bili potrebni da bih napustio Španiju, te me je pustio s rečima: „Alberto, napusti odmah ovaj zatvor i ne vraćaj se nikad više. Verujem da će Bog rasvetliti tvoj put. Sledi ga Alberto! Moli se za mene! Ništa mi ne piši, samo se moli!“

Te noći sam poleteo iz Španije sa svega 40 centi u džepu. Prekinuo sam s rimokatoličkim sistemom. Vatikan je „zanemeo.“ Nisu mogli verovati da sam pobegao.

Prevara

Te noći kada sam napustio Madrid, bio sam skoro potpuno bez novca. Imao sam jedan kofer i kartu za Vašington. Čudio sam se kako mi je Bog pripremio i uručio pasoš i ostale potrebne dokumente da napustim Španiju. To je bio jedini način da pobegnem. Svom ocu sam telefonirao nekoliko sati ranije i rekao mu da sam napustio rimokatoličku instituciju. On mi je rekao da sam „pas” i spustio slušalicu.

Pre nego što sam napustio aerodrom, pozvao sam telefonom svoju mlađu sestru Mariju u Velikoj Britaniji. Telefonski službenik me je uspeo povezati sa njom, pošto je ona bila opatica u rimokatoličkom ženskom samostanu „Sveto srce” u Londonu. Kad me je čula, Marija je počela plakati i govoriti: „Alberto, to si ti? Oh, Alberto, Alberto! Pokušala sam se ubiti tri puta... Pomozi mi Alberto!”

Dok sam čekao na razgovor s Marijom, zakasnio sam na avion za Vašington. Iste noći u tom smeru leteo je još samo jedan avion i to za London. Krenuo sam njime. Samo je Bog znao strašnu životnu opasnost u kojoj se Marija nalazila i koliko je bila blizu smrti. Bog me je poslao u London. U sebi sam se molio: „O Bože, šta da radim? Slomljen sam! Zakasnio sam na avion za Vašington i sve se iskomplikovalo. Sada sam u Londonu. Ako sam tu zato da vidim Mariju, Gospode, pomoz mi!” Našao sam govornicu i počeo zvati razne ne-katoličke crkve. Najzad sam pozvao malu anabaptističku crkvu u Londonu.

Hvala Bogu, doneo sam dobru odluku. Ovi ljudi su došli da mi pomognu. Odvezli su me autom do samostana u kom se nalazila Marija i rekli su mi da će, ako ne izađem za jedan sat, doći po mene. Ušao sam u samostan.

- „Da li ste Vi otac Rivera?” - zapitala me je nastojnica samostana.

- „Da!” - odgovorio sam.

- „Marija mi je pričala o Vama mnogo puta. Rekla mi je da ste veoma odlučan sveštenik i veoma odan.” Nastojnica je sa mnom razgovarala nepoverljivo, tako da sam se pitao da li ona već zna da sam napustio rimokatoličku instituciju. Ona je nastavila:

- „Znam, došli ste da vidite Vašu sestru Mariju, ali ona je suviše bolesna da Vas vidi.”

- „Žalim, ali zato sam u Londonu. Moram videti Mariju pre nego što otputujem za Ameriku” - rekao sam.

- „Oče, moram se izviniti što Vam ne mogu dopustiti da vidite Mariju. Ja moram tako postupiti prema našim pravilima i prema kućnom redu. Kao što znate, ovo je ženski samostan i ona može videti samo sveštenika koji je njen ispovednik.”

- „Ipak, ja je želim videti sada, s Vašom dozvolom. Sestro, hoćete li mi pokazati njena vrata?”

„Nikome nije dozvoljeno da kontaktira sa samostanskim opaticama, osim u naročitim okolnostima.”

(Telefonski razgovor, kada sam zvao iz Španije, bio je jedini izuzetak kada su mi dopustili da razgovaram sa Marijom.)

- „Ako me vi ne odvedete do Marije, ja ću je naći sam” - rekao sam.

- „Oče, ja nemam drugi izbor, nego da pozovem policiju.”

Znao sam da je Vatikan obavestio arhidakone u Londonu da sam pobeo. Nastojnica

samostana još nije bila obavještena, inače bi zvala arhiđakone umesto policije. Oni su me već lovili.

- „Više me ne zovite ‘Oče’, jer ja nisam više sveštenik Rima, nego pokajani grešnik. Bez obzira šta ćete Vi raditi, ja neću napustiti ovo mesto dok ne vidim Mariju.”

- „Vidim da Vi niste više to što ste bili. Zato ćemo zaustaviti tu jeretičku besmislicu. Oče, videćete šta ću učiniti.”

Nastojnica je pozvala ostale opatice: „Sestre, ne dozvolite mu da prođe kroz ova vrata. Ja ću pozvati policiju.”

- „Dobro, čekaću dok ne dođe policija” - rekao sam.

Pola sata kasnije došla je londonska policija. Nastojnica samostana im je rekla: „Ovaj čovek se lažno predstavlja kao sveštenik i ušao je na lažni zahtev.”

Oficir je na to uzvratilo: „Ovo su veoma ozbiljne optužbe.”

Opatice su slučaj iznele policiji na veoma prefinjen način, tako da je njihov prikaz delovao veoma uverljivo. Čulo se jecanje, a neke od njih su govorile: „O, majko Božja, pomoz nam protiv ovog zlog čoveka!” Opet se čulo jecanje, dok je nastojnica govorila policiji: „On je hteo da nas fizički napadne. Hoću da ga zatvorite!”

Sme li jedna opatica da se suprostavi svešteniku? Odgovor se nalazi u njenoj zakletvi, prema kojoj je ona dužna da se odrekne čak i pape, ako se on odvrati od rimokatoličkog učenja.

Ja sam odgovorio: „To nije istina, ja ih nisam napao. Ovde su moji dokumenti od arhiđakona u Madridu, koji mi dozvoljava da dođem ovamo.”

- „Gospodine, mi ne znamo španski. Ali, da li je ovo njihov pečat? Onda ste Vi sveštenik.”

Rekao sam: „Ali ne više za rimokatolički sistem.”

Ispričao sam im ukratko ceo događaj kako sam dospeo ovde. Policijski inspektor me je saslušao, a kako je i on svoju veru temeljio na Bibliji, on je stao uz mene. Na kraju sam rekao: „Ja ovde nisam provalio, nego sam došao da vidim svoju sestru, koja je negde u ovom samostanu. Ona je veoma bolesna. Nastojnica mi nije dozvolila da je vidim.”

Oficir ju je pitao za moju sestru, na šta je ona odgovorila: „Ona nije ozbiljno bolesna.”

Oficir me je tada upitao: „Dr Rivera, da li Vaša sestra želi da Vas vidi?”

- „Da, ja sam pre dva dana s njom razgovarao telefonom. Ona je tražila pomoć.” Nastojnica se usprotivila: „Nemoguće, on laže. Njoj nije dozvoljeno da upotrebljava telefon... hoću da kažem...”

- „Mi bismo hteli da vidimo njegovu sestru i razgovaramo s njom o tome, s Vašom dozvolom!”

Nastojnica samostana je pokušala na svaki način da otera policiju. Nije htela da vide Mariju. Ipak, oni nisu otišli. Tako nas je odvela do Marijine ćelije. Kada je nastojnica otvorila čelična vrata, osetio sam miris smrti - mrtvaca. Nisam mogao verovati svojim očima. To je bilo užasno. Slomio sam se i zaplakao nad onim što sam video. Bio sam ispunjen mržnjom prema Rimu.

Moja sirota mala sestra, na vagi bi imala manje od 30 kilograma. Na njoj je bila krvlju natopljena odeća. Krv je bila isušena i kruta. Leđa su joj bila sva gnojova i krvarila su od udaraca bičem.

Viknuo sam: „Marija... Marija... da li me čuješ?”

Čulo se samo jecanje. Mislio sam da je mrtva. Bio sam ošamućen i skoro sam povraćao od zadaha trulog tela. Onda sam zapazio da se miče. Kada sam je zovnuo i pitao treba li joj lekar

i da li su je povredili, ona odvrati: „Ne, Alberto, ne. Jedno mi samo zadaje bol. Tako sam slaba i zla, i zaslužila sam da budem kažnjena smrću.”

Pitao sam je: „Zašto bi ti sebe kaznila Marija?”

- „Zato što sam bezobzirna, treba da primam sve sakramente i da se ispovedam ujutro i uveče. Osećam se bedno svakog trenutka. Nemam nade Alberto, ja sam očajna. Pošto je Isus trpeo za mene, ja moram da trpim za Njega. Ovo je moj suprug (pogledala je na krst). Ja sam se udala za Hrista i ja moram umreti za Njega.” Sve vreme je držala krst u rukama.

Odgovorio sam: „Ovo je huljenje protiv našeg Boga. Njegova jedina nevesta je Njegova prava crkva, a sigurno je da ova institucija ne pripada Njemu.”

Marija izusti: „Moram poljubiti krst.”

- „Marija, kažem ti u ime Božje, prestani s tim! Ovaj krst ti ne može pomoći. To je mrtvi predmet.”

Nastojnica je viknula: „Oče Rivera, ostavite je!”

Za njom su vikale opatice: „Gledaj na krst!”

- „Ovo je đavolsko oruđe!” - govorio sam. „O Bože, baci svetlost na njen um.”

Opatice su vikale: „Marija, kraljice Neba, pomoz nam!”

Rekao sam Mariji: „Prizovi ime Božje. Ako se samo Njemu moliš, tražeći oprostjenje greha i obratiš se od svih ovih religioznih laži, ti ćeš biti sada oslobođena krivice koju osećaš.”

- „Alberto, da li će me On uslišiti?”

- „Da Marija! Upravo takvu kakva jesi. Uzdam se u Božje reči koje su zapisane u Bibliji.”

Marija me je poslušala. Osetila je olakšanje i zamolila me je da je izvedem odavde. Rekao sam nastojnici: „Molim Vas, pustite me da izađem i izvedem Mariju napolje iz ovog groznog mesta.”

Nastojnica je viknula: „Oče, ovo je kidnapovanje, Vi je uzimate protiv njene volje!”

Tada je reagovala policija: „Kako se ovo moglo desiti u Engleskoj? Dr Rivera, da li želite da uhapsimo i zatvorimo nastojnicu za ovaj zločin? Samo podnesite tužbu i mi ćemo je povesti. Marija je dokaz!”

Uzvratio sam: „Bog će joj suditi i presuditi kao i celoj ovoj instituciji.”

Opatice su stale vikati: „Da si proklet zauvek! Gospa će se obračunati s ocem Riverom za ovo. On je drugi Juda, koji je prodao našeg oca papu.”

Otišli smo i odvezli Mariju kod lekara. Zbog ovog događaja sam u Rimu stavljen na listu za likvidaciju. Mariju sam smestio na sigurno mesto, kod jedne biblijski religiozne porodice. Oni su je negovali. Ja sam bio slomljen. Znao sam da me prate i bio sam suočen s veoma mračnom budućnošću.

Tražio sam zaposlenje kako bih mogao platiti Marijino izdržavanje. U međuvremenu Marija se oporavila i udala za jednog religioznog mladića. Posle su se oni odselili u Kanadu, gde je Marija nestala. Kasnije sam otkrio da je njen muž, u stvari, bio lažno religiozan. On je bio rimokatolik i član jezuitske organizacije „Vitezovi Kolumba”.

Verujem da je ona mrtva ili je stradala u nekom drugom ženskom samostanu.

U Vatikanu su bili zabrinuti zbog mene, iako sam ja samo čovek. Naime, znao sam suviše. Postao sam veoma opasan za njih. Vatikan je hteo da me učutka na sve moguće načine.

Iz ranijih iskustava sam znao šta će uraditi: izvršiće pritisak na britansku vladu da bi je uverili da ne smem ostati na slobodi. Obavestiće ambasadora Španije u Londonu. Protestovaće i zahtevati da se vratim u Španiju. Da li će me ne-katolici podržati? Reći će im da sam napustio Španiju jer sam ukrao veliki novac, da sam otišao s nekom ženom i da

nikada nisam bio sveštenik.

Takođe sam znao da će pozvati na oprez svoje ljude u ekumenskom i harizmatiskom pokretu širom sveta da im pomognu i da me unište. Šta će učiniti ne-katoličke crkve? Da li će mi pomoći? Pomagaće me samo oni koji kažu da rimokatolička crkva nije crkva. Takvih nema mnogo, ali su veoma jaki i opasni po njih. Naročito se boje onih koji su potpuno posvećeni Bibliji.

Otac Dominik iz „Svetog ureda“ imao je nekoliko predloga. Njegov predlog je bio da me usmrte „nesrećnim slučajem“. Imali su čoveka pod zakletvom u Londonu spremnog za katoličku akciju. Zakleo se da će me uništiti. Jezuitska zakletva je posebna zakletva za glavne jezuite koji su određeni za posebnu dužnost unutar vlada, vojnih ogranaka ili područja nauke, medicine, obrazovanja, industrije, sindikata ili neke religiozne institucije. Ti ljudi su veoma opasni. Bio sam svestan toga, jer sam i sam bio jedan od njih.

Imali su više mogućnosti u mom slučaju: trovanje hranom, automobilska ili železnička nesreća, ili greška u bolnici. To se moralo izvesti pre nego što postanem veoma poznat, jer bi to moglo štetiti njihovom cilju političkog i religioznog jedinstva.

U nastavku ću opisati **Obred uvođenja u dužnost i zakletvu jezuita:**

Govori superior (nadređeni sveštenik):

„Sine moj, i do sada si učio da se pretvaraš da si tobože na njihovoj strani, a zapravo nisi.

Među rimokatolicima da budeš rimokatolik i čak da budeš špijun među svojom vlastitom braćom. Učio si da ne veruješ ljudima, da se ne uzdaš u ljude; među reformatorima da budeš reformator, među hugenotima hugenot, među kalvinistima kalvinist, među protestantima da budeš protestant i stekneš njihovo poverenje.

Traži da propovedaš sa njihovih propovedaonica i da svom žestinom svoje prirode objaviš našu svetu religiju i papu; čak siđi tako nisko, da postaneš Jevrejina među Jevrejima, da bi se mogao osposobiti da skupiš sve informacije u korist tvog reda, kao veran papin vojnik. Učio si da tajno seješ seme neprijateljstva i zavisti među državama koje su u miru i huškaš ih da prolivaju krv. Uvuci ih u rat i stvaraj revolucije, građanske ratove u zajednicama, provincijama i zemljama koje su nezavisne i pune prosperiteta, koje uživaju blagoslove u kulturi, umetnosti i naukama. Budi na strani onih koji se bore u ratu i radi potajno sa svojom braćom jezuitima, koji su možda na drugoj strani i otvoreno se suprotstavljaju onoj s kojom si ti povezan. Samo tako crkva može uspešno, u tim neugodnim uslovima, privesti kraju pregovore za mir... s tim da cilj opravdava sredstva.

Učio si šta je dužnost špijuna: da sakupljaš činje nice i informacije iz svih mogućih izvora. Trudi se da dobiješ poverenje porodica protestanata i jeretika svih klasa, kako trgovaca, tako i bankara, pravnika, zatim u školama i univerzitetima, parlamentima, zakonodavnim telima, sudovima i saborima. Da budeš sve za sve ljude, za papinu volju čije smo mi sluge sve do smrti.

Primio si sve instrukcije još kao novajlija, pa kao novozaređeni sveštenik i kao pomoćnik biskupa, kao ispovednik i kao sveštenik, ali se još nisi opremio svime što je potrebno, da komanduješ armijom „Lojola“ u službi pape. Ti moraš da služiš u pravo vreme kao instrument i izvršitelj kazne, kao što su naredili tvoji pretpostavljeni, jer ovde niko ne može raditi ko nije osvetio svoj rad krvlju jeretika, jer bez prolivanja krvi nijedan čovek ne može biti spasen. Zato, naoružajte se za svoj posao i učinite svoje spasenje sigurnim. Ti ćeš pored svoje prethodne zakletve pokornosti svom redu i odanosti papi, ponoviti za mnom:

Ja (ime i prezime) sada u prisutnosti svemogućeg Boga, svete device Marije, svetog

Mihajla arhandela, svetog Jovana Krstitelja, svetih apostola, svetog Petra i svetog Pavla i svih svetaca i sakralnih hostija neba, obećavam i izjavljujem da ću, kada bude povoljna prilika, voditi nemilosrdan rat, potajno i javno, protiv svih jeretika, protestanata i liberala, kao što sam usmeren i upućen, da ću ih istrebiti sa lica zemlje i da neću poštediti nikoga, bez obzira na starost, pol i uslove; da ću ih vešati i paliti, pustošiti, guliti kožu, daviti i pokopavati žive, parati stomake i utrobe njihovih žena i razbijati glave njihove dece o zidove, da satrem zauvek njihovu odvratnu rasu. Pošto se to ne može činiti javno, ja ću potajno upotrebljavati otrovni pehar, stisnuti konopac, čelični bodež ili olovni metak, bez obzira na čast, rang, dostojanstvo ili autoritet osobe ili osoba, ma kakvi bili njihovi uslovi života, javni ili privatni, onako kako budem u bilo koje vreme upućen od bilo kog zastupnika pape ili starešine braće po svetoj veri, po društvu jezuitskom.”

Sve se ovo čini u ime svemogućeg Boga. Prema tome, rimokatolički sistem se ni u kom slučaju ne može nazvati Božjim! Ne - prema Bibliji!

Opasna zabluda koja dolazi iz Vatikana je takozvano „Jevanđelje ljubavi”: Ovo je velika zabluda koja je prohujala svetom! Tvrdeći da propovedaju jevanđelje ljubavi, propovedaju još jedno smrtonosno delo otpada, tvorevinu rimokatoličke institucije, kojom šalju još više duša u propast. Veoma je popularan takozvani „ujedinjeni hrišćanski pokret”.

„Jevanđelje ljubavi” kaže: „Bog te voli. Njemu ne smeta kako ti živiš. Prikluči se našoj crkvi ljubavi i sve će biti u redu. Dovoljno je da kažeš: Ja verujem u Boga! Onda je Bog srećan. On te uzima u svoje naručje i govori ti: ‘Dobro nam došao u Božju porodicu’.”

Tako narod biva prevaren lukavstvima, jer u njihovom životu nema nikakve promene. Oni i dalje žive grešnim životom, a veruju da će biti spašeni. Svet voli ovakvu lažnu religiju.

Bilo ko da se suprostavlja moćnom religioznom sistemu koji Vatikan stvara, biće osuđen na smrt. I mene su osudili na smrt. U Londonu sam bio iznenada gurnut pod podzemnu železnicu, a u Irskoj je moju spavaću sobu digla u vazduh IRA. IRA je Irska oslobodilačka armija, koja ubija ne-katolike u Velikoj Britaniji i kojom rukovode jezuiti pod zakletvom. U Americi, posle jednog bogoslužjenja, neko mi je u hranu stavio otrov. Najmanje pet puta su pucali na mene.

Pre pet godina su sprovodili najsmrtonosniji napad na mene kroz lažnu braću. Jedan navodni hrišćanin, koji je zubar i veoma aktivan u pokretu „Jevanđelja ljubavi”, izvršio je zubni hirurški zahvat na meni. Dok sam bio pod anestezijom, zubar je radio na gornjem levom zubu. On je bušio krunu da bi otkrio živac i da bi ga izvadio. Bušilica mu se navodno slučajno slomila i umesto da je izvadi, ili da mi kaže šta se desilo, on je zub pokrio porcelanskom krunom da se to ne otkrije. Verujem da je to namerno ostavio u zubu, jer je znao da će to prouzrokovati infekciju koja može dopreti do mozga i prouzrokovati smrt.

Dve godine nakon toga, ja sam ponovo otišao kod tog „hrišćanina”, ne sluteći da je slomljeni instrument u mojoj glavi. Taj lažni hrišćanin, umesto da mi očisti zub, pošpricao mi je zubno meso nervnim gasom. Moja supruga koja me je čekala ispred ordinacije videla je bolničarku kako nosi moj kaput i pitala je za mene. Bolničarka se uplašila i rekla je mojoj supruzi: „Vaš muž umire.” Iako je trebalo da gas deluje tek nakon nekoliko sati, nakon što bih se kolima vratio kući, ja sam se srušio još u zubarskoj stolici. Krvni pritisak mi je veoma pao. Moja žena je vikala:

- „Alberto, šta su ti učinili?”

Zubar je rekao: „Ostavite ga samog, mi se dobro brinemo o njemu”.

Ja sam reagovao i oni su me odneli u auto, a moja žena me je odvezla kući. Doktor je rekao

mojoj ženi: „Vaš suprug se uplašio, vodite ga samo kući i njemu će biti dobro”.

Kod kuće sam se srušio u kupatilu, a moji organi i nervi su se potom paralizovali. Znao sam da sam otrovan, pošto sam i ja radio s nervnim gasovima dok sam bio jezuita. Rim je skoro pobedio. Moja žena je pozvala naše prijatelje po skoro celoj Americi i Meksiku. Rekla im je da sam otrovan. Sam Bog me je spasao od sigurne smrti.

Imao sam ogromne muke. Moje lice je oteklo i bilo unakaženo. Otišao sam kod drugog zubara, koji mi je snimio zub i rekao mi je da prosto ne veruje ono što vidi. To je bilo veoma opasno i zato je odlučio da me pošalje kod specijaliste. Otkrio je instrument u zubu, kao i mrlju infekcije. Specijalista za kanale zubnog korena je pokušavao da odstrani instrument iz mog zuba, ali nije uspeo. Infekcija se proširila na vilicu. On mi je onda ostrugao kost vilice i očistio infekciju.

U vremenu koje je pred nama, mnogi će biti osuđeni na progon, zbog neposlušnosti Novom svetskom poretku. Ponovo će izbiti progonaštva. To je još davno isplanirano.

Danas je ucenjena glava svakog čoveka koji neće kompromis u odnosu na put kojim oni idu, ili u odnosu na njihovu medijsku kampanju. Vatikan neće tolerisati nikakve opozicije svom cilju. Svako ko se suprostavi novoj svetskoj religiji, koja će biti sinteza svih postojećih religija pod vođstvom Vatikana, biće proganjen. Inkvizicija će biti obnovljena, znam to pouzdano!

Da iznesem još nešto o istoriji Vatikana. Rimski religiozna institucija je osnovana u Rimu, 337. godine za vreme cara Konstantina. Sam Konstantin nikada nije bio biblijski religiozan. On je tajno obožavao boga Sunca sve do same smrti. Katolička institucija u Rimu je proganila prave vernike i htela je da izbriše izvornu biblijsku nauku. Istinski religiozni ljudi skrivali su se po katakombama i planinama, da bi izbegli uništenje.

Dakle, smisao postojanja rimokatoličke institucije je bila da progona one koji su biblijski religiozni. Isto je i danas, a tako će biti i u budućnosti. Vatikan će proganjati one koji se okrenu biblijskom Bogu. „Teški vuci” su se uvukli i među ne-katolike. Pošto ne-katolički sveštenici ne propovedaju o tom predmetu, ljudi su danas slabo upoznati sa tim stvarima.

Ljudi se uspavljaju rečima: „Zašto je to potrebno?“, „Zar da svako ne ljubi svakoga, naročito sada u 20. veku?” Međutim, Vatikan ne spava. Njegovi ljudi se već godinama mirno uvlače u crkve i to masoni, okultisti, homoseksualci i tako dalje. Svi se oni pretvaraju da su pobožni. Onda papa šalje svoje trupe u ne-katoličke verske zajednice da završe posao. To su pritajeni jezuiti, katolička omladinska akcija, Marijina legija i sveštenici i opatice na ulici u civilu, obučeni da uče i propovedaju s propovedaonice, govoreći da je rimokatolička institucija hrišćanska crkva, što već skoro svi ne-katolici veruju da je istina.

Tako je papa došao u ne-katoličku Ameriku u sili i slavi i primio laskanja od najpoznatijih ne-katolika! Ovaj veliki i lukavi neprijatelj Boga - papa - došao je i u Belu kuću kao gost protestanskog baptističkog predsednika Džimi Kartera, gde je primio sve počasti kao šef države i duhovni vođa 800 miliona katolika u svetu. Kada predsednik dozvoli papi da blagoslovi narod (Ameriku), onda možete znati da je igra skoro završena. Naši veliki zaštitnici vere su ćutali. Prosto je neverovatno da su neki „veliki zaštitnici vere” otišli u Vatikan da vide papu, da razgovaraju s njim i da dobiju njegov blagoslov! Kakva sramota! Njihovi utemeljitelji i prethodnici bi bili žalosni kada bi videli koliko su daleko otišli od Biblije.

Najveći tajni rimski agent koji je delovao u Americi bila je jedna žena s kojom sam mnogo puta razgovarao. Ona je bila povezana sa Marijinom legijom. Bila je određena da se probija

među pentakostalce i protestante kroz harizmatički pokret. Bila je stručnjak za hipnozu i imala je veliki duhovni uticaj na mnoge ljude. Kroz svoje serije predavanja učinila je ogroman posao za Rim. Ona je trebala da postavi rimokatolički kodeks etike. To je bilo njeno podučavanje. Kao nagrada za njen istaknuti rad bila joj je dozvoljena privatna audijencija kod pape. Moramo znati, kada neka osoba dobije dozvolu za takvu audijenciju, on ili ona mora da se pokloni i da prizna papu kao Isusa Hrista na Zemlji i toga radi on drži njihove ruke u naročitom blagoslovu za dobro obavljene posao.

Papa nikada nije blagoslovio pojedinca koji se suprostavlja rimskom učenju. To je jeres - krivoverstvo. Ne postoji zapis u istoriji da se to ikada dogodilo. To je izričito zabranjeno kanonom u rimokatoličkoj instituciji. Ovu ženu je zavolelo hiljade hrišćana. Ali, 60% onih koje je ona primila bili su katolici. Ona je sve podstrekavala na jedinstvo: sveštenike, rabine i protestanske pastore. Kada je umrla, za nju je bila služena posebna misa u Las Vegasu. Dok sam još bio jezuitski sveštenik, znao sam da su mnogi od nas u svom tajnom radu znali za njenu aktivnost. To je bila Katrin Kulman (Kathryn Kuhlman).

Ne mislite da su infiltratori samo među pentakostalcima, harizmatičcima ili u ekumenskom pokretu, oni su i kod ortodoksnih i evangelista. Oni kontrolišu velike evanđeliste i hrišćanske vođe i razmatraju šta oni kažu o papinim posetama - da li ćute ili su uzbuđeni zbog njegove posete, i da li mu ukazuju poštovanje i pišu o njemu u novinama.

U novembru 1979. godine papa se sreo s vođom pravoslavnih crkava u Istanbulu u Turskoj. Ovo **ujedinjavanje** će pravoslavne crkve staviti pod kontrolu Rima dajući tako papi uticaj nad milijardu ljudi. Političari sveta se sada više boje sile ovog čoveka nego atomske bombe. Vođe sveta ne samo da se boje, nego i slede papu, jer on ima ogromno bogatstvo. To bogatstvo je pod vaticanskom zastavom. Vatikan je država za sebe, ona je politička država i svaki rimokatolik postaje njen član u trenutku krštenja. Oni treba da budu privrženi najpre Rimu, a onda zemlji u kojoj su rođeni. Malo njih shvata da je Rim tajno ujedinjen sa iluminatima, masonima, ateistima, i da njihove podružnice kontrolišu banke i svetsku trgovinu. Oni takođe upotrebljavaju medije da bi manipulirali skoro sa svakim na Zemlji. Rezultat koji žele da postignu je jedna crkva i jedna svetska vlast. Taj sistem ima još samo jednog smrtnog neprijatelja - nezavisne pojedince koji temelje svoju veru na Bibliji.

Kada bude počela konačna inkvizicija, rimski unapred pripremljen plan će zakonski sprečiti svaku grupu biblijski religioznih ljudi i otkriti je. Agenti Rima će im zatvoriti vrata, upotrebljavajući tajne agente jezuite, kao što je bio Džim Džons, koga sam lično poznao. On je bio jezuitski đakon i duboko uvučen u okultizam. Džonsov masakr i pokolj, bio je dobro planiran vojno, religiozno i politički. Bio je snažan ratnik i dobro izvežbani jezuita. Bavio se ekumenskim i harizmatičkim radom. Propovedao je „Jevanđelje ljubavi“. Najvećim delom njegovi sledbenici su bili rimokatolici i otpadnici od rimokatolicizma. Drugi su bili otpali protestanti iz različitih denominacija. 1953. godine on je ustanovio „Skupštinu Božju,“ 1962. godine postao je misionar u Brazilu, 1964. godine bio je postavljen kod učenika „Hristove crkve“. Njegovi glavni ljudi bili su rimokatolici. Kao dobar jezuita, Džim Džons je naredio svojim sledbenicima da ga zovu „otac“, a 1973. godine i da mu se mole. Verujem da je sve ovo bilo deo planiranog masakra, da bi Rim kompromitovao svoje neprijatelje. Džim Džons je planirao i pripremao, pod instrukcijama Rima, da žrtvuje svoje stado da bi ispunio svoju jezuitsku zakletvu. Kada se to dogodilo, svet je bio potresen, šokiran. Štampa i televizija po svetu podrazumevali su da je Džim Džons bio poludeli vernik, biblijski fanatik, tako da su odmah svi nezavisni proučavaoci Biblije pali pod sumnju. Kakva đavolska zavera!

O svemu tome mnogi propovednici nisu izveštavali svoj narod. Oni koji su znali istinu, bojali su se da išta kažu da ne bi izgubili svoje sledbenike, a trebala im je i katolička naklonost da se održe. Mnogi čak veruju da su rimokatolici na pravom putu! Kakva tragedija! To uništava prave vernike, a Rim to voli.

Treće poglavlje

Crkveni oci

Kada je jednom prilikom došlo do incidenta u Los Angelesu zato što je neko nacrtao kukasti krst na sinagogi Bet Israel, novinari su pitali lokalnog rabina Šapira:

- „Da li ste zabrinuti zbog povećanja antisemitizma?”

On je odgovorio:

- „Naravno da jesam! Svaki put kad vidim kukasti krst, vrlo se uznemirim. Ali da vam kažem ovo... Nikada više naši ljudi neće biti u tim kampovima smrti. Vrlo smo uvređen ovim fašističkim činom. Ti ljudi će biti zaustavljeni!”

Policija je uhapsila Vilijama Šmita koji je nacrtao kukasti krst na sinagogi Bet Israel. Novinar ga je upitao:

- „Vi ste navodno nacrtali kukasti krst na sinagogi, da li je to tačno?”

Vilijam Šmit je samouvereno odgovorio:

- „Kako to mislite ‘navodno’? UČINIO SAM TO! Vreme je da ljudi shvate da su ti gadni Jevreji uzrok svih naših problema. Poseduju sve! I ta priča od oko šest milona Jevreja koji su ubijeni je samo jedna laž više koju je izmislilo jevrejsko novinarstvo.”

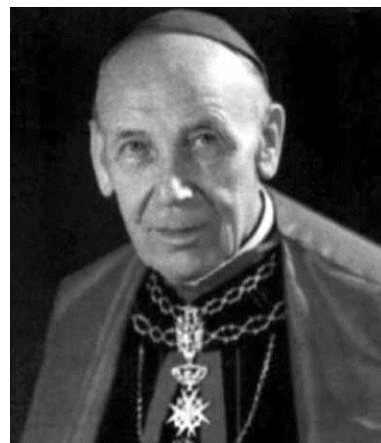
Usledilo je novo pitanje:

- „Želite li reći da se holokaust nije ni dogodio?”

- „Naravno da nije! Sve je to velika laž!” - rekao je Šmit.

Ovaj čovek je bio običan sluga Vatikana i iznosio je notorne laži. Možda će neko zapitati: Šta ima Vatikan s nacizmom?

Kada sam bio jezuita pod zakletvom, bilo nam je rečeno o nacističkoj i komunističkoj strani. I naučio sam zašto su milioni nenaoružanih Jevreja ubijeni. Tri godine sam bio informisan od strane briljantnog nemačkog jezuite, kardinala Avgustina Bee (Augustin Bea), koji je bio sveštenik kome se ispovedao papa Pije XII, poznatiji kao „Hitlerov papa.“ On nam je davao strogo poverljive informacije. Bili su to pregledi istorijskih događaja koji se nikad nisu prikazivali u istorijskim knjigama.

Kardinal Avgustin Bea
(1881-1968)

Rimska crkva stvorila je mnogo ideologija. Ovde ću navesti dve. Obe su stvorene i negovane kroz Vatikan da bi donele smrt i patnju miliona ljudi.

U pitanju je jedna od najbolje čuvanih tajni modernog vremena. Dvoje dece rimske crkve su nacistička i komunistička partija. Ali pre nego što to dokažem, moram objasniti zašto su Jevreji uvek bili meta Rimske crkve. Rimska crkva je oduvek želela da se preseli u Jerusalim, iz razloga što je tamo nastala prva hrišćanska crkva. Ali, u tome su je zaustavili ortodoksni Jevreji. Zato su oni na Rimskoj listi za odstrel!

Kada su Krstaški pohodi započeli, istorija nam govori da su se ti „hrišćani” borili za Boga i papu da oslobode Jerusalim i svetu zemlju od islamske kontrole. Ti vojnici nisu bili hrišćani, u nijednom smislu reči. Nisu poznavali Boga, ni Bibliju. Bili su to grubo, bezbožni

ljudi vođeni sveštenicima da ispune đavolski plan.

Počevši u 1096. godini, prvo su napali Jevreje u Evropi brišući tako cele zajednice. Kako su napredovali prema Jerusalimu, Jevreji na njihovom putu su trpeli grozote. Rimokatolička mašinerija nije pokazivala nikakvu milost. Ostavljali su krvavi trag, smrt, bedu i mržnju.

Pošto je veliki broj Jevreja bio mučki ubijen, njihova deca su bila prisiljena da budu prisilno pokršteni rimokatolici. Rimska crkva je imala planove za njih.

Zašto je Rimska crkva želela da se preseli u Jerusalim? Zašto ostaviti trg Svetog Petra i njegov presto u Rimu? Nakon svega, nije li Petar naopako razapet izvan Rima, kako je Rimska crkva vekovima govorila o tome? Nisu li njegove kosti u Vatikanu? Nažalost, nešto kompromitujuće se desilo za rimsku crkvu nedavnih godina. Grob apostola Petra je otkriven u Jerusalimu na lokaciji Franjevačkog samostana zvanog *Dominus Flevit*.¹ Kakvo razočaranje za Vatikan! Bilo je vrlo teško tu informaciju održati tajno.

A sada, da kažemo nešto o još jednom smrtnom neprijatelju Rima - pravoslavnoj crkvi.

Nevolje su nastale oko 330. godine. U to vreme, hrišćanska crkva je bila izložena velikim progonima od strane rimskih neznabožaca. Ali, uprkos progonstvima, broj hrišćana je rastao. Cezar je pokušao da zaustavi taj pokret, ali nije mogao, pa je uspostavljena lažna hrišćanska crkva koja će kontrolisati vernike kroz strah i neznabožačku tradiciju.

Evo kako je to izvedeno: Rimsko carstvo se raspadalo, pa su rimski cezari zamenili svoju odeću religijskim kostimima. Ali, njihov neznabožački sistem je ostao nepromenjen! Jednostavno su svojim starim bogovima i idolima dali nova imena. Jupiter je postao apostol Petar, Venera je postala devica Marija, itd.

Godine 313, car Konstantin izdaje uredbu o toleranciji. Kad se Konstantin proglasio prvim papom, on je hteo da udruži zajedno neznabošce i religiozne ljude mešajući pagansko obožavanje Vala sa učenjem Biblije. Iz te zbrke se izrodio bezbožni rimokatolički sistem.

Biblijski religiozni ljudi su znali da je stvoreno religijsko čudovište koje je nazivano „hrišćanstvom”. Znali su da je to lažan religijski sistem, potpuno suprotan Bibliji. Da bi sačuvali svoje porodice, bežali su u planine.

Kad se Konstantin povukao, dao je rimskom biskupu titulu Sumo Maximus Pontifex, i tako ga učinio papom. Konstantin se preselio u Vizantiju 330. godine, dajući gradu novi izgled nazvavši ga Kostantinopolj. Ostao je veran rimokatoličkom sistemu.

Kako je vreme odmicalo, desila se podela rimokatoličke institucije između Rima na zapadu i Konstantinopolja na istoku. Konstantinopolj je postao glava pravoslavne crkve. Rimokatolicizam i pravoslavlje su postali gorki neprijatelji.

Godine 1204, papa Inoćentije III je podigao četvrti krstaški pohod napadajući Konstantinopolj. Njegovi krstaši su uništili grad i ljude u njemu, pljačkajući sve na što su mogli staviti ruku. Umesto da se pravoslavci vrate pod papinu kontrolu, oni koji su preživeli prokleli su papu i otišli još dalje od njega.

Kako je vreme prolazilo, istočne crkve su pale pod zaštitu cara Rusije. Rimokatolička institucija je osetila da ako se car pravoslavne crkve ne pokori Rimskoj crkvi, on mora biti uništen kao i Jevreji.

Do 1491. godine, religiozne vođe u vidu papa vladale su nad kraljevima i kraljicama Evrope tokom vekova. To je bilo mračno doba istorije.

¹ Za više informacija o ovom otkriću pogledati knjigu: *Peter's Tomb Recently Discovered In Jerusalem*, autor F. Paul Peterson.

Međutim, stvari su postajale nestabilne za papstvo. Započeli su nemiri i bune od strane ljudi koji su protestovali protiv papske tiranije (zato su prozvani „protestanti”).

U to vreme se rodio mali dečak u dvorcu Lojola u Španiji. On je bio španski Baskijac. Taj dečak je rastao da promeni svet. Prozvao se Ignacio Lojola. On je bio sotonski genije. Izgradio je vojsku sveštenika potpuno posvećenih disciplini i redu - jezuite. Oni su uskoro postali najstrašnija religijsko-udarna sila u istoriji. Bila je to specijalna jedinica Rimske crkve.

Jezuiti su zarobili slomljene narode. Započinjali su ratove i ubijali kraljeve i predsednike, uključujući Abrahama Linkolna. Oni su u stanju da učine bilo šta da se unište životi ili ugled bilo koga ko bi se usudio da im stane na put. Bili su izbačeni iz skoro svake zemlje osim Amerike, gde su bili vrlo aktivni u kontroli nad politikom, useljavanjem u Ameriku, itd.

Njihov posao je bio da svakog čoveka, ženu ili dete bace na kolena da priznaju papu za Isusa Hrista na zemlji i podrede ga svojoj moći. Jezuitski general je odgovarao **Crnom Papi**. On zapravo upravlja Vatikanom iza pozornice, a sam Sotona² ga vodi.

Većina knjiga koje prikazuju krvavu istoriju jezuita - ili nedostaju ili su uništene, ili se više ne štampaju. Ne samo knjige, već i bivši jezuitski sveštenici se ili kriju ili su nestali ili su mrtvi. Da li jezuiti imaju ulogu i u 20. veku? Ono što ćete upravo pročitati šokiraće vas.

U našoj specijalnoj misiji u Vatikanu naučili smo pravu priču o komunizmu. Verni članovi komunističke partije bi bili u šoku ako bi ikad otkrili ko su bili njihovi slavni heroji. Marks i Engels, koji su pisali *Komunistički manifest* 1800-ih, bili su vođeni i upućivani od strane jezuitskih sveštenika.

Kardinal Avgustin Bea nam je rekao da je Komunistička partija bila formirana od strane jezuita sa samo jednim zadatkom - u određeno vrijeme morali su uništiti zaštitnika omražene Pravoslavne crkve - ruskog cara! To je bila osveta! Komunistička partija je tajno praćena od strane rimskih agenata (iluminata) s ciljem da stvore još jednu moćnu silu vernu Rimskoj crkvi.

Pre Prvog svetskog rata, snažna sila bogatih Jevreja je radila na tome da povрати kontrolu nad Jerusalimom. Rimska crkva je bila besna. Opet su Jevreji blokirali njihove tajne pokušaje da se presele u Svetu Zemlju.

Ti Jevreji koji su se borili protiv „Rimske Institucije” će platiti za svoju tvrdoglavost. Tako su jezuiti konstruisali plan koji će ne samo istrebiti evropske Jevreje, već će okrenuti celi svet protiv njih.

Bili smo upućeni da su jezuiti upravljali određenim Jevrejima, koji su bili verni papi, da napišu dokument nazvan „**Protokoli sionskih mudraca.**”³ Rimska crkva je tako stvorila još jedno „remek delo”. Taj dokument će utrti put za nadolazeću inkviziciju, makar on koštao života i milione rimokatolika.

Ranih 1900-ih, Francuska je bacila Rimskoj crkvi pesak u oči. Francuska je načinila politički dogovor s carem Rusije. Papa i jezuiti su bili besni. Francuska je bila na njihovi listi za uništenje još od kad je zbacila njihovog katoličkog kralja i postala republika. Ali ta pogodba s ruskim carem je bila poslednja kap u moru. U međuvremenu, sila Pravoslavne crkve je bila sve jača u Bugarskoj, Rumuniji, Grčkoj, evropskom delu Turske, Srbiji i

² Za više detalja o identitetu Sotone pogledati knjigu „Ispovest palog anđela,” Penta Gram, izdavač Metafizika, Beograd.

³ Za više detalja pogledati knjigu „Behind Dictators”, by L. H. Lehmann, pgs. 10-15, Agora Publishing Company, N. Y. 1942.

Jugoslaviji. Rimska crkva je morala baciti Francusku na kolena i zgaziti religijsko takmičenje na Balkanu. Rešenje je bilo jednostavno. Jezuiti su isplanirali, izazvali, i iz pozadine vodili Prvi svetski rat.

Papa je podržavao Nemačku i kada je nemački vladar Kajzer (dobar rimokatolik), molio Rimsku crkvu da mu dozvoli da može da proširi nemačke granice, papa Pije X i njegovi jezuiti su mu dali blagoslov. Nakon što je rat započeo, papa Pije X je umro 20. avgusta 1914, načinivši put za novog gazdu.

Papa Benedikt XV ga je nasledio. On je isto tako bio prijatelj s Nemačkom i tako je rat, koji će dovršiti ostale ratove, bio na pomolu. Nemački rimokatolici su ubijali francuske rimokatolike. Gazda nije mario koliko je rimokatolika umrlo. Bio je usmeren ka sili i osveti. Nemačka je ratovala s Francuskom, Engleskom i Rusijom. Tada se uplela i Amerika. Rat je trajao četiri duge godine. Evropa je bila uništena. Rimska crkva je bacila milione ljudi u pakao.

Dok su ljudi vrištali u agoniji umirući u blatu i bodljikavoj žici, komadani mecima i uništavani otrovnim gasovima, jezuiti su bili zaposleni planirajući Drugi svetski rat. Nepoznati nemačkom narodu, jezuiti su već žrtvovali katoličku Nemačku, Kajzera i njegovu vladu s ciljem da izvedu novu inkviziciju.

Gubici Prvog svetskog rata:

Poginulo: 10 miliona ljudi

Ranjeno: 20 miliona ljudi

Materijalni gubici širom sveta: preko 332 milijarde dolara

Protestantska Engleska i protestantska Amerika su ih pobedile. Jezuiti zbog toga još uvek pokušavaju da unište Englesku i Ameriku. Zapamtimo reči Abrahama Linkolna: „**Jezuiti nikad ne opraštaju, niti odustaju.**”

U Rusiji, car Nikolaj koji je bio zaštitnik Ruske pravoslavne crkve i njegova žena, kraljica Aleksandra, imali su sina pod imenom Aleksis, koji je bio naslednik trona. Mali dečak je bolovao od hemofilije. Njegova krv se nije zgrušavala kada bi se posekao. Kada bi pao u igri, najmanja povreda bi mogla uzrokovati unutrašnje krvarenje. Majčino srce se slamalo. Doktori nisu mogli pomoći. Mali dečak je veoma trpeo.

Raspućin, zvan „Ludi redovnik,“ bio je čovek koji je bio opsednut demonima (kao i mnogi sveštenici danas koji tvrde da imaju isceljujuće moći). Raspućin je tvrdio da je imao viziju Boga i Device Marije. Došao je blizu ovog dečaka i krvarenje se zaustavilo. Poznato je da je Raspućin bio uključen u sotonsko seksualno obožavanje. Kontrolisao je rusku carica. Imao je mnogo neprijatelja na visokim položajima. Mnogi su verovali da je Raspućin bio demonom opsednuto čudovište koje je vladalo Rusijom iza pozornice. Čak se i car plašio njega i njegovih čudnih moći.

Kardinal Avgustin Bea nam je rekao da je u trenutku slabosti, carica rekla Raspućinu gde car skriva svoje zlato. Raspućin je preneo tu informaciju patrijarhu Ruske pravoslavne crkve pre nego što je (Raspućin) bio ubijen.

Na redovnim sastancima kod kardinala Avgustina Bee, on nam je otkrivao istorijske, sadašnje i buduće ciljeve vaticanske zemaljske sile. To je bilo doba kada je uređenje crkve bilo dopunjeno kao rezultat Drugog Vatikanskog koncila. Kardinal Bea je kazao:

„Nakon naše duge i pažljive pripreme za Rusku revoluciju, jezuiti su radili blisko s

Marksom, Trockim, Lenjinom i Staljinom. Mi smo tajno preselili naše zlato u Rusiju kroz Nemačku koristeći našeg ključnog čoveka. Verujemo da će uskoro naš neprijatelj biti uništen... I niknuće komunizam kao čvrsta kćer Rimske crkve!"

Lenjin je bio u Švajcarskoj kad je čuo vesti o revoluciji koja će započeti u Rusiji. Da bi pomogla revoluciji da uništi njihovog neprijatelja, nemačka najviša komanda i ostali su tajno pripremali voz da preveze Lenjina i njegove revolucionare kroz Nemačku. U aprilu 1917. Lenjin i nekoliko njegovih ključnih ljudi izveli su vožnju u poznatom „Zapečaćenom vozu.“

Ljudi koji su bili najodgovorniji za pripremu tog putovanja bili su Diego Bergen, posvećen nemački rimokatolik, treniran u jezuitskim školama, kasnije postavljen za nemačkog ambasadora u Vatikanu tokom Hitlerovog režima. Ako bi revolucija uspela, to bi značilo smrt za milione ljudi uključujući cara i njegovu porodicu.

U vreme Lenjinovog dolaska u Rusiju, u aprilu 1917. godine, Lenjinovi konkurenti su kontrolisali revoluciju. Car je bio prisiljen da napusti svoj tron. On i njegova porodica su bili u kućnom pritvoru. Njegova vlada je propala i većina njegove vojske ga je napustila.

Zbunjenost je prevladavala. Vojska koja je i dalje ostala verna caru je nazvana „Beli Rusi.“ A revolucionari su bili prozvani „Crveni“. Oni su bili smrtni neprijatelji, boreći se da prežive. Lenjin je dobio kontrolu nad revolucionarnom vladom i preselio je u Moskvu 10. marta 1918. U aprilu, carska porodica je bila preseljena zbog sigurnosnih razloga u Jekaterinburg u Ural.

Vojska Čeha (Bela vojska) se približavala mestu gde je porodica odsela. Postojala je šansa da se oni oslobode. 17. jula 1918. grupa zvana „Uralni Sovjeti“ su održali brzo suđenje i proglasili carsku porodicu krivim.

Bilo nam je rečeno da su neki od njih bili jezuiti pretvarajući se da su komunisti. Na kraju, trenutak koji je papa čekao je konačno i došao. Zaštitnik Pravoslavne crkve je konačno stajao licem u lice s rimskim jezuitima koji su bez milosti uništili jadnu, uplašenu, malu porodicu.

Ruska carska porodica

Kasnije te noći, tela su bila ukrcana u kamion i odvedena u napušten rudnik zvan „Četvorica braće.“ Tamo su bili rasečeni, spaljeni, kvašeni kiselinom i bačeni u napušteni rudnik.

Jezuiti su se kretali tako brzo da Centralna komunistička partija nije ni bila svesna suđenja i ubistva cara i njegove porodice, dok sve nije bilo završeno. Bila je to strahovita pobeda Rimske crkve.

Bilo nam je rečeno da je lov na patrijarha, sveštenike, monahinje i monahe započeo u velikoj silini. Rimska crkva je nestrpljivo čekala vesti o uništenju njihovih religijskih suparnika.

Ovaj slučaj sa Ruskom pravoslavnom crkvom je bio jedna vrsta testa. Ako će ruska crkva biti uništena, sledeća meta bi bila engleska crkva koja se još teturala od lažnog obraćenja

velikog jezuite kardinala Njumana (Newman). Ali kad je slučaj sa ruskom crkvom propao, kao što ću uskoro objasniti, engleska crkva je pala u ruke Vatikana tek 60 godina kasnije kroz ekumenski pokret.

Dakle, nakon pogubljenja ruske carske porodice Sovjeti su napadali manastire i ubijanje je počelo. Samo je čudan preokret vere spasio Rusku crkvu... stari patrijarh je imao keca u rukavu.

Bilo nam je rečeno da kad je Crvena Armija bila blizu ubistva starog poglavara ruske crkve, patrijarh ih je pozdravio širom otvorenih ruku, zaplakao i izgovorio sledeće reči:

- „Drugovi, konačno ste stigli. Čekali smo vas. Čuvali smo carevo zlato za vas, moji dragi drugovi!”

- „Zlato?... **Za nas?**”

Komunisti su bili zatečeni ovim njegovim rečima. Spustili su oružje i prihvatili zlato i prijateljstvo patrijarha, i zapovedili da ubistva pravoslavnih sveštenika, monaha i monahinja odmah stanu. Pravoslavna crkva je bila spašena. Komunisti nisu dobili samo carevo zlato, već su takođe zadržali i papino zlato. Papino zlato, koje je putovalo u Rusiju kroz Nemačku, bilo je predviđeno da vredi 666 miliona dolara.

Kad je papa za to saznao, skoro da nije umro od srčanog udara. Izdali su ga njegovi vlastiti komunisti. Rimski crkva je poludela od mržnje. Bili su prevareni. Komunisti će platiti za tu prevaru bez obzira koliko to koštalo. Sveti ured će uskoro nastaviti sa radom kao kroz Špansku inkviziciju, zadajući patnju, smrt i osvetu svojim neprijateljima.

Samo, ovaj put zajedno sa Jevrejima i protestantima, žrtve su uključivale i pravoslavnu crkvu i ruske komuniste. Jezuiti su znali da bi to mogli izvesti sa Drugim svetskim ratom.

Naučili smo na tim predavanjima kod kardinala Avgustina Bee da bi zbog ogromnog bogatstva Vatikan mogao uticati na svetsku ekonomiju. On može baciti narode na kolena s **planski izvedenim krizama**.

Neko će zapitati: Čak i u Americi? Naravno! Učinila je to i u istoriji, učiniće to ponovno u budućnosti. Mislio sam da su iluminati odgovorni za to. Ali, iluminati su spojeni sa jezuitskom organizacijom Opus Dei, i zajedno sa vodećim masonima predstavljaju finansijsku ruku Vatikana. Kroz njih Vatikan kontroliše skoro kompletno bogatstvo u svetu.

Rim je mudro razaslao u mnogim pravcima one koji su tvrdili da u svetu postoji zavera. To je bila sjajna dimna zavesa da se skrene pažnja dalje od Vatikana. Objavljene su mnoge knjige koje optužuju komuniste, Trilateralnu komisiju, Rokfelerovu porodicu, cioniste, illuminate, Rimski klub itd. Tragična činjenica je ta da je Rimski klub stvorila većinu tih organizacija, kao i organizacije koje su ratovale sa njima. U pitanju je bila, i još uvek je, velika igra.

Drugi svetski rat

Da se vratimo nazad i osvrnemo se na Drugi svetski rat. Ubrzo posle Prvog svetskog rata, Nemačka je bila u velikoj krizi. Neki pro-katolički Jevreji su bili određeni od strane Vatikana da kupe zemlju od slomljenih i gladnih Nemaca. Novac je bio isporučivan od strane Vatikana i pro-katolički Jevreji su kupovali tu zemlju veoma jeftino. Nemci su bili očajni. U pravo vreme jezuiti su iskoristili ta dešavanja oko Jevreja da izazovu mržnju protiv ortodoksnih Jevreja. Borbeni poklič je bio taj što mnogi bogati Jevreji nisu pokazivali milost prema Nemcima kad su od njih kupovali zemlju tokom te krize.

I sad je došlo vreme da im se uzvрати udarac. Sve je bilo dobro isplanirano. Na kraju Prvog

svetskog rata, kada je potpisan Versajski sporazum u aprilu 1919. godine, saveznici su bili tako ljuti na Rimsku crkvu zbog započinjanja rata da su odbili da je priznaju kao političku silu i držali su je podalje od konferencijskog stola. Iako je Evropa bila klanica, ni Francuska ni Pravoslavna crkva u Srbiji (a onda Jugoslaviji) nisu bile slomljene. Mladi ljudi u Nemačkoj nisu znali gde da se okrenu. Bili su pobunjenički nastrojeni. Inflacija je uništavala državu. Komunisti su organizovali revolucionarne demonstracije. Jezuiti su se kretali na tri fronta.

Papa Benedikt XV umro je od trovanja 1922, a Papa Pije XI je preuzeo presto.

Prvi front je bila Italija. U to vreme se pojavio nepoznati čovek šepureći se i govoreći da je on novi cezar određen da ponovno izgradi Rimsko carstvo. Njegovo ime je bilo Benito Musolini. Bio je arogantan, okrutan i pokvaren. Njegova mala vojska obučena u crne košulje nije bila ništa drugo nego grupa razbojnika koja je tukla sve protivnike dok im se potčine.

„Crni papa” je odredio svom zameniku da radi s Musolinijem. Njegov sveštenik kojem se ispovedao bio je jezuita po imenu Venturi. Katoličkim glasovima na izborima, upravljenim iz Vatikana, Musolini je došao na vlast. Papa Pije XI je za Musolinija kazao: „Ovo je čovek koga je poslalo Božje providenje.”

Musolini i predstavnik Rimske crkve potpisuju konkordat

Da bi se odužio Vatikanu, Musolini je potpisao konkordat čineći tako rimokatolicizam jedinom religijom dozvoljenom u Italiji i njenim područjima. Musolini je ponovno obnovio snagu pape i dao sveštenstvu u potpunosti vlast nad životom nacije. Italija je postala glavna sila vođena katoličkim fašističkim diktatorom, Musolinijem. On je izgradio snažnu, modernu armiju koju je testirao napadajući Etiopiju. Italiji je trebalo više zemlje.

Jadni Etiopljani nisu imali šanse. Hrabro su se borili s njihovim kopljima i oklopima, ali Musolinijeve vazdušne

snage su ih izmasakrirale sa svojim mašinkama, bombama i otrovnim gasovima.

Papa je blagoslovio Musolinijeve trupe i kardinala, nadbiskupa Milana Aflreda Ildefonsa Šustera (koji je bio jezuita), nazvavši taj masakar crnaca u Etiopiji: „Katolički krstaški pohod.“

Godine 1923, Nemačka je bila u haosu. Inflacija je bila visoka i novac nije imao vrednost. Nemačkom narodu je bilo dosta rata, smrti i očaja. Krivili su Kajzera za sve i zbacili su njega i njegovu vladu. Komunisti su se borili za prevlast. Nova vlast je bila vrlo slaba. Neki ljudi su želeli da sami Nemci vode njihovu vladu, kao što je to bilo u Francuskoj, gde su Francuzi vodili vladu, i pokušavali su da od Nemačkenaprave republiku. Papa je bio besan. Republika je bila osuđena na propast.

Jezuiti su krenuli da zaustave stvaranje nove nemačke republike. Dvoje ljudi je to učinilo. Jedan je bio Franc fon Papen, a drugi kardinal Pačeli koji je kasnije postao papa Pije XII, poznatiji kao „Hitlerov papa.“

Pozornica je bila nameštena za novu rimokatoličku zvezdu u Nemačkoj. Njegovo ime je **Adolf Hitler.**

Jedan jezuitski sveštenik je bio zaposlen da za Hitlera napiše knjigu nazvanu „**Moja borba**”. Pisac knjige je jezuitski sveštenik Stimfl (Staempfle).⁴ Ta knjiga je bila remek delo jezuita, napravljena za Hitlera da preuzme Nemačku.

Nova velika inkvizicija je bila na pomolu. Umesto da nose katoličke mantije, nosili su nacističke uniforme. Hitlerovi ljudi u braon uniformama (zvani „nacisti”) podupirani od strane Vatikana, upotrebljavali su istu taktiku kao i Musolini, tukući i proganjajući ljude sve do njihovog potpunog pokoravanja, uključujući i rimokatolike!

Započele su ulične borbe između nacističkih rimokatolika i komunističkih rimokatolika. Nagrada za pobednika je bila Nemačka. (Takve političke aktivnosti su se pre nekoliko godina dešavale kao eksperiment i u Poljskoj, a isto tako i u Kanadi, El Salvadoru, Čileu, a planirane su i u Americi.)

Nemačka je postala drugi front za jezuite. Izgradili su Treći Rajh. Simbol za nadolazeću inkviziciju je bila svastika ili kukasti krst, dobar stari okultni simbol. Hitler je bio odabir Vatikana. Bio je određen da pobedi.

Kada je postalo poznato da Papa Pije XI podržava Hitlera, rimokatolički glasovi su podržali Hitlera i doveli ga na vlast 1933. godine. Svet se suočavao s groznom mašinerijom zvanom Treći Rajh u kojem su rimokatolici postali gospodari.

Kao i Italija, Nemačka je 1933 godine potpisala konkordat s Vatikanom u Rimu. Potpisnik konkordata bio je kardinal Pačeli (kasnije je postao Papa Pije XII, „Hitlerov papa,“ u sredini slike na sledećoj strani). Godine 1933, on je bio vatikanski sekretar države. Drugi s leva na slici je Franc fon Papan, opaki nacista i veran rimokatolik koji je bio Hitlerov glavni diplomata i vatikanski agent koji je pomagao da Hitlera dovedu na vlast.

Fon Papan se hvalio svetu: „Treći Rajh je prva sila koja ne samo da prepoznaje, već stavlja u praksu visoka načela papstva.” (Na slici na sledećoj strani, skroz desno, je manje poznati vatikanski prelat Montini koji je kasnije postao Papa Pavle VI.)

Španija je postala treći front. Tri španska predsednika, Niceto Alkala Zamera, Manuel Azana i Huan Negrin (svi jezuitski trenirani) su tražili usvajanje pet zakona, koji su bili usvojeni da bi se sprečio uticaj Vatikana u republici Španiji (to je bio rezultat otkrivanja tela beba ispod samostana, vidi stranu 7). Doneti su zakoni:

- Rimokatolička imovina mora biti nacionalizovana,
- Sve rimokatoličke crkve moraju biti oporezovane,
- Škole više neće biti u rukama rimokatoličkih sveštenika,
- Sve škole, samostani, manastiri moraju biti pod kontrolom države Španije,

⁴ Za više detalja pogledati knjigu: Skrivena istorija jezuita, Edmond Paris, str. 138, Metafizika, Beograd.

- Treba priznati ne-katoličke religije.

Potpisivanje konkordata u Nemačkoj
pred Drugi svetski rat

Time je započet krvavi rat protiv Vatikana. Papa je unajmio nekoliko divizija muslimanskih najamnika da se bore pod komandom Franka (koji je bio dobar mason) i da ubijaju rimokatolike, Jevreje i protestante koji su mu se odupirali.

Zbog velikog broja komunista koji su podupirali republiku, svet je bio zaveden da veruje da je sve to bila komunistička revolucija. To se dogodilo zahvaljujući vatikanskom kontrolisanom novinarstvu koji je prikriivao istinu.

Papa je ekskomunicirao poglavare španske republike i proglasio duhovni rat između Svete stolice i Madrida.

Frankova vlada je priznata 3. avgusta 1937. od strane Vatikana, 20 meseci pre kraja građanskog rata. General Franko je na kraju postao rimokatolički diktator Španije.

I tako su jezuiti imali vođe za njihova tri fronta. Ti ljudi su postali „**zaštitnici vere**“: **Hitler, Musolini, Franko.**

Krv je bila spremna da poteče širom sveta u novom svetom ratu. Inkvizicija je u bila na pomolu.

Nemački katolici, pod naredbom Vatikana, započeli su udruživanje s protestantskim crkvama. To je bio ključ da se izvede plan koji će uticati na razmišljanje Jevreja tokom decenija. Ti rimokatolici, koji su bili pod zakletvom, teško su radili da zadobiju poverenje protestantskih sveštenika i njihovih članova crkve. A kad su anti-jevrejska zverstva započela, ti katolički agenti koji su se pravili da su protestanti, javno su optuživali Jevreje i prijavljivali ih Gestapou koji ih je vodio u logore smrti.

I tako, čak i danas, mnogi Jevreji veruju da su ih upravo protestanti prijavljivali.

Jezuiti su **majstori prevara**. Vatikan je preuzeo hiljadu Jevreja, koji su preobratili u rimokatolicizam, i sakrio ih pod brda Vatikana tokom trajanje rata. **Zašto? Zbog mogućnosti da Hitler izgubi.**

Vatikan se uvek osiguravao u slučaju da se im planovi ne ispune. Na taj način su mogli proglasiti svetu da su upravo oni ti koji su štitili Jevreje od Hitlera.

Kakva zla, prljava igra!

Dok je Nemačka bila zaposlena gradeći ratnu mašineriju, jezuiti su bili zaposleni u raznim državama pripremajući teren za Hitlerovu nadolazeću invaziju.

Jezuiti su gradili Petu kolonu u Francuskoj, Belgiji, itd. (Peta kolona je tajna vojska u nekoj državi koja je spremna da baci oružje i učini sve što može da pomogne neprijatelju da okupira njihovu vlastitu zemlju.) Organizacija zvana „Katolička akcija“ je u tim zemljama bila Peta kolona.

U Belgiji su jezuitski sveštenici Pikard, Arendt i Foukalt propovedali Hitlerov fašistički program nazivajući to „duhovnom obnovom“.

Na taj način su pripremali put nemačkim tenkovima.

U Francuskoj je Katolička akcija postala Peta kolona radeći pod imenom „Nacionalna katolička federacija.“ Jezuiti su rekli katolicima da je papa na strani Hitlera i tako su oni bili spremni da služe katoličkoj nacističkoj armiji u pravo vreme. Kad je Francuska bila

napadnuta nemačkim tenkovima, pala je za oko 30 dana, zahvaljujući Katoličkoj akciji.

U Americi je jezuitski sveštenik Koflin (Coughlin) sakupio preko 20 miliona sledbenika putem radija. On je izjavljivao: „Nemački rat je borba za hrišćanstvo.”

Takođe je brinuo o tajnim grupama komandosa u glavnim urbanim centrima, vođen metodama sinova Lojole i treniran od strane nacističkih agenata.

To je bila Katolička akcija u Americi od 1936-1942.

Papa Pije XI je umro 10. februara 1939. godine. To je bila još jedna misteriozna smrt. Na vlast je došao papa Pije XII koji se molio za pobeđu nacista.

Hitler je započeo razorne napade u Evropi i Drugi svetski rat je eksplodirao. Nemačka, Italija i Japan su ratovali protiv ostatka sveta, milioni su ubijeni, ranjeni i osakaćeni. Rat je trajao šest dugih, krvavih godina.

Jedan od najvećih Hitlerovih vojnih izvora informacija došao je kroz Vatikan - kroz rimokatoličke ispovedaonice širom sveta.

Nemačka tajna služba ili Gestapo bio je utemeljen od strane Henriha Himlera (Heinrich Himmler), prema načelima jezuitskog reda. Hitler je rekao svojim prijateljima: „Vidim Himlera kao našeg Ignacija Lojolu.”

Mnogi rimokatolički sveštenici obukli su crne uniforme tajne službe. Jezuitski sveštenik Himler (ujak Henriha Himlera) bio je jedan od glavnih oficira.

Otprilike 6,5 miliona Jevreja je pretrpelo progon i smrt. Inkvizicija je bila u punom zamahu.

U Jugoslaviji, članovi pravoslavne crkve (zvani Srbi), bili su ubijani od strane groznih „ustaša” - katoličke grupe vođene od strane jezuita. Strašna mučenja i masakri, koji su se vršili nad žrtvama, bili su neopisivi. Mnogi sveštenici su bili članovi katoličke ustaške brigade za likvidaciju. Posle rata, ustaša Andrija Artuković je pobjegao u Ameriku poslije ubistva skoro milion ljudi (većinom članova pravoslavne crkve).

Ustaše u akciji

Jugoslavija je skoro uspela da dobije izručenje Artukovića, koji bi tako platio za svoje zločine, ali zahvaljujući rimokatoličkoj instituciji (kardinalu Spelmanu), katolici su kontrolisali Američku imigracionu službu i Američku obaveštajnu službu. Oni su blokirali njegovo izručenje u Jugoslaviju.

Gazda, papa Pije XII je bio vrlo zadovoljan. Ti neprijatelji Vatikana su plaćali strašnu cenu za nepokoravanje njegovom veličanstvu.

U Vatikanu je kardinal Avgustin Bea dao pregled događaja koji su se dešavali pre, tokom i posle Drugog svetskog rata. Kako je rat završavao, Sovjetska armija (kojoj je oružje nabavljala Amerika) je udarila s istoka, dok su Saveznici zauzimali Nemačku, uništavajući Hitlerovu vojsku.

U odgovoru na tajnu Hitlerovu molbu, general Franko je poslao svoju poznatu Plavu Armiju, načinjenu većinom od baskijskih vojnika, u Nemačku. Cela divizija je bila prebačena vozom kroz savezničke linije. Na sebi je imao vatikansku zastavu. Saveznicima je bilo rečeno da je to bila misija da se spasu opatice, sveštenici i redovnici.

Plava Armija se borila s Nemcima braneći Berlin. Kad je Adolf Hitler video da će izgubiti, izvršio je samoubistvo i admiral Karl Doenitz (dobar rimokatolik) je preuzeo vođstvo nad nacističkom Nemačkom.

Umesto da se Plava Armija vrati u Španiju, kako su nacisti obećali, admiral Doenitz je stavio nemačko zlato na taj voz i poslao ga u Švajcarsku da bude pohranjeno u švajcarskoj banci za Vatikan.

Plava Armija je bila prevarena. Većina preživelih su završili u ruskim zatvorima. Amerikancima je bilo rečeno da je taj voz, koji je prolazio kroz njihove linije, bio „**VOZ milosti**” poslan od pape, koji vozi medicinske potrepštine za ranjenike. Kad su videli papske zastave, voz je prolazio bez inspekcije.

Nekoliko spašenih ljudi Plave Armije, koji su se vratili nazad u Španiju, bili su ili ubijeni ili stavljeni u ludnice da se osigura da prava istina o nemačkom zlatu bude sakrivena od sveta. Ali, posebni oficiri Plave Armije, koji su bili deo zavere, vratili su se u slavi i bili dobro nagrađeni za njihov trud.

Nemačka je kapitulirala 9. maja 1945. Evropa je bila u ruševinama. Jezuiti su uvek bili spremni za preokret, uvek postavljajući mere opreza u slučaju gubitka Drugog svetskog rata, a to su:

1. Učiniti da svako veruje da Vatikan nije imao ništa s ratom, i s vremenom uveriti svet da se holokaust nikad nije dogodio.

2. Biti siguran da su pobunjenički sveštenici, opatice i redovnici, koji su bili protiv Vatikana, uništeni u koncentracionim logorima, a prikazati svetu da su i sledbenici pape bili progonjeni.

3. Naredili su određenim katoličkim porodicama i njihovim sveštenicima da štite neke Jevreje u njihovim kućama, tako da u budućnosti to ispadne kao dobar javni materijal za filmove, knjige, itd. Treba napomenuti da su ti Jevreji već bili obraćeni u katolicizam.

4. Staviti novu masku na lice tokom Drugog vatikanskog koncila.

5. Uspostaviti komunističkog papu iza gvozdene zavese da se bi se ugodilo komunistima i da bi se pokušali preobratiti na katoličanstvo... da se tako ispuni „proročanstvo Fatime” (o kojem ću uskoro nešto više reći) u koje je papa Pije XII bio duboko uključen.

Na dan Hitlerove smrti španske novine su objavile: „Adolf Hitler, sin katoličke crkve, umro je braneći hrišćanstvo. Ne mogu se naći prave reči kojima bi se oplakala njegova smrt, kad je toliko ljudi uzvisivalo njegov život. Preko njegovih smrtnih ostataka ostaje njegova pobjednička, moralna figura. Palmom mučenika, Bog je dao Hitleru lovorov venac pobjede.”

Taj posmrtni govor nacističkom šefu, izazivanje pobjedničkih saveznika, bilo je izrečeno od same „Svete stolice,” zamaskirano Frankovim novinarstvom. To je bilo službeno

saopštenje Vatikana kroz Madrid.

Da li se katolička crkva izvinila svetu ili Jevrejima za ova zverstva? Naravno da ne! I nikad neće. Ona još uvek mrzi Jevreje. Vatikan će prihvatiti Jevreje tek kada Izrael dozvoli da Vatikan kontroliše Jerusalim.

Ako Amerika ikad potpiše konkordat s Vatikanom, katolicizam će biti jedina priznata religija u Americi i slike iz prošlosti će biti ponovljene s američkim narodom i njegovom decom. Pregovori o potpisivanju konkordata su upravo na putu tako da bi konkordat uskoro trebao da bude prihvaćen.

Kratak istorijski pregled

Religijska mašinerija današnjice je vrlo, vrlo stara. Počela je upravo nakon Nojevog potopa. Nimrod i njegova majka Semiramida su proizveli okultnu religiju u gradu Vavilonu koja se proširila celim svetom.

Nimrod je oženio svoju majku i posle njegove smrti, Semiramida je tvrdila da je on postao bog sunca, „Val.“ Neka imena koje su mu nadenuili su bila: Sol, Tamuz, itd. Taj sistem je nju učinio boginjom. Semiramida je takođe tokom vekova dobila razna imena kao: Izis (u Egiptu), Venera i Kraljica Neba. Isto kao i religijski sistem današnjice, to je bilo povezano sa politikom širom sveta.

Kada sam bio pod jezuitskom zakletvom, rečeno mi je da će tajni znak biti dat jezuitima širom sveta kad ekumenski pokret uspešno izbriše protestantizam u pripremi put za potpisivanje konkordata između Vatikana i Amerike. Taj znak će biti kad predsednik Amerika bude davao zakletvu okrenut prema obelisku. Prvi put u američkoj istoriji, zakletva u predsedničkoj ceremoniji je bila preseljena na Zapadnu stranu Kapitola u vreme

Predsednik Regan polaže predsedničku zakletvu u Vašingtonu okrenut prema obelisku

predsednika Regana koji je prilikom zakletve bio okrenut prema tom vašingtonskom spomeniku. To se je desilo 20. januara 1981 (slika levo). Da li je predsednik bio svestan toga? Ne znamo.

Obelisk je stub sa četiri strane okrenute prema četiri kraja zemlje, na čijem vrhu se nalazi piramida. On predstavlja kombinaciju religijske i svetovne globalne moći. Postoji u Egiptu, Vašingtonu i Vatikanu. Za jezuite, masone i druge pripadnike tajnih društava predstavlja simbol jedne svetske vlade. Obelisk je okultni simbol i predstavlja boga sunca Vala. On takođe predstavlja simbol plodnosti, odnosno falusni simbol (simbol muškog polnog organa).

Nakon Drugog svetskog rata, papa Pije XII je odbio da prihvati vatikansko drugo dete. Komunizam je bio odbačen. Papa Jovan XXII je došao na vlast i organizovao Drugi vatikanski koncil, čije su odluke skoro potpuno uništile sve druge religije u Americi i Evropi, pobeđujući kroz ljubav i poljupce.

Papa Jovan XXIII je podupirao svog favorita u zapadnoj hemisferi. U pitanju je Fidel Kastro, šampion gaženih masa, verni katolik i dobro istreniran jezuita pod zakletvom. Teško onome ko bi se sukobio s Fidelom. Šefovi su ga potpuno podupirali uključujući i ljubljenog papu iz Poljske.

Fidel Kastro i papa Jovan Pavle II

Kju Kluks Klan

Kju Kluks Klan (KKK) je formiran od strane rimokatoličkih konfederacijskih ratnih oficira posle građanskog rata u Americi. Vođeni jezuitima, jačali su iz dana u dan. Ova grana masonerije uspostavljena je iz tri glavna razloga:

1. KKK je nazivao sebe protestanskom organizacijom i tvrdio je da mrzi Jevreje, katolike i crnce, što je uništavalo ugled protestanata u Americi.
2. KKK zbijaju katoličke redove u Americi stvarajući osećaj ugroženosti.
3. Utiče se da crnci postanu sumnjičavi prema protestantima, koji su tada bili najbrojniji u Americi, i time ih vodi u ruke Rimske crkve.

Kju Kluks Klan je još jedno remek delo jezuita.

**PROGRAM
OF THE
AMERICAN NAZI PARTY**

**THE OFFICIAL IDEOLOGICAL PROGRAM OF THE
AMERICAN NAZI PARTY
PO BOX 85942 WESTLAND MICHIGAN 48185
AMERICANNAZIPARTY.COM**

Brošura sa programom Američke nacističke partije (slika levo) i znak ove organizacije na jednom američkom autoputu (slika desno).

I tako, tokom poslednjih 1600 godina, uništen je veliki procenat religioznih ljudi kroz

Rimokatoličku instituciju. Milioni iskrenih katolika i ostalih je umrlo u Prvom i Drugom svetskom ratu. Zbog čega? Samo zato da bi se ostvarila još veća vlast Rimske crkve. Oni igraju igru, a milioni ljudi umiru zbog toga.

Nacisti su bili izdani. Ta grupa, koja raste u Americi, je ništa više nego Katolička akcija vođena od strane jezuita. Koliko god da neverovatno zvuči, neki Jevreji koji su obraćeni u katolicizam, su se u stvari pridružili Američkoj nacističkoj partiji (American Nazy Party).

Pristalice **pravoslavne crkve** su bile zaklane od strane krstaša i papskih brigada, ustaša, koji su se sad priklonili novom komunističkom papi i sad su u njegovom stadu. I oni su takođe bili izdani.

Izrael je takođe bio izdan. Oni se sad pomiruju s njihovim najljućim neprijateljem, Vatikanom, koji ih je klaio u prošlosti i skoro potpuno istrebio.

Članovi **Kju Kluks Klana** su bili izdani, ne shvatajući da su igrali u rukama jezuita.

Masoni su bili izdani. Nisu ni znali da je papa Pije XII bio mason. Nikad neće poverovati da su i oni takođe bili kontrolisani sa vrha od strane Crnog Pape.

Zahvaljujući njihovim vođama, jadni **protestanti** sada vole papu.

Komunisti su bili izdani. Oni su jednostavno bili grana rimokatoličke institucije - siledžije u rukama Rimske crkve.

Najgore od svega, iskreni **rimokatolici** su bili izdani kroz lukavu prezentaciju obožavanja Vala, zamaskirano da izgleda slično hrišćanstvu. Njihove pape su samo ljudi. Njihovi sveštenici i opatice su samo ljudi, a Vatikan je samo hram demona, vodeći milione ljudi u pakao i dajući im lažno jevanđelje, lažnog mesiju i lažnog duha. Neka im Bog pomogne da imaju snage da izađu iz nje.

Sila

Događaj koji ću opisati desio se u malom selu, koje je smešteno u brdima jednog od Kanarskih ostrva, na jugozapadu Španije. Ovo, nekad srećno selo, postalo je neobično tiho preko noći. Narod bi šaputao čim zađe sunce. Niko više nije izlazio u noćnim satima i uveče se više nije čula pesma. Strah je stegao srca seljana. Radnje i trgovine su zatvarali u rano popodne. Sused je susedu govorio: „Dođi sutra, bolje sad požuri kući, već je skoro mrak”. Zlo je došlo u selo. Čak su i životinje bile preplašene.

Neobični, vanzemaljski glasovi, čuli su se iz kuće udovice Karmen Montez, veoma odane kćeri rimokatolicizma. Karmenine noći su se pretvorile u noći užasa. Kroz šapat, seljani su se pitali da li mrtvi zaista hodaju ovim usamljenim ulicama. Karmen je upalila sveću i počela da se moli devici Mariji da se noćas ova užasna sila ne vrati. Međutim, srce je počelo da joj lupa, a znoj da izbija na čelo. Kada se okrenula, osetila je hladnoću po kičmi. Mogla je čuti kako se ulazna vrata polako otvaraju. Ta ista vrata je ona pažljivo zaključala pre zalaska sunca. Sila se vratila.

„Sveta majko!” - uzviknula je Karmen - „Ja čujem lance kako se vuku po podu!”

Karmen je već posetila svog sveštenika i tražila pomoć. Ispričala mu je kako je bilo užasno to što je doživela u svojoj kući, kako se čulo urlanje i vrištanje u mraku.

„Mi verujemo” - odgovorio je sveštenik - „da je ovo urlanje mučenje vaše rodbine u čistilištu. Oni traže da se održi više misa i da se upali više sveća, da bi se olakšalo njihovo mučenje. Oni osećaju agoniju svojih patnji. Vi im možete pomoći da se to zaustavi.”

„Ah, oče!” - nastavila je Karmen - „mi smo veoma siromašni, možete li da nas razumete? Ja ću nastojati... oče!”

Mnogo misa je bilo održano, ali to nije prestalo, već je postajalo svakim danom sve gore i gore. Cela porodica je bila prestrašena, osim Margarete, koja je spokojno sedela u svojoj sobi i molila kronicu. Margareta je studirala da postane karmelićanka (katolički red koji sebe naziva „braća blažene device Marije”).

Ali, vratimo se nekoliko godina unazad, kada, u stvari, ove noći užasa počinju. Karmen Montez je imala trinaestogodišnju ćerku koja je patila od nekontrolisanih epileptičkih napada. Doktori su joj rekli da nema leka za malu Margaretu. Karmen je odvela dete u jedno od svetilišta device Marije i dala zavet da će, ako sveta devica izleči njeno dete, nastojati da mala Margareta postane opatica u karmelićanskom redu. Dok se ona molila kipu device Marije, na Margaretu je sišla neka čudna sila. Napadi su potpuno prestali. Doktori su bili zapanjeni. Mala Margareta se oporavila. To je bilo zaista čudo izlečenja i Karmen je za to dala slavu devici Mariji.

Toga dana kada je Karmen htela da obuče Margareti novu smeđu karmelićansku haljinu, da bi videla kako joj stoji, neka sila ju je snažno udarila, slično divljem orkanu. Ta sila je rušila sve po kući.

Seoski sveštenik je bio u nevolji zbog ne-katolika u selu koji su znali za nevolje Karmen Montez. On je očajno želeo da se desi čudo kako bi se pokazala sila njegove crkve i oslabili ne-katolici. Stoga je pozvao svoju biskupiju i molio da neko dođe i pomiluje duše mrtvih iz čistilišta, da bi napustili Karmenin u kuću. Ja sam određen da mu pomognem. Sve sam prip-

remio za isterivanje duhova - egzorcizam, kroz posvećenje hostije, održavši prikladnu misu.

Jednog dana, tokom isterivanja duhova - egzorcizma, kao da se bes pakla oslobodio u kući Karmen Montez i ta sila je počela bivati sve jača i jača.

- „Ja ne mogu opstati ovde” - vikala je Margareta.

- „Pomozite nam!” - tražila je majka.

Sve se to događalo dok je lokalni sveštenik bio pred njihovim vratima. On je bio upozoren da me pričeka, jer su me zamolili da mu pomognem, pošto sam kao jezuita bio obučavan za egzorcizam - isterivanje duhova i sve ostalo što je u vezi s tim. Međutim, pošto su sveštenika molili da im što pre pomogne, otišao je sam bez mene. Pokušavao je da otvori vrata, ali čim je dohvatio kvaku, nešto je zapelo. Vrata su se zatim digla u vazduh i sila ga je uvukla kroz otvor za vrata u kuću. Zatim su se vrata zalupila, a oni napolju su čuli vrisak svog sveštenika.

Kada sam stigao u selo, umesto da nađem sveštenika, sreo sam njegovog pomoćnika. Pitao sam ga gde je sveštenik.

- „Upravo je otišao napred i čeka na nas, oče Rivera!”

- „Ne sviđa mi se to. Trebalo je da me sačeka ovde” - rekao sam.

Procesija je krenula od crkve do kuće Karmen Montez. Kada je narod video kako nosimo svete predmete rimske crkve u obliku krsta, ceo saobraćaj je stao u strahopoštovanju. Znali su da je ili neko umro, ili je to zbog isterivanja duhova. Narod je izašao iz svojih automobila i kleknuo. Prekrstili su se, pošto su verovali da sam Isus Hrist prolazi ispred njih u obliku tog malog predmeta (hostije). Bojali su se da ne uvrede hostiju - boga, sveštenike ili svoju crkvu.

- „Gde je sveštenik?” - pitao sam.

- „On je unutra,” - reče pomoćnik.

- „Daj mi odmah svetu vodu!”

U međuvremenu, kuhinjsko suđe je letelo napolje kroz razbijene prozore. Čuo se glas:

- „Bože, pomози nam, Sveta Majko!”

- „Idemo unutra” - rekoh.

- „Ja se bojim, oče!” - reče pomoćnik.

- „Ne brini, samo me sledi.”

- „Oče Rivera, gledajte! Vrata se otvaraju!” - primeti pomoćnik.

Sveštenik je izleteo napolje naglavačke obliven krvlju.

- „Da li je mrtav? Sveta majko Božja! On je mrtav, razrezan na komade, kao da ga je neko britvom razrezao. Vi ne smete ući!” - vikao je pomoćnik u strahu.

- „Ja moram!” - odvratio sam.

- „I vi ćete biti ubijeni!”

Jedna nevidljiva sila me je uhvatila i kroz otvor vrata uvukla u kuću. Narod je prestrašeno govorio da sam otišao u smrt. Počeo sam da se vrtim kao čigra, do plafona. Neko je svukao s mene svu odeću i iscepao je na komade. Unutrašnja scena je bila užasna, prava noćna mora. Čerke Karmen Montez su bile čas na podu, čas su letele po vazduhu velikom brzinom, povraćajući neku zelenu materiju. Međutim, sila čak ni u svom punom besu nikada nije došla blizu Margarete. Čuo sam i vrisak i smeh. Divlji vetar je lomio, nosio nameštaj i stvari svuda po sobi. Stolice su se raspadale.

Konačno sam pao na pod koji je bio pokriven penom i zelenom sluzi. Kada sam pokušao da blagoslovim kuću svetom vodom, Margaretina tetka je iznenada vrisnula:

- „Oče, vi nemate krst.”

Istegnula se preko poda i zgrabila neke makaze, te je oblikovala krst od njih. Sila je

odmah prešla u drugu sobu. U tom trenutku su svi moji pomagači ušli kroz prednja vrata. Zgrabio sam krst i započeo latinsku molitvu. Tek što sam se počeo moliti, devojke su pale na pod. Čula se galama, vrisak i smeh. Ja sam onda uzeo hostiju - „Božji kolačić,“ i dao prvo Margareti, pošto je ona bila centar sve ove aktivnosti. Potom sam svim prisutnima podelio hostiju. Glasovi su polako iščezavali. Najzad je „sila“ otišla. Kuća je nakon svega izgledala kao klanica.

Da li su to zaista bile duše mrtvih? Ne! To su bili demoni. Da li su hostija i krst stvarno isterali tu „silu“? Ne! To je sve bio demonski mudri plan da bi narod sve više i više verovao svojim sveštenicima za zaštitu, a to će ih koštati njihovih života.

Pobunjeni anđeli ili demoni postali su armija zlih duhova. Oni su sposobni, lukavi, inteligentni i moćni. Da bismo bolje razumeli njihovo delovanje, potrebno je da se vratimo u prošlost.

Demonski cilj je da se razvije okultni religiozni sistem i da se kroz njega kontroliše svet - sistem u koji će narod verovati, ubijati za njega i čak biti voljan i umreti za njega. Da bi predstavili svoj sotonski sistem svetu, demoni su upotrebili dvoje ljudi u Vavilonu: Semiramidu i Nimroda. Semiramida se udala za Nimroda, svog rođenog sina. Prvi grad građen nakon Potopa je bio Vavilon. Demonu su u njemu podigli svoje predstavništvo ili predsedništvo. Semiramida je bila kraljica Vavilona, a Nimrod je vodio narod u pobuni protiv Boga.

Demoni su tu postavili temelj za svoju religioznu mašinu, kojom će suzbijati Božji rad i poslati milione naivnih ljudi u smrt i večnu propast.

Evo kako je to postignuto kroz Semiramidu. Ona je bila moćna i vrlo lepa veštica, potpuno predana demonima. Oni su joj davali mnoge ideje. Semiramida je podsticala čovečanstvo na pobunu protiv Božjeg zakona ženidbe. Ona je osnovala celibat, koji je bio religiozni pokrivač preljubochinstva, bluda, homoseksualizma, sodomizma i lezbejstva. Odatle potiče rimokatolički celibat. Celibat navodno čini sveštenika svetim. Danas, kao i u vreme Semiramide, rimokatolici veruju da je sakrament svetog reda - celibat, viši nego sakrament ženidbe.

Tako demonsku tradiciju stavljaju iznad Božje naredbe.

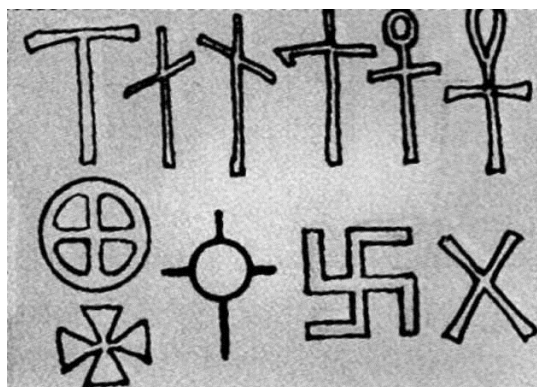
Opatice su bile hramske prostitutke, služeći sveštenicima upravo kao i danas. Tada su one bile nazvane - vestalske device. Danas su one „nevesta Hristova“.

Ova institucija je osnovala ispovedaonicu, da bi lakše zavirila u tajne svojih sledbenika. Narod se bojao svojih sveštenika, bojali su se da ne budu ucenjeni. Demonu su voleli ovu ideju. I u budućnosti oni će koristiti ispovedaonice da uništavaju narode.

Smrt kroz raspeće bila je takođe jedna od demonskih ideja. Krstovi su prvobitno bili pravljani kao okultni simboli i bili su obožavani u drevnom Vavilonu i Egiptu.

Nimrod je bio majstor rata i čarobnjak, veštac. Pod njegovim vođstvom se razvijala astrologija. On je takođe utemeljio belo i crno čarobnjaštvo - magiju.

Bio je nazvan Moloh. Žrtve Molohu su bile neobične. Tvorac Bog je uspostavio životinjske žrtve kao simbol strahote koji greh izaziva, a Semiramida je objavila da je boginja i zahtevala je da joj se žrtvuju deca. Na dečja prsa je urezivan znak krsta i vađeno im

Različiti oblici krsta koji su korišćeni tokom istorije

je srce. Semiramida je bila utelovljenje zla. Jedan od Nojevih sinova, Šem (Sim), Božji patrijarh, koji je živio u to vreme, ubio je Nimroda, i tako učinio kraj ovoj okultnoj praksi.

Ali, narod je plakao za Nimrodom. Njihov heroj je bio mrtav. Demoni su upotreбили Nimrodovu smrt u svoju korist. Semiramida je proglasila Nimroda za boga i nazvala ga je „Val” - bog Sunca, dok je za sebe uzela simbol meseca. Zahtevala je da mesec bude obožavan. Onda je zatrudnela, tvrdeći da je još devica. Rodila je sina i prozvala ga Tamuz, govoreći svakome da je došlo do reinkarnacije Nimroda. Semiramida je tvrdila da se duh božji inkarnirao u njoj kao majci. Ona je tvrdila za sebe da je božanska devica - majka, tako da se njen kip na kojem drži malog sina - boga, pojavio svuda. Semiramida je tvrdila da je Tamuz njihov spasitelj. Ovo će demoni koristiti i u budućnosti, da zavedu milione.

Istorija govori da su se izmišljotine o Nimrodu i Tamuzu proširile po svetu. Tako su izmišljotine postale popularne u religiji, kao i u mitologiji. Bogovi i boginje su bili predmet snova i nade. Sve se na tome temeljilo.

Semiramida je postala poznata kao „kraljica neba,” a danas je nazvana „devica Marija.” Kroz istoriju se pokazivala u različitim mestima, uzimajući različite likove. To je demonska reinkarnacija Semiramide u svoj svojoj punini. Svaka zemlja ima svog vlastitog sveca ili devicu. Pored ovoga, demoni s vremena na vreme koriste i silu. Ta se sila često iskazuje kroz lažna čuda. Oni vešto iznose laž, prilagodivši je raznim narodima.

Imaju li demoni silu da učine da se kip miče, a slika progovori? Da, oni su to činili u prošlosti i oni će slično raditi i u budućnosti. Ovakva čuda će zavesti narode i uništiti njihove duše zauvek.

Ovakve vizije i pojave su se ukazivale u paganskim religijama, kao i u rimokatolicizmu pod imenima Venera, Dijana, Esis, Madona, Gospa Fatimska, Majka božja Bistrička, i tako dalje, a posebno u vreme kako se približava kraj ovakvog sveta. Ova čuda se koriste kao pokretačka snaga isto kao i u ranija vremena. Vizija Fatime je jedan snažan politički trik - postavljen od Rimske crkve. Izneto je jedno lažno proroštvo, u kojem je devica Marija rekla svojim sledbenicima da će, ako se budu molili za mir, Rusija biti obraćena u rimokatolicizam.

U Bibliji piše da je Bog podigao jedan narod da bude svetlo onima koji se nalaze u demonskom mraku. Taj narod je trebao da predstavi drugim narodima karakter pravog Boga. To je bio izrailjski ili jevrejski narod. Oni su bili robovi u Egiptu 400 godina. Obožavanje sunca je bila religija te zemlje. Kasnije, i vavilonskim bogovima su data egipatska imena. U egipatskim hramovima su sveštenici praktikovali „transupstanciju” - pretvaranje. Tvrđili su da imaju magičnu silu s kojom mogu da pretvore svog velikog boga Sunca Ozirisa u hostiju - oblatnu ili okrugli kolačić, da bi ga onda u religioznom ritualu jeli i hranili svoje duše.

Bog je podigao Mojsija da izvede izrailjski narod iz Egipta, što dalje od ovog smrtonosnog religioznog sistema i okultizma. Kada je faraon odbio da pusti narod, Bog je pustio velika zla na Egipat i na taj način omogućio Izrailjcima da izađu. Bog je zatim razdvojio Crveno more i kada su Izrailjci prošli, more se zatvorilo i faraonova armija je bila uništena. Konačno, Bog je dao Mojsiju Deset zapovesti na planini Sinaj.⁵

Kada je Mojsije umro, Bog je izabrao Isusa Navina da Izrailjce vodi u Hanan - Obećanu

⁵ Za više informacija o naučnoj autentičnosti Biblije pogledati knjigu „Nauka i problem smrti,” Miroljub Petrović, izdavač Metafizika, Beograd.

zemlju.

Stanovnici Hanana su bili takođe duboko uvučeni u okultizam. Bog je naredio Isusu Navinu da uništi paganske kultove, lažne bogove i njihove obožavaoce. Demonska izopačenost Vavilona proširila se u Hanan, tako da su i Hananci imali jednog od bogova koji se zvao Moloh, što je inače bilo drugo ime za Nimroda. Njemu su žrtvovali decu, tako što su ih spaljivali na oltarima. Izrailjci nisu u potpunosti poslušali Boga. Tako su i oni počeli malo po malo da služe tim njihovim bogovima. Zbog neverstva, Bog je često dozvoljavao da Izrailjci budu zarobljeni i okupirani, dok se ne bi obratili i pokajali za svoje grehe.

Prevareni kroz okultizam, Jevreji su se sve više udaljavali od Boga. Narod je postepeno bio zaveden lažnim religioznim sistemom, isto kao i u vreme Semiramide.

Demoni su uticali da se napišu takozvane „apokrifne knjige” i da se ubace u Bibliju. Time su želeli da unište ili umanje vrednost Biblije. Na saboru rimokatoličke crkve u Trentu 1546. godine, apokrifni spisi su odobreni kao da su nadahnuti od Boga. Iz knjige o Makabejcima, jedne od apokrifnih knjiga, je i proizašla zamisao o čistilištu (purgatorijumu).

Godine 1611, izabran je kralj Džejms (King James) da ponovo prevede Bibliju, pod uticajem velikog broja jezuita, postavljenih za članove Engleske crkve. Ali Bog je sačuvao svoju pisanu reč, pa oni nisu bili u stanju da je promene kako su to isplanirali.

Međutim, kroz njihov uticaj, apokrifni spisi su bili uvršteni u prvu verziju ovog prevoda. Kada je ova zavera bila otkrivena, biblijski religiozni ljudi su odbacili apokrife. Danas je ponovo preštampano delo iz 1611. godine, prevod koji sadrži apokrifne spise, zahvaljujući jezuitima.

Demoni su bili aktivni i u ono vreme, kao i danas. Inspirisana demonskim duhom, crkva je uskoro postavila:

- Liturgiju - maskiranu religioznu ceremoniju oblikovanu da nametne narodu uverenje da su njihove religiozne vođe sveci;

- Kanonski zakon - skup religioznih pravila - ljudskih zapovesti.

- Dogme - „istinu” Rimske crkve, pravila po kojima se mora strogo upravljati i ponašati.

Rimska crkva je stroga u odnosu na liturgiju, kanonski zakon i dogmu. Katolici su danas dali privremenu dozvolu da se mogu izneti nečiji vlastiti stavovi, da bi stekli blagonaklonost unutar ekumenskog i harizmatiskog pokreta. Međutim, oni zauvek proklinju sve koji im se suprostave ili izmene srž njihovog učenja.

Isus je Mariju oslovljavao s titulom „žena.” Sirota Marija nikada nije ni sanjala da će u vekovima koji idu, milioni biti ubijani u njeno ime, kao i da će je demoni povezivati sa Semiramidom i nazivati kraljicom neba.

Da kažem još nešto o krstu, koji se smatra hrišćanskim simbolom. Krst kao sredstvo smrti zamišljen je još u Vavilonu, vešto isplaniran kroz Semiramidu, u čast Tamuzu. Izvorno je krst bio oblikovan i zamišljen kao slovo „T,” ali kako je vreme prolazilo, taj simbol je postajao sve više izopačen.

U rimskom sistemu, ljudske žrtve su bile razapinjane na krst ne samo da bi ispaštale zbog svog zločina, nego je to takođe bilo i žrtvovanje njihovim paganskim bogovima. Krst kao simbol nikada nije bio hrišćanski.

Demoni su podigli i svog šampiona, Ignacija Lojolu, da ubija duhovno probuđene i sve one koji su se protivili učenju Rimske crkve. „Sveti ured” je uspostavio i pustio u pokret paklenu mašinu inkvizicije. Za vreme ove vladavine terora, 68 miliona ljudi je bilo mučeno i mnogi od njih su bili spaljeni na lomači. „Sveti ured” je od tada do danas samo menjao

planove mučenja i načine progonstva. Nikada nije prestao da funkcioniše.

Za vreme Drugog svetskog rata, šest miliona Jevreja je bilo ubijeno za „veliku slavu Božju“. Sistem se nije promenio. Čak i dan danas „sveti ured“ pobuđuje strasti kao nikada ranije. Papa Jovan Pavle II je dao nalog za lokalna sudska sedišta koja bi bila uspostavljena u lokalnim rimokatoličkim crkvama po čitavom svetu.

Ignacije Lojola je stvorio „Illuminate,“ demonsku organizaciju, koja kontroliše umove evropskih lidera pomoću hipnoze i čarobnjaštva. Lojola je komunicirao sa duhovima tame, tražeći savet, kada je osnivao ovu delotvornu i zlu organizaciju. Ti zli duhovi su u stvari demoni, pobunjeni anđeli. Nadahnjujući svojom silom Lojolin um, demoni su ga nazvali anđelom svetla.

Zbog svoje neobične aktivnosti, Lojola je bio uhapšen od strane dominikanskih redovnika, koji su bili najmoćniji i najuticajniji u španskoj inkviziciji. Zahvaljujući samim demonima, on je bio pošteđen svoje sopstvene inkvizicije.

Ignacije Lojola je otišao prvo kod pape i predložio mu koncept za novi red sveštenika nazvan „Udruženje Isusovo“ ili „jezuiti,“ čija je namera bila da služi njegovoj svetosti. Papa je prihvatio zamisao, a Lojola je postao prvi jezuitski general. On je razvijao svoje duhovne vežbe, kako bi ih doveo u duhovno savršenstvo. Kroz sistematsku meditaciju, molitvu, posmatranje, dočaravanje i iluminaciju, Lojola je padao u trans, zanos. Čak je bio viđen kako lebdi iznad poda.

Danas postoji mnogo jezuita i svi su potpuno pod uticajem demonske sile, uključujući i mene samoga dok sam bio jezuita. Démoni su izgradili svoju elitu, jezuitski red, da bi ih u slepoj poslušnosti, u svemu sledili. Lojola je izgrađivao svoja shvatanja iz nauke drevne Grčke, iz okultizma i iz prirodnih nauka. On je želeo da njegovi sveštenici postanu inteligencija rimokatoličkog religioznog reda. Lojola se koristio filozofijom, logikom, psihijatrijom, psihoanalizom, psihoterapijom, psihologijom, parapsihologijom, hipnozom, telepatijom. Sve se ovo danas smatra područjima nauke.

Transcedentalna meditacija je bila korišćena u samostanima kao glavna disciplina, kroz koncentrisanje i ponavljanje imena svetaca i device Marije, što je poteklo od Semiramide, ili kroz izricanje molitava ovim svecima i njihovog slavljenja. Ovi ljudi su na taj način privlačili demone. Dobar primer za to je danas transcedentalna meditacija, gde je mantra zapravo ime jednog moćnog demona Indije. Ponavljanjem demoniskog imena, oni ga dozivaju, i konačno, on ih i zaposedne, pa postane njihov vođa.

Poznavanje spiritizma jezuitskim sveštenicima daje moć da imaju kontrolu nad drugim narodima.

Ignacije Lojola je postao jedan od vođa u Rimskoj crkvi. Postavio je svoju okultnu organizaciju Illuminate pod pokroviteljstvo rimokatoličke institucije. Illuminati su tada postali najvažniji ogranak jezuitskog reda, ali u tajnosti. Lojola je znao da će Illuminati biti sposobni da kontrolišu svetsku ekonomiju, internacionalno bankarstvo, vojne sile, sve granke okultizma i religije sveta, i da nateraju čovečanstvo da padne na kolena pred papom. Nema grupe ljudi koja je dublje otišla u okultizam od jezuita. Njihovo intenzivno studiranje okultizma i njihove aktivnosti vode ih sve bliže demonima. I danas rade po čitavom svetu s ekspertima okultizma šaljući im „svetu vodu.“

Dana 8. jula 1980. godine, papa Jovan Pavle II kazao je da se nema šta prigovoriti okultizmu zasnovanom na duhu afričkog kulta, kada je ono prožeto katolicizmom. On podseća da takav kult, kada je jednom prečišćen, može pomoći širenju jevanđelja Hristova.

Jezuiti pomažu razvoj ovakvih kultova iza pozornice, kroz finansiranje i infiltraciju u njih.

Bilo koje novo oformljeno religiozno telo ili udruženje (možda i tajno), odmah će posetiti neko od jezuita. Tada će na ovakvo novo telo biti uticano kroz ove inteligentne, ljubazne posetioce, koji pomažu oblikovanju i razvoju iste. Oni u stvari deluju u pravcu službe interesima Vatikana.

Kada se na početku nekako saznalo da je Lojola utemeljio i uspostavio Illuminate, jezuiti su upotrebili drugog vernog člana po imenu Adam Vajshaupt (Adam Weishaupt), koji je takođe bio pod zakletvom. Imao je zadatak da se pretvara da napušta jezuitski red, i da je on začetnik Illuminata, 1. maja 1776. godine. Ovo je bilo učinjeno zato, da se svetu prikaže da nema veze između Illuminata i rimokatoličkog sistema.

Moramo shvatiti da ovaj sistem nikada nije bio hrišćanska crkva! Sve je u njemu imitacija. Njihov Bog, njihov Isus, njihov Sveti Duh ne nalaze se u Bibliji. Da ovo objasnim. Kada je Isus rekao: „Pustite decu neka dolaze k meni, i ne branite im; jer je takvih carstvo Božje” (Marko 10,14), On je pokazao svoju ljubav prema deci. Ali, rimokatolički sveštenici govore katoličkim roditeljima da je krštenje male dece apsolutno potrebno za spasenje, jer ako dete umre nekršteno, ono neće biti primljeno od strane Boga.

Roditeljima su nepoznate drevne demonske ceremonije žrtvovanja male dece Valu, pri čemu su se koristili ulje i so, i da se to sada primenjuje na njihovoj deci, te da time izlažu svoju nevinu decu demonima Vavilona.

Sveštenik zahteva da načini obred kojim će navodno isterati demonske sile iz deteta, i tako ga zaštititi. Sveštenik stavlja uljem okultnu oznaku **Tamuza** na glavu malog deteta u znaku krsta. Zatim stavlja so u usta malog deteta, i dete je kršteno vodom. Malo dete tada postaje član velike vavilonske religije, Vatikana. Rimokatolici veruju da je ovim obredom dete očišćeno od urođenog greha, da je postalo Božjim detetom. Veruju da je malo dete ponovo rođeno.

Sotona koristi misu (imitaciju Pashe), i to je nazvano „sakrament svete euharistije.“

Obredna oblatna ili kolačić je nazvana „hostija” (IHS). To je pozajmljeno od Egipćana, koji su pretvarali oblatnu u svog boga Sunca Ozirisa. To je razlog zašto je hostija (kolačić) u obliku sunca. Slova na rimokatoličkoj hostiji su ista kao i na egipatskoj oblatni I-H-S, i predstavljaju egipatsko trojstvo **Izis, Horus i Seb** (u pitanju su imena egipatskih bogova). Rimska crkva je to primenila na tri slova imena „Isus” na grčkom jeziku. Ovaj simbol su jezuiti izabrali za svoj grb.

Ako jedan rimokatolik ne učestvuje u sakramentu svete euharistije, on će biti večno proklet. Katolici, koji jedu ovog drugog Isusa u obliku sunca, ne jedu simbolično Isusa iz Jevanđelja, već jedu Vala, boga Sunca, simbol demona. Leglo demona - Vatikan, uspešno baca okultnu mrežu na sve svoje članove.

Postoje dva simbola koja najčešće koristi ova okrutna religiozna neman. Jedno je **krst**, što je simbol smrti, dok je drugi simbol **euharistija** ili pričest. To se prikazuje kao prava služba Boga.

Krst je okultna tvorevina data kroz Semiramidu, „kraljicu neba,” za sećanje na njenog sina Tamuza (bog Sunca - Val). Na Tamuzovom krstu je simbol mrtvog Isusa, a rimokatolici obožavaju ovaj religiozni predmet i mole mu se. Krst je pravo srce okultizma, a u Božjim

očima je to prokleta stvar. „I nemoj da uneseš gada u dom svoj, da ne budeš proket kao i on, nego se gadi na njega i grozi se od njega, jer je proketo.“ (Biblija, 5. Knjiga Mojsijeva 7,26)

Iza krsta stoje jake demonske sile, koje mu daju ogromnu snagu, baš kao što često možemo videti u filmovima o vampirima.

Kada sam bio uvučen u egzorcizam oko Karmen Montez, ja sam u stvari imao posla sa demonima koji su se prikazivali kao duše preminulih. Iz Biblije vidimo da ako demon napusti neku neobraćenu osobu, on će se ponovo vratiti, ali sa sedam drugih demona, da bi mogao da kontroliše tog pojedinca.

Demoni se nalaze u pozadini krsta, i navodno ga koriste da bi isterivali slabije demone iz rimokatolika. Ovim se takav vernik priprema da bude potpuno opsednut vavilonskim demonima. Demon ih tako sa ogromnom snagom drži u rimokatoličkom sistemu.

Bilo koji krst kao religiozni simbol, ovakav ili onakav, u jednom domu, ili samostanu, bez obzira kakva je osoba u pitanju, utiče snažno na svakog direktno, jer privlači demone. Stoga, ako neko ima krst u svom domu, trebao bi odmah da ga izbac.

Kada sam imao četrnaest godina, naša grupa iz jezuitskog koledža posetila je Salesianski samostan u Las Palmasu, na Kanarskim ostrvima, da vidimo kako taj red napreduje. Oni su se specijalizovali u radu sa siročadi. Moj prijatelj i ja smo trčali po zemljištu tog samostana i moj prijatelj je odjednom upao u otvorenu jamu oko metar i po duboku, i isto toliko široku, i oko dva metra dugačku. Prilikom pada se povredio, te sam ja skočio unutra da mu pomognem da izađe.

Posegnuo sam za jednim dugačkim komadom drveta, da bi se izvukli iz jame. Međutim, odjednom smo se zapleli u neko smotano platno, slično velikom čaršavu. Dok sam vukao drvo, platno se odmotavalo i ja sam se sledio od onoga što sam video. Tamo je bilo sedam leševa male dece. Svako od njih je imalo tri krsta oko vrata, jedan krst na svakom dlanu i na obe noge, a na njihovim prsima su bila dva velika krsta.

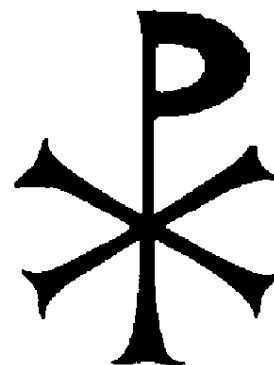
Kasnije, jedan od dečaka koji je video ovaj nesrećni slučaj, ispričao je to svojoj 13-godišnjoj sestri koja je pohađala žensku samostansku školu. Ona je otišla u ispovedaonicu i rekla svom svešteniku o tome. Nedugo posle toga njeno telo je nađeno bez oba uva i bez jezika. U isto vreme moj prijatelj je tajanstveno nestao i nikada više nije bio viđen. Kada sam čuo šta se dogodilo ovoj devojci, sav sam se naježio od straha. Isti onakav znak je bio stavljen i na njezina prsa.

Bio sam bolestan od straha i mislio sam da ću umreti. Ova mala deca su bila žrtvovana Mariji na isti način kao što su nekada deca bila žrtvovana Semiramidi. Ništa se nije promenilo.

Krst koga su upotrebljavali na žrtvama nazivali su „mir Hristov“ ili „Pax Christus“. Jezuiti su preuzeli ovaj krst kao jedan izopačen demonski simbol za obožavanje Marije.

Postoji jedno katoličko učenje da je Marija trpela isto toliko koliko je trpeo i Isus na krstu, pošto je „nož probio njenu dušu.“ Da bi zadobili saosećanje Marije, katolici moraju nešto da žrtvuju. Svako treba da trpi za Mariju, da bi, na vodno, mogao da dobije „mir Hristov.“

Ako opatica krvari rađajući sveštenikovo dete, uskraćuje joj se lečenje, tako da bi mogla da trpi za Mariju, pa ako treba, i da umre za nju! Malo dete je uvek pre žrtvovanja kršteno. Mnogo puta su mala deca mučena. Jezuiti

Krst „mir Hristov“

uče da se bez žrtvovanja ne može zaraditi mir.

Dakle, ne može biti mira s Hristom ako se prethodno ne žrtvuje Mariji. Oni kažu da će Marija izbaviti osobu koja trpi za njenog sina, i načiniti mir s njime. To je razlog zbog kojeg se stavlja takav znak u obliku krsta.

Ovakvo učenje je potpuno okultističko i suprotno Bibliji, tako da možemo videti da je rimokatolička Marija, ustvari, niko drugi nego Semiramida.

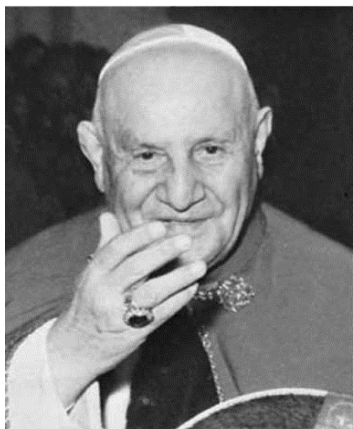
Dok sam još bio jezuitski sveštenik posetio sam Lurd u Francuskoj i video mnoga demonska čuda izlečenja. Navodno izlečeni ljudi su davali svu slavu devici Mariji. Mnoštvo je odlazilo diveći se, ne znajući da demonski duhovi mogu takođe da čine čuda.

Sa ekumensko-harizmatskim pokretom privlače se drugi ne-katolici u Vatikan. Danas ta sila može biti vidljiva, može da deluje kroz popularne nove sveštenike, koji održavaju sastanke isceljenja. Isceljenje se događa dok u pozadini stoji idol: bogorodica, zapravo Semiramida koja drži boga Sunca u svom naručju. U harizmatskom zanosu sveštenici drže Vala uzdignutog u simbolu okultizma - krstu.

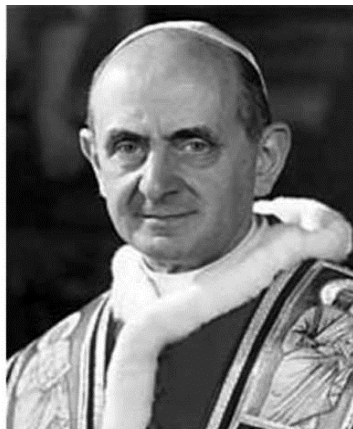
Videli smo da je njihov Isus - Tamuz, njihova Marija - Semiramida, dok je njihova hostija preuzeta od Egipćana i predstavlja boga Sunca, a katolički krst - srce okultizma.

Jahači apokalipse

Veliki Drugi Vatikanski koncil 1962 - 1965

Papa Jovan XXIII

Papa Pavle VI

Papa Jovan XXIII je prilikom otvaranja koncila rekao: „Ceo svet očekuje korak napred!”

A papa Pavle VI je prilikom zatvaranja rekao: „Ovo je među najvećim događajima u istoriji crkve.”

Drugi koncil doneo je dekret o ekumenskom pokretu, označavajući katoličanstvo kao silu koja treba da radi na religijskom ujedinjenju. Mediji su ovu odluku komentarisali

kao poruku mira, ljubavi i razumevanja među religijama i svim ljudima.

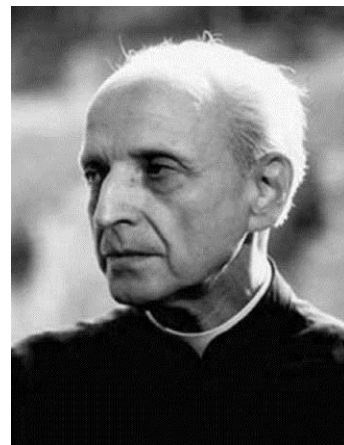
Ali dok su oči sveta bile uperene na zvanična saopštenja Vatikana i medija, institucija se iznutra nimalo nije promenila. Odmah nakon koncila, Pedro Arupe, jezuitski general (crni papa), okupio je ključne jezuite pod ekstremnom zakletvom. Na tom skupu je izjavio: „Vreme je za konačno pročišćenje crkve i istrebljenje svih onih koji ostanu neverni papi u sklopu pripreme za Novo doba.”

Svet je bio prevaren. Koncil je bio samo velika predstava, zataškavanje i skretanje pažnje sa pravih namera Vatikana da zadobije punu kontrolu nad svetom.

Nakon ovog sastanka, dobio sam zadatak da zajedno sa grupom jezuita pođem u podzemne hodnike Vatikana kako bi proučavali metode koje su koristili Neron, Konstantin, Dominik i Lojola. Tuneli su dugi kilometrima i nalaze se tri sprata ispod Vatikana. Ovde se skladište informacije, od najmračnijih tajni do planova za najrazvijenije oružje savremenog doba. Informacije se sakupljaju od špijuna koji rade za Vatikan, a nalaze se u svim tajnim službama sveta.

Neronove metode bile su veoma napredne. On je organizovao crkve koje su bile imitacija pravih crkava. Mnogi lažni vernici koristili su u to vreme sinagoge, kao mesto za sastajanje, kako bi napravili zamku za iskrene vernike. Biblijska religija je bila velika pretnja za Rim, jer njeni sledbenici nisu želeli da priznaju cezara za Boga. Neznabožački Rim je ovo video kao strašnu pretnju, jer lišeni mita o svom božanstvu, cezari bi izgubili kontrolu nad državom. Po Neronovom naređenju Rim je bio zapaljen, a za to su okrivljeni neprijatelji rimskih bogova i počeo je krvavi pir protiv njih.

Dokumenti o Konstantinu otkrivaju da cezari nisu bili u stanju da unište svoje neprijatelje više od 200 godina. Na njihov užas, oni su jačali. Konstantin je pratio isti obrazac koji je utvrdio Neron. Ali biblijski religiozni ljudi su sada bili bolje pripremljeni i

Pedro Arupe

lako su otkrivali špijune i prevarante. Da bi sprečio sopstvenu propast, videvši kako neprijatelji njegove religije napreduju, Konstantin je slagao svet rekavši da je postao sledbenik Biblije, a sistem falsifikovanih crkava, koje je uspostavio Neron, evoluirao je u rimokatolicizam.

Konstantin je postao prvi papa i izdao je edikt o toleranciji, ali su zaista bili tolerisani samo oni koji su prihvatili njegovu formu religije. Iskreni ljudi ostali su odvojeni od ovog sistema jer nisu želeli da postanu deo paganske religije koja se nazivala „hrišćanstvom“.

Nakon što se Konstantin preselio u Konstantinopolj, Rim je bio u previranju. Crkvene vlasti podstakle su narod na pobunu, a zatim su podmitili vojno rukovodstvo da odstupi sa položaja kako bi sveštenici, kardinali i papa preuzeli kontrolu nad imperijom. To je bila ista ona grupa idolopoklonika koja je držala važne položaje u Rimu, a sada su promenivši titule preuzeli potpunu vlast nad imperijom. Svo opljačkano blago koji je Rim sticao stotinama godina dospelo je u njihove ruke, u ruke Rimske crkve.

Nakon Konstantinove smrti ove religijske vođe su živele veoma dobro. Religija je bila za njih veliki biznis. Oko 337. godine započeli su projekat po kome je trebalo da postanu najveći zemljoposjednici u Evropi. Ali, okolnosti su se iznenada promenile. U 8. veku, muslimanske armije napadaju i zauzimaju papine zemlje u ime Alaha. Njihova imperija se smanjivala dok im nije ostala samo centralna Italija. Neprijatelji su nagrnuli i rimokatolički posed bio je pred uništenjem. Njihova jedina nada bio je Pepin, franački kralj. Ali kako da ga nagovore da brani Rim? Trebao im je lukav plan.

Dosetili su se da napišu pismo kojim tobože apostol Petar traži pomoć od Pepina. Falsifikovali su navodno pismo apostola Petra iz raja. Napisali su ga na zlatnom pergamentu i rekli su Pepinu da ga je sam Petar doneo iz raja i predao papi. Impresivna religijska povorka stigla je kod Pepina i predala mu pismo. On je bio iznenađen da Petar uopšte zna za njega. Oduševio se. Poverovao je u svaku reč iz tog falsifikovanog pisma i okupio je armije da brane Rim. Pepin je vodio svoje armije u borbi sa napadačima i spasio je Rim. Kada je bitka bila završena, Pepin je predao papi Stefanu II grad Rim i ograničenu količinu zemlje u okruženju.

Kada je Pepin umro, pohlepni papa je falsifikovao još jedan dokument na latinskom u kome se tvrdi da je Pepin predao celu Italiju u ruke Rimske crkve. Njegov naslednik Šarlemanj poverovao je papi i najveća istorijska prevara je započela.

Za vreme pape Hadrijana I, iskorišćen je još jedan falsifikat pod nazivom „Donacije Konstantina,” u kome se tvrdi da je Konstantin odredio pape za naslednike cele rimske imperije. Pape su se proglasile naslednicima Svetog Petra i vlasnicima ključeva života i smrti. Kraljevi širom Evrope poverovali su u papske falsifikate i laži, i prihvatili su „Donacije Konstantina”. Kraljevi i imperatori gledali su na Rim kao na duhovno vođstvo, i bili su prevareni da veruju da su pape vođe Božjeg carstva na zemlji. Cezari u religijskim kostimima i idolopoklonički sveštenici Rima su uspeli. Prevarili su svet, zadržali novac i blago rimske imperije i pripremili pozornicu za „Sveto Rimsko carstvo.“

Vekovima kasnije sve je počelo da se raspada. Mnogi kraljevi i plemići pobunili su se protiv papskog autoriteta. Neki sveštenici su počeli da čitaju Bibliju i da uočavaju koliko su njena učenja suprotna učenjima crkve. Porezi su prestali da se plaćaju i Rimska institucija počela je ozbiljno da se ljulja. Postojalo je samo jedno rešenje: uspostavljanje inkvizicije radi ubijanja ljudi, pljačke i otimanja zemlje kako bi se narod zastrašio i vladalo gvozdenom rukom.

Dominiko de Guzman, koji je kasnije postao Sveti Dominik, formirao je dominikanski red, koji je pokrenuo inkviziciju i ustanovio Sveti ured. Dominikanci su bili nemilosrdni. Crkva se bogatila izuzetno brzo pljačkajući sve one koji su joj se suprostavili. Teror je zavladao Evropom i niko nije bio siguran pred inkvizicijom koju je sprovodio Sveti ured.

U Nemačkoj, katolički sveštenik Luter je napisao svojih 95 teza protiv Rimske crkve i pobuna je eksplodirala. Protestantizam se širio u Francusku, Belgiju i Holandiju. Širom Evrope ljudi su ustajali i proglašavali papu za antihrista. Rim je bio uznemiren. Dvesta godina inkvizicije koju su vodili Dominikanci nije zaustavilo širenje biblijske nauke. Izgledalo je kao da se bliži kraj rimokatolicizma.

U to vreme, pojavio se jedan briljantan čovek, koji je radio u visokim vojnim krugovima evropskih zemalja. Njegovo ime bilo je Ignacije Lojola. Organizacija koju je Lojola stvarao zvala se „Iluminati.“ Zbog njegovih tajnih aktivnosti, bio je izveden pred inkvizitore. Dominikanci nisu shvatili da je Lojolina mreža uspostavljena da bi pomogla papi. Sumnjali su da stvara tajnu organizaciju koja bi pomagala pobunu protiv rimske crkve. Kada je Lojola doveden pred inkvizitore, tražio je da vidi papu, što mu je bilo dozvoljeno zbog njegovog uticaja i položaja koji je zauzimao.

Kada je bio izveden pred papu, Lojola se izvinio i predložio novi način borbe protiv jeretika. „Treba da se borimo,“ rekao je, „ali ne kao dominikanci.“ Predložio je da se usvoje dva načela na kojima će stajati rimokatolički sistem:

- apostolsko nasleđe
- supremacija vlasti

Papa je to prihvatio i proglasio Lojolu nedodirljivim. Ova dva načela formalno su usvojena na koncilu u Trentu i nazvani su stubovima vere.

Prvi stub, „apostolasko nasleđe,“ predstavlja tvrdnju da je Petar bio prvi papa i da su pape njegovi naslednici.

Drugi stub je „supremacija vlasti,“ što znači da papa ima prevlast u odnosu na sve vladare država sveta.

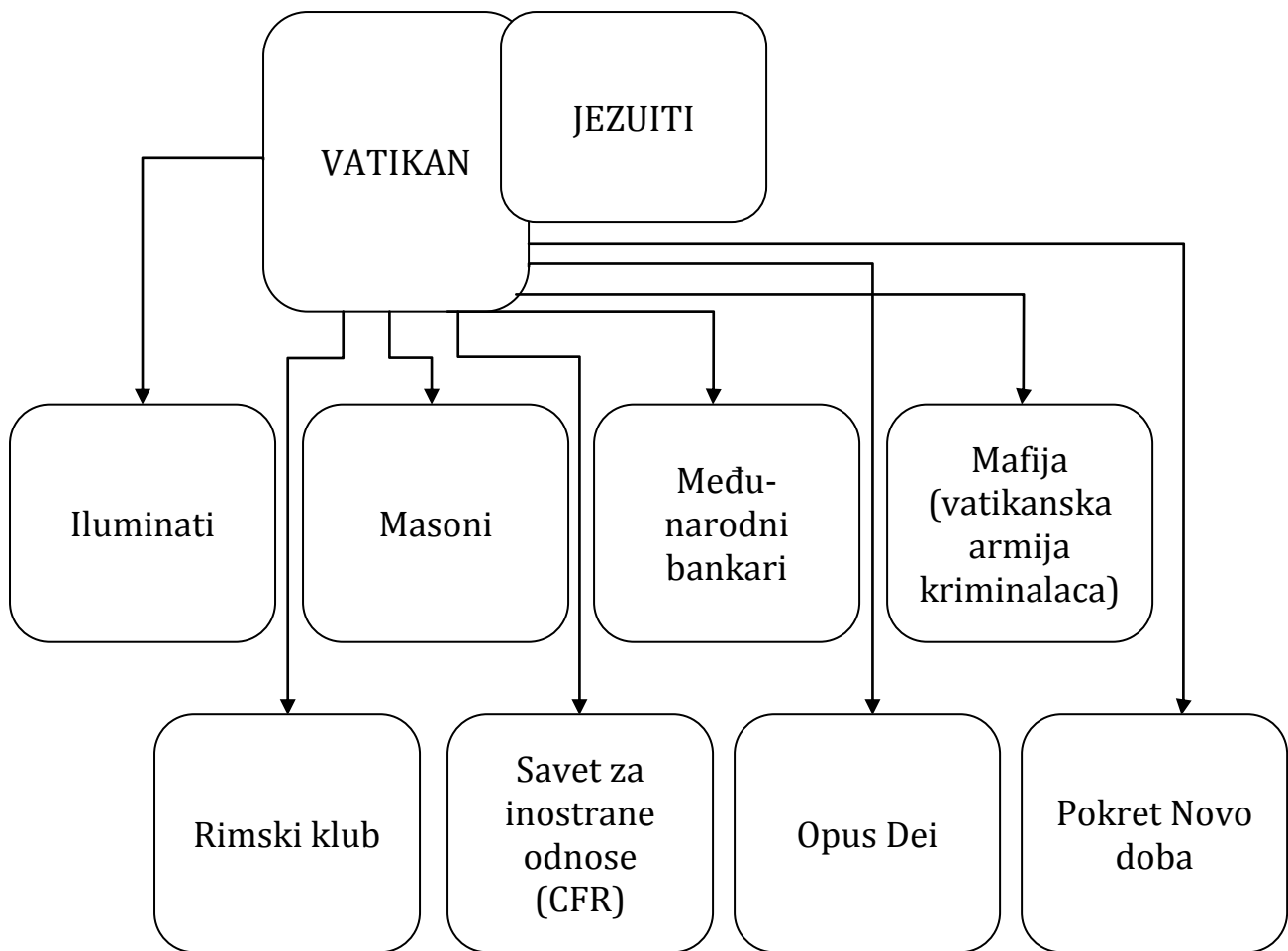
Ova dva stuba rimokatolici simbolički pokazuju kada uzdižu dva prsta - kažiprst i srednji prst, što se vrlo često može videti u javnosti. Mnogi naravno nisu svesni pravog značenja ovog simbola. U ikonografiji rimokatoličke crkve se može videti da Isus i Marija takođe ovim znakom pozdravljaju vernike sa svojih slika.

Kada papa posećuje neku državu i ljubi njeno tlo, mnogi veruju da je to čin poniznosti. U stvarnosti, on time tvrdi da je ta zemlja njegova, zbog supremacije vlasti (slika levo).

organizacija kontroliše skoro sve aspekte zbivanja u svetu.

Katolički sistem danas počiva na ova dva zvučna stuba vere, a svet je to prihvatio. U isto vreme, Rimska crkva dominira svetskom ekonomijom i preko svojih orga-

Neke od organizacija koje su pod kontrolom Vatikana

Prorok

Ono što ću sada izneti saznao sam u Vatikanu dok sam bio jezuitski sveštenik pod zakletvom.

Jezuitski kardinal Avgustin Bea objašnjavao nam je kako su rimokatolici žarko želeli Jerusalim pri kraju trećeg veka. Zbog njegovog religijskog značaja i njegove strateške lokacije, Sveti Grad se smatrao neprocenjivim blagom. Morao se razviti plan kako pretvoriti Jerusalim u rimokatolički grad.

Veliki izvor snage koji bi mogao napraviti ovaj posao bili su potomci Ismaela. Tako su Arapi postali žrtve jednog od najinteligentnijih planova kojeg su ikada smislile sile tame.

Dozvolite da ukratko ispričam istoriju islama.

U Alžiru, severna Afrika, godine 354. naše ere, pobožna rimokatolička majka je rodila sina. Dali su mu ime Avgustin. Avgustin je bio genije i na kraju postao „svetac“ u rimokatoličkoj religiji. Bio je biskup Rimske Afrike.

Ovaj verni rimokatolički vođa nazvan je „Otac crkve.“ Avgustin je napisao dva poznata djela: „Božji grad“ i „Ispovesti.“ Ove knjige, nepoznate arapskom svetu, vekovima su snažno uticale na njihove živote.

Avgustin je bio zaposlen pridobijanjem Arapa za rimokatolicizam, uključujući čitava plemena. Ali, mnogi Arapi su osećali snažnu odbojnost prema katoličanstvu i nisu hteli da prihvate taj sistem. S vremenom, špijuni su bili poslani tim udaljenim nomadima koji su odbacili katoličanstvo i proširili reč da će se jednog dana pojaviti veliki vođa, koji će zajedno okupiti sve Arape.

200 godina nakon Avgustina, oko 570. godine, rođen je Muhamed u Meki, Saudijska Arabija. Ovaj čovek će promeniti tok svetske istorije.

Muhamed je sebe nazivao „Božjim poslanikom.“ Osnovao je veliku religiju - islam. Muhamed je bio čudesan vođa.

Najpre želim da pokažem kako današnji svet vidi islamsku religiju. Tada ću podeliti s vama šta sam saznao u Vatikanu, kako je islam zapravo nastao. Bićete šokirani! Ono što ću vam reći je najneverovatnija priča zavere koju ćete ikad čuti.

Ovako svet vidi veliku religiju islama koju je osnovao prorok Muhamed, koja broji skoro **jednu milijardu sledbenika!**

Njihovo najsvetije mesto je nazvano Meka, u Saudijskoj Arabiji. Ono je takođe rodno mesto njihovog proroka, Muhameda.

Islam tvrdi da su Avram i njegov prvi sin Ismael izgradili „Kuću Božju“ pored bunara (Zamzam) koji je spasio život Ismaelu i njegovoj majci. Original „Božje kuće“ bio je mali upoređujući s novom strukturom od kamena od 15 metara koja ga je zamenila. Nazvan je „Kaaba“ („Božja kuća“).

Verni muslimani širom sveta mole se pet puta dnevno u smeru ovog svetog mesta, moleći se direktno njihovom bogu, Alahu. U Meki, verni Muslimani okružuju Kaabu prolivajući suze, tražeći blagoslove i milost, žudeći za Alahovim prisustvom u raju.

Tri vodeće religije imaju nešto zajedničko - svaka od njih ima sveto mesto odakle traže vođstvo.

Rimokatolici smatraju Vatikan svetim mestom.

Jevreji smatraju Zid Plača svetim mestom.

Muslimani vide Meku kao sveto mesto.

Svaka grupa veruje da prima određene blagoslove, do kraja života, posećujući ova svoja sveta mesta.

U početku, posetioci bi donosili darove u „Božju kuću“ u Meki, a čuvari Kaabe bi bili ljubazni prema svima koji bi došli. Neki bi doneli svoje idole, a da te ljude ne bi uvredili, čuvari su idole postavljali u svetište.

Jevreji su gledali na Kaabu kao na jedno udaljeno Božje boravište sve dok ono nije postalo oskrnavljeno idolima.

Na kraju, ljudi više nisu imali pristup studencu (Zamzam) zato što je pleme koje je čuvalo sveta mesta, postalo neprijateljski raspoloženo. Ti ljudi bili su iz Jemena i zvali su se Jurhumiti.

Jurhumiti su takođe imali kontrolu nad Mekom. Konačno su se ljudi suprostavili Jurhumitima kako bi ih proterali.

Kad su Jurhumiti otišli, bacili su deo blaga Kaabe, poklone hodočasnika koji su se sakupljali godinama, u bunar Zamzama. Napunili su ga peskom i studenac je nestao. Pleme zvano Kuzaiti ga je preuzelo, ali dozvolili su da se moavski bog „Hubal“ postavi u Kaabu i tako je nastavljeno idolopoklonstvo.

Kuzaiti su zamenili Kurajši, moćno pleme Arapa koje je poteklo od Ismaela.

Tada se pojavio jedan čovek u Meki, koji je bio poštovan od Kurajša, iako je bio iz Hašimovog plemena. Njegovo ime je bilo Abd Al-Mutalib, i on je bio deda proroka Muhameda.

Al-Mutalib je dobijao vizije koje su mu govorile kako da pronade studenac. Duh mu je rekao da traži krv, izmet i mravinje gnezdo, kao i ptice koje kljucaju.

Pronašao je ove tragove između dva idola gde su Kurajši sprovodili svoja žrtvovanja. Kopao je i našao studenac i njegovo blago, i postao heroj Meke.

Abd Al-Mutalib se molio svome bogu, i ponudio mu da ako ga ovaj blagoslovi sa deset sinova, jednoga od njih će mu žrtvovati na Kaabi.

Tokom godina, njegove molitve bile su uslišane. Njegov najmlađi sin bio mu je najdraži, lep mladić nazvan Abd Alah. Bilo je vreme da održi svoje obećanje. Jedan od njegovih sinova trebao je da umre.

U Kaabi ispred moavskog boga „Hubala“, prisutni su učestvovali u okultnim ceremonijama. Kocka je pala na njegovog najmlađeg sina.

Majka Abd Alaha, između ostalih, suprostavila se. Njegovi sinovi su preklinjali da pusti njihovog brata da živi.

Otac je posetio jednu vračaru i pitao je za savet. Ona se posavetovala sa njenim duhom i rekla Abd Al-Mutalibu da ponovno baci kocku kako bi se videlo da li će bog prihvatiti žrtvu životinje umesto njegovog sina. Nakon toga je 100 kamila bilo ubijeno i Abd Alah je bio pošteđen. On je postao otac proroka Muhameda.

Rimokatolički Arapi su bili ti koji su promovisali koncept dolaska arapskog proroka, baš kao što su Jevreji čekali Mesiju.

Ko će, ako ne prorok, biti sposoban da odvрати Arape od poštovanja lažnih bogova? Čak je postojala ikona device Marije i deteta Isusa u Kaabi.

Abd Alah oženio je Aminu 569. godine. Ubrzo je morao da ode sa jednim karavanom da

obavi neki posao. Usput je oboleo i umro. Amina je nosila njegovo dete.

Tradicija kaže da je čula glas koji joj je rekao: „Nosiš u sebi gospodara ovog naroda i kada se rodi, reci: ‘Stavljam ga pod zaštitu Boga’, i nazovi ga Muhamed.”

Kad je dete bilo rođeno, njegov deda Abd Al-Mutalib, odneo je malog Muhameda u Kaabu i izricao molitve hvale Alahu za ovaj dar.

Sinovi koji su se rodili u velikim arapskim porodicama, u mestima kao što je Meka, bili su poslani u pustinju da bi proveli neko vreme svog detinjstva s beduinskim plemenima kako bi bili izvežbani i kako bi izbegli pomore u gradovima.

Siromašna porodica koja je uzela Muhameda, kako bi vodila brigu o njemu, bila je blagoslovena na mnogo načina. Islam uči da kad je Muhamed bio mali dečak, pojavila su se dva čoveka u belom i položili ga na leđa, otvorili su njegove grudi i uzeli iz njegovog srca crni ugrušak koji su odbacili.

Tada su oprali njegovo srce sa snegom. Nije bilo nikavih ožiljaka na njegovim grudima, ali od rođenja je postojao mali ulegnuti znak na njegovim leđima.

Godinama kasnije, bio je sposoban da potpuniše opiše ovaj navodni događaj, i tada je Muhamed dao svoje neverovatno svedočanstvo rekavši:

„Sotona dodiruje svakog Adamovog sina na dan kad ga majka rodi, jedino nije dotakao Mariju i njenog sina.”

Zašto bi Muhamed promovisao rimokatoličko učenje? **Nije li to čudno?**

Muhamedova majka, Amina, umrla je kada mu je bilo šest godina, pa je postao siročić. Tada je njegov deda, Abd Al-Mutalib, brinuo o njemu. Ali dve godine kasnije, deda je umro. To je bila druga velika tuga u njegovom životu.

Kada je Muhamed imao devet godina, bio je sa svojim stricem na putu karavanom. Rimokatolički sveštenik je video dečaka i počeo je da ga ispituje. Tada je tražio da vidi oznaku na njegovim leđima. Uzviknuo je: „To je obeležje proroka.“ o tome je obavestio Muhamedovog strica:

„Povedi bratovog sina nazad u njegovu zemlju i čuvaj ga od Jevreja, za službu bogu... Ako ga budu videli, i saznali o njemu ono što ja znam, smisliće neko zlo protiv njega. Sin tvoga brata određen je za velike stvari.”

Rimokatolički monah je tako pripremio teren za buduće progone Jevreja od strane Muslimana.

Muhamed je imao 25 godina kada je oženio bogatu udovicu Kadiju, koja je tada imala oko 40 godina.

Muhamed i Kadija imali su dva sina, koji su umrli mladi, i četiri kćeri. Najpoznatija je bila Fatima, koja se udala za Muhamedovog naslednika, njegovog rođaka, Alija.

Oko 610. godine Muhamed je tvrdio da je imao viziju od boga Alaha u vidu veličanstvenog bića koje je nazvao anđelom Gavrilom (ili Gabrielom), koji je navodno rekao:

- „Ti si Alahov prorok!”

Tako je započela Muhamedova proročka karijera. Od tada je Muhamed nastavio da prima poruke, za koje je tvrdio da su od Alaha, sve do svoje smrti.

Uz pomoć rođaka svoje žene, rimokatolika Varaka, prorok Muhamed je bio u stanju da razume te poruke. Varak je rekao:

- „Zaista, Muhamed je prorok ovog naroda.”

Neke od njegovih vizija su bile zapisane u Kuranu, 650. godine, dok ostali Muhamedovi spisi nikada nisu objavljeni.

Pete godine Muhamedove misije, počeli su progoni njegovih sledbenika zato što su odbijali da poštuju idole Kaabe. Muhamed je neke od njih uputio da pobegnu u Abisiniju.

Negus, rimokatolički kralj Abisinije, priznao ih je zbog Muhamedovih pogleda na devicu Mariju koji su bili tako bliski doktrinama rimokatoličke crkve.

Muhamed je tvrdio da je jedne noći, dok je spavao okrenut prema Kaabi, bio probuđen od anđela Gavrila koji ga je odveo do jedne rajske životinje sa krilima, zvane „Burak.“ Kad se popeo na ovu životinju odleteli su na mesto ruševina jevrejskog Hrama u Jerusalimu.

Muhamed je rekao da su mu se na mestu srušenog Hrama pridružili proroci Avram, Mojsije, Isus i drugi koji su se molili.

Nakon molitve popeo sa na životinju „Burak“ i otišao u raj gde je ponovo sreo proroke i na kraju samog Boga. Muhamed tvrdi da je primio veru islama i uputstva za pet dnevnih molitava - direktno od Boga. Ova vizija je imala ogroman uticaj na svetsku istoriju.

Zbog progona, Muhamed je pobegao u Medinu, 622. godine, oko 300 kilometara severno od Meke. Odatle je vodio napade na karavane iz Meke. Pobedio je u mnogim bitkama, a oni koji su mu se suprostavili u Medini, bili su ubijeni.

U Medini je Muhamed počeo pokazivati svoje neprijateljstvo prema Jevrejima, uništavajući jevrejska naselja.

Oženio se i sa drugim ženama, iz političkih razloga, kako bi stvorio bliske veze s njenim rođacima, i kako bi učvrstio svoju poziciju.

Meka je poslala vojsku od 10.000 ljudi da uhvate Muhameda, ali nisu uspeli. Nisu mogli da probiju njegovu odbranu. Nakon noći jakog vetra i kiše, velika vojska se raspala.

Muhamed nije htio da uništi Meku, već je hteo da se ona prikloni islamu.

Godine 630, Muhamed je sa 10.000 ljudi osvojio Meku i Kaaba je bila očišćena od idola.

Muhamed je želeo da stvori svoju vlastitu religiju. Trebao je pomoć svojeg moćnog plemena. Uspostavio je Alaha, boga meseca kojeg su oni poštovali, da bude jedan bog i prozvao se Alahovim prorokom.

Istorija pokazuje da su, pre nego što je islam nastao, Sebinsi u Arabiji poštovali boga meseca koji je bio oženjen boginjom sunca. Oni su rodili tri boginje, koje su nazvane Al-lat, Al-uza i Manat. Postale su idoli i bile su poštovane kao „Alahove kćeri.“

Kao što je poznato, mesečev srp je svuda poznat kao simbol islama. Godine 1950, kip boga meseca bio je iskopan u Mazoru u Palestini. Na slici je prikazan Alah kako sedi na prestolu. Na njegovim grudima nalazi se mesečev srp. Dakle, **Alah je samo jedan idol, lažni bog!**

Rimska crkva je očajnički želela Jerusalim zbog njegovog religijskog značaja, ali njegovi pokušaji da ga se domogne bili su blokirani od strane Jevreja.

Drugi problem bio je taj što su u severnoj Africi postojali biblijski religiozni hrišćani.

Rimokatolicizam je širio svoju moć i nije dozvoljavao bilo kakvu opoziciju. Rimska crkva je nekako morala stvoriti oružje kako bi eliminisala i Jevreje i biblijske hrišćane koji su odbijali da priznaju rimokatolicizam.

Gledajući na severnu Afriku, videli su mnoštvo Arapa kao izvor snage koja će obaviti njihov prljavi posao. Mnogi Arapi postali su rimokatolici i mogli su biti korišćeni u prenošenju informacija njihovim vođama u Rimu.

Drugi su mogli biti korišćeni kao peta kolona (tajna špijunska mreža) koja bi podržala rimski plan u kontrolisanju velikog arapskog mnoštva koji je odbijao rimokatolicizam.

Kada se na sceni pojavio Sveti Avgustin, on je znao šta se događa. Avgustin je bio vrlo moćan i uticajan čovek sa svojom malom vojskom sledbenika. Njegovi samostani su služili kao baze odakle je pronalazio i uništavao biblijske rukopise, koje su posedovali biblijski hrišćani. Avgustin je proglašen „svecem“ zato što je tako predano služio „Majci crkvi.“

Rimska crkva je htela da stvori arapskog Mesiju, nekoga ko bi mogao postati veliki vođa, čoveka sa harizmom kojeg bi mogli podučavati, a kasnije preko njega ujediniti sve nekatoličke Arape da stoje iza njega. Želeli su da stvore moćnu vojsku koja bi konačno zauzela Jerusalem za papu.

Na sastancima u Vatikanu, kardinal Avgustin Bea ispričao nam je sledeću priču.

Bogata arapska žena, koje je bila verna sledbenica pape, igrala je veliku ulogu u ovoj arapskoj drami. Bila je to udovica zvana Kadija. Ona je dala svo svoje bogatstvo „Majci crkvi“ i bila je izdvojena u ženski manastir.

Dok je bila tamo, dat joj je čudan zadatak, i poslana je nazad u svet. Njen posao je bio da pronade briljantnog mladog vođu koji bi mogao biti korišćen od strane rimske crkve kako bi stvorio novu religiju i postao Mesija potomcima Ismaela. Ubrzo je pronašla mladog Muhameda i venčali su se (Kadija je tada imala oko 40 godina).⁶ Kadija je imala rođaka zvanog Varak, koji je, poput nje, bio vrlo veran rimokatolik. Imao je izuzetan uticaj na Muhameda. Rim ga je postavio kao kritičnu tačku, kao Muhamedovog savetnika.

Rim je pronašao svog čoveka, a novac nije bio problem. Učitelji su bili poslani Muhamedu i on je prošao intenzivnu obuku. Muhamed je prihvatio spise „Svetog“ Avgustina pod Varakovim vođstvom i postao je sledbenik njegovih ideja. To ga je pripremio za „veliki poziv.“

Upotrebljavajući Rimsku crkvu, demoni su zatvorili vrata i vekovima uskraćivali Arapima mogućnost da čuju biblijsku istinu. Pod naredbama iz Rima, rimokatolički Arapi su preko severne Afrike počeli da šire priču o velikom proroku koji se pojavio i bio izabran od njihovog boga.

Dok se Muhamed pripremao, govorilo mu se da su njegovi neprijatelji Jevreji. Takođe mu je bilo rečeno da su rimokatolici jedini pravi hrišćani, a drugi koji su se nazivali hrišćanima su zapravo bili varalice i deca Đavola koja moraju biti uništena.

U ovu demonsku nauku i danas veruju mnogi Muslimani.

Kada je Muhamed počeo da prima vizije u pećini na planini Hira, nedaleko od Meke, Varak (rimokatolički rođak Muhamedove žene), postao je duboko umešan u interpretiranje vizija koje su davane Muhamedu. I na kraju, iz toga je proizašla sveta knjiga islama zvana „Kuran“ koja sadrži većinu Muhamedovih vizija. Interesantno je zapaziti da su u svom ranom stadijumu, Muslimani dobili i zaštitu katoličkih kraljeva zato što su Muhamedova otkrivenja bila vezana uz devicu Mariju.

Ali, ostala su još uvek neobjavljena Muhamedova dela. Sada su ona bila u rukama visoko rangiranih svetih ljudi u islamskoj veri (ajatolaha).

Kada nam je Kardinal Bea ovo ispričao u Vatikanu, rekao je: „Ti spisi su čuvani zato što sadrže informacije koje povezuju Vatikan sa stvaranjem islama. Obe strane imaju toliko

⁶ Sličan obrazac je primenjen prilikom osnivanja Palestinske oslobodilačke organizacije. Revna sledbenica Rimske crkve po imenu Suha, kada je imala 28 godina, udala se za Jasera Arafata koji je imao 62 godine.

informacija jedna o drugoj. Ako bi se to otkrilo, stvorio bi se veliki skandal, i došlo bi do velike katastrofe za obe religije.”

Do vremena kad je Muhamed umro, religija islama je eksplodirala. Nomadska plemena su ujedinila snage u Alahovo ime i u ime njihovog proroka, Muhameda.

U njihovoj svetoj knjizi, Kuranu, Isus se smatra prorokom. Ako je papa bio njegov predstavnik na zemlji, tada on takođe mora biti Božji prorok, što je dovelo do toga da se Alahovi sledbenici boje i poštuju papu kao još jednog „svetog“ čoveka.

Papa je brzo napredovao i izdao je dokumente dodeljujući ih arapskim generalima da napadnu i pobede nacije severne Afrike. Vatikan je pomogao u finansiranju tih velikih islamskih vojski u zamenu za tri posebne usluge:

- eliminaciju Jevreja i biblijskih hrišćana, koje su nazivali nevernicima;
- zaštitu avgustinovih redovnika i rimokatolika;
- pokoravanje Jerusalima za papu i Rimsku crkvu.

Pohod na severnu Afriku je počeo. Kako je vreme prolazilo, snaga islama postala je ogromna. Jevreji i biblijski hrišćani bili su ubijani, a Jerusalem je pao u ruke Muslimana.

Zanimljivo je zapaziti da rimokatolici nikada nisu bili napadani, niti njihova svetilišta, tokom tog vremena.

Došlo je vreme za naplatu. Papa je tražio Jerusalem.

Ali, do tada, arapske vojskovođe doživljavale su trijumf gde god su išli. Smatrali su da im ništa ne može stati na put.

Pod Varakovim vođstvom, Muhamed je napisao **veliku laž** u Kuranu - da je Avram ponudio Ismaela kao žrtvu. Biblija jasno govori da je Isak trebao da bude žrtva, ali Muhamed je uklonio Isakovo ime i stavio Ismaela.

Kao rezultat toga, i Muhamedovih vizija, verni Muslimani sagradili su džamiju (The Dome of the Rock) u Ismaelovu čast, na mestu nekadašnjeg jevrejskog hrama koji je bio uništen 70. godine, čineći Jerusalem drugim najsvetijim mestom u islamskoj veri.

Kako sada da daju papi takvo svetilište?

Papa je shvatio da je ono što je napravio istrgnuto njegovoj kontroli kada su Muslimani „Njegovu Svetost” nazvali „nevernikom”.

Muslimanski generali su verovali da su predodređeni da nadvladaju svet za Alaha, pa su sada počeli gledati u pravcu Evrope. Islamski ambasadori stigli su do „njegove Svetosti“ u Rim i tražili su dozvolu da zauzmu evropske zemlje.

Rimska crkva je bila uvređena. Rat je bio neizbežan. U Rimu je smatrano da je kontrola nad svetom osnovno pravo pape. Nisu mogli zamisliti da dele vlast bilo s kim. Papa je podigao vojske i nazvao ih krstašima kako bi zaustavio potomke Ismaela od zauzimanja katoličke Evrope.

Ratovi su se nastavljali vekovima...

I Jerusalem je izmakao iz papinih ruku.

Vizantija je pala, a Španija i Portugalija su takođe napadnuti od islamskih sila.

U Portugalu, Muslimani su nazvali jedno planinsko naselje „Fatima” u čast Muhamedove ćerke, a da nikad nisu ni sanjali da će ono poznati svetski poznato.

Godinama kasnije, kad su muslimanske vojske bile stacionirane na ostrvima Sardinije i Korzike, kako bi izvršile invaziju na Italiju, nastao je ozbiljan problem.

Islamski generali su shvatili da nisu dovoljno snažni, da nemaju zalihe koje su im potrebne, da su zauzeli previše i došlo je vreme za mirovne pregovore. Jedan od

pregovarača sa katoličke strane bio je Franjo Asiški.

Prošli su preko formalnih nagodbi i potpisivanja konkordata. Ishod nagodbe bio je...

Muslimanima je bilo dozvoljeno da okupiraju Vizantiju (današnju Tursku) u „hrišćanskom“ svetu...

A katolicima je bilo dozvoljeno da okupiraju Liban u arapskom svetu.

Takođe je bilo dogovoreno da Muslimani mogu graditi džamije u katoličkim zemljama bez ikakvih problema... ali samo onoliko dugo koliko je rimokatolicizam mogao prodirati u arapske zemlje.

Kardinal Bea nam je rekao da su se i Muslimani i rimokatolici složili da blokiraju i unište napore njihovih zajedničkih neprijatelja - onih koji su biblijski religiozni.

Preko tih konkordata, demoni su sprovodili duhovno uništenje Ismaelovih potomaka. Izgrađen je čvrsti zid suprostavljanja Bibliji kako bi je mogao držati što dalje od Arapa.

Nakon potpisivanja konkordata, Muslimani su bili praćeni od ajatolaha, islamskih sveštenika i ostalih religioznih vođa. Rimska crkva je takođe organizovala kampanju mržnje između muslimanskih Arapa i Jevreja. Pre toga oni su imali mirnu koegzistenciju.

Cela islamska zajednica gledala je sumnjičavo na Bibliju verujući da su biblijski religiozni ljudi demoni koji donose otrov sa kojim uništavaju decu Alaha.

Jezuitski plan je da se uspostavi potpuna kontrola nad islamom.

Godine 1910, Portugal je postojao socijalistička država. Crvene zastave pojavile su se svuda. Rimokatolička crkva se tamo suočavala s velikim problemom. Vođe socijalističkog pokreta su želele da unište snagu crkve.

Bilo je samo pitanje pravog trenutka kada će se pojaviti devica Marija. Ali moralo je postojati više koristi od te pojave, a ne samo držanje Portugala u vlasti Vatikana.

Jezuiti su hteli da se umeša i Rusija, a lokacija te vizije, baš u Fatimi, trebala je imati ključnu ulogu u privlačenju islama u „Majku crkvu.“

Godine 1917, devica Marija se pojavila u Fatimi. Pojavljivanje „Božje majke“ imao je potpuni uspeh, igrajući na kartu da se zavara mnoštvo. Kao rezultat, socijalisti Portugala pretrpeli su veliki poraz.

Jezuiti su izmislili posebnu molitvu za Fatimu koja traje devet dana, kojom su se molili u Severnoj Africi uspostavljajući dobre odnose sa islamskim svetom. Naivni Arapi su verovali da su te molitve u čast Fatime, Muhamedove ćerke.

Rimokatolici širom sveta takođe su počeli da se mole za preobraćenje Rusije. Kao direktan rezultat vizije u Fatimi, papa Pije XII naredio je nacističkoj vojsci da Rusija i pravoslavna religija moraju biti uništeni, i da Rusija mora da postane rimokatolička.

Vizija Fatime nije zaboravljena. Nekoliko godina kasnije, nakon što je izgubio Drugi svetski rat, papa Pije XII plašio je svet s njegovom lažnom plešućom vizijom sunca kako bi zadržao Fatimu u novinama. To je bio veliki religijski šou biznis i ceo svet ga je progutao. Ništa iznenađujuće, papa Pije XII bio je jedini koji je imao tu viziju.

Pored svega toga, jedna grupa sledbenika Rimske crkve je prerasla u Plavu vojsku širom sveta, koja je sakupila milione vernih rimokatolika spremnih da umru za svoju blagoslovenu devicu.

Ali nismo još ništa videli. Jezuiti su isplanirali da se Marija pojavi četiri ili pet puta u Kini, nekoliko puta u Rusiji i da bude nekoliko velikih pojavljivanja u Sjedinjenim Američkim Državama. I ljudi će poverovati.

Kakve veze to ima sa islamom? Da vidimo šta pokojni biskup Šin (Sheen) ima da kaže o

devici Mariji i islamu:

“Pojave naše Gospe u Fatimi predstavljale su prelomnu tačku u istoriji više stotina miliona Muslimana, koji su najteži za preobraćenje u ‘hrišćanstvo’ (rimokatoličanstvo). Muslimani su tokom vekova okupirali Portugaliju i ostavili svoje tragove. Nakon smrti svoje ćerke Fatime, Muhamed je rekao za nju da je ona ‘najsvetija od svih žena u raju, odmah pored Marije’.”

Biskup Šin je verovao da je devica Marija izabrala da bude poznata kao „naša Gospa Fatima,” kao znak i zavet da Muslimani, koji veruju u Isusovo devičansko rođenje, poveruju u Isusovo božanstvo.

On je istakao da su kipovi device Marije, koje su hodočasnici donosili, bili sa oduševljenjem primljeni od strane Muslimana u Africi, Indiji i na drugim mestima, i da sada mnogi Muslimani dolaze u rimokatoličku crkvu. Kao direktor katoličkog Društva za propagandu vere, biskup Šin je govorio sa autoritetom.

U drugoj polovini 19. veka, Španija je bila u političkim previranjima. Njena rimokatolička monarhija se teturala i kraljici je oduzeta kruna 1868. godine, a Španija je postala republika, koja je trajala dve godine.

Monarhija je bila ponovo uspostavljena sve do 1923. Kako se politička situacija pogoršavala, Španija je ponovno postala haotična. Vatikan je izvršio nasilje kada je Španija još jednom izabrala da postane republika, i odmah je katolička crkva počela da je sabotira.

U to vreme, od 1931. do 1936. godine, pet predsednika je došlo i prošlo. Španski rimokatolici pokazivali su nepoštovanje prema Vatikanu (nikad nisu ni sanjali šta im se sprema). Oni su oporezivali crkveno vlasništvo i uklonili sveštenike i kaluđerice da predaju u državnim školama.

Španski katolici su se suprostavljali planovima Rimske crkve. Zato je napravljen plan za njihovo uništenje, pod izgovorom navodne borbe protiv komunizma.

Iako su brojni predsednici španske republike bili trenirani kao jezuiti, i oni su se suprostavljali vrhu Rimske crkve.

Vrh Rimske crkve je kontaktirao islamske vođe. Oni su bili dužni Vatikanu za jerusalimsku prevaru. Kad su potpisali konkordat obećali su pomoć papi ako mu zatreba, čak i da podignu vojsku ako on to zaželi.

Sada je bilo to vreme.

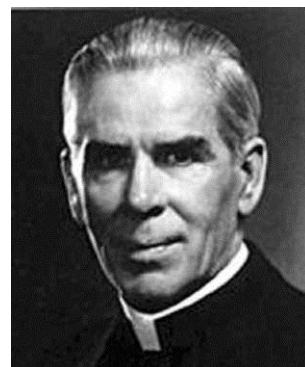
Jezuiti su napravili svoj posao. Jadni Španci će sada patiti. Preko tajnih nagodbi, velika arapska vojska je bila podignuta pod komandom generala Franka. Vatikan je finansirao ovu vojnu mašineriju kako bi dao lekciju Špancima.

Godine 1936, nova španska inkvizicija je eksplodirala. Nazvana je „Španski građanski rat,” tajno orkestriran u Vatikanu. Kako bi odvojili svet od istine, konstruisano je da izgleda da se Vatikan bori protiv komunista u svetom ratu.

U stvarnosti, postojala je samo šačica komunista u Španiji. Rimokatolička institucija je naručila krvavi pir za svoje vlastite sledbenike.

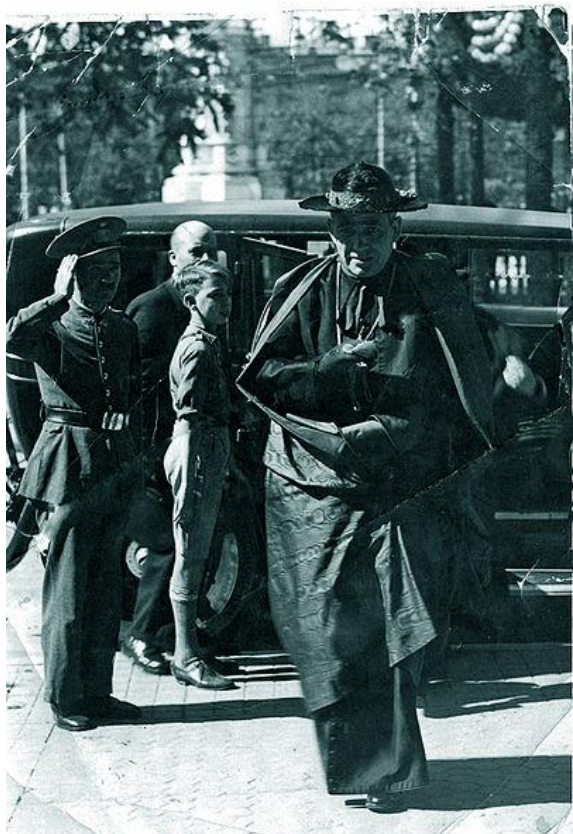
Pod zastavom Vatikana, muslimanske snage zauzele su Kanarska ostrva i tada napale južnu Španiju.

Španci su u šoku gledali kako je kardinal Pedro Segura vodio islamsku vojsku u krvoproliće protiv neposlušnih rimokatoličkih muškaraca, žene i dece - bez milosti.

Biskup Fulton Šin
(1895-1979)

Muslimanske čete su konačno izvršile svoju osvetu nad hrišćanima, uz papin blagoslov.

Kardinal Pedro Segura (1880-1957)
pozdravljen od policije u Sevilji

Kad sam imao tri godine, sećam se kako su muslimanske čete zauzele naš dom. Bili smo srećni što je naša porodica preživela taj teror.

Kada je inkvizicija ispunila svoje ciljeve, Španija je bila u ruševinama, krvava i poražena, ali sigurno vraćena u ruke Vatikana. U Španiji je tada uzvikivano:

- „Oslobodili smo Španiju od komunizma. Hvala blagoslovenoj Devici!”

Oko pet miliona muslimanskih vojnika okupiralo je Španiju kao zaštitnici rimokatoličke vere. Islam je platio svoj dug antihristu koji je sedeo u Vatikanu.

Arapci su tajnim nagodbama rekli papi da će se boriti za Vatikan u Španiji, samo ako se papa složi da nikada ne prizna bilo kakvu državu Izrael koja bi mogla početi da postoji. Papa se složio.

Kardinal Bea nam je rekao kako su se tada ortodoksni Jevreji i cionisti zalagali za nezavisnu državu Izrael.

Atentat na papu

Neko će pitati: „Zar nije Musliman pucao na papu i pokušao da izvrši atentat na njega?”

Da, jezuiti su to vrlo dobro isplanirali. Široke mase su bile ganute tim incidentom. To je

Atentat na papu Jovana Pavla II, trg Svetog Petra u
Vatikanu, 13. maj 1981.

dalo i papi i američkom predsedniku Reganu nešto zajedničko. Na obojicu je pokušano atentat, i ubrzo su postali prijatelji. (Podsetimo da je Regan prvi u istoriji polagao zakletvu okrenut prema obelisku.)

Papa je dobio svetsku popularnost i simpatije od svih svetskih vođa. Preko tog incidenta, islam je postao bliži Vatikanu. Muslimani su bili veoma poniženi pošto se mislilo da je neko od njihovih ljudi pucao na onoga koji predstavlja proroka Isusa na

ovoj zemlji, pa su islamski ajatolasi poslali saučešća i izvinjenje papi.

I na kraju svega, okrivili su KGB, čineći da svet poveruje da su komunisti papini neprijatelji. U pitanju je bila velika igra.

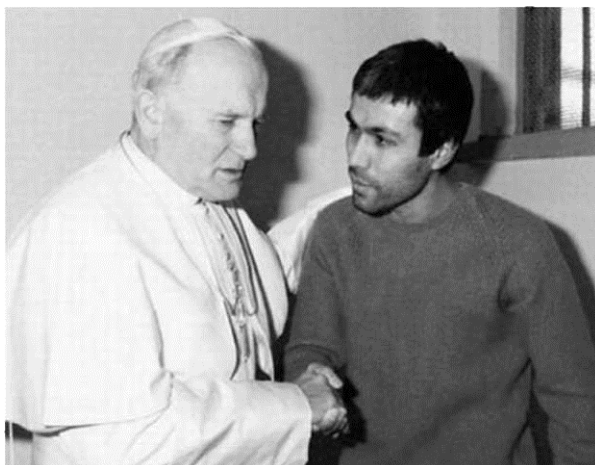
Papa Jovan Pavle II bio je dobar komunista mnogo godina. Ako ovo nekome zvuči neverovatno, neka se seti detalja atentata. Atentator Mehmet Ali Agdža je bio jedan od poznatijih evropskih kriminalaca i iskusan strelac. Pucao je sa udaljenosti od samo tri metra. Svaki metak pogodio je papu ispod pupka.

Očigledno da nije imao nameru da ubije papu. On je jednostavno sledio uputstva jezuita.

Kad je svet video papu kako oprašta Mehmet Ali Agdži što je pucao u njega, skoro nijedan od milijardu Muslimana nije mogao ništa drugo nego da se divi „Njegovoj Svetosti.“ Mehmed Ali Agdža je nakon toga izjavio da želi da se krsti u rimokatoličkoj crkvi.

Sve je bilo dobro planirano. I papa i Muslimani zahvalili su Devici Mariji što on nije podlegao ranama.

Danas, papa još uvek žarko želi da dobije kontrolu nad Jerusalimom. Cilj se nije promenio. Muslimani će mu pomagati u tome. Ali, Bog ima drugi plan.

Papa oprašta svom atentatoru Mehmedu Ali Agdži

Ko vlada Amerikom?

Rimokatolička crkva je najmoćnija organizacija na svetu - finansijski, religijski i politički. Vatikan poseduje svoju državu sa svim pravima, što znači da imaju diplomatske imunitete i slično. Takođe, Rimaska crkva ima svoju banku koja je jedina banka na svetu koja nema superviziju, što znači da je idealno tlo za pranje novca - jer nema kontrole.

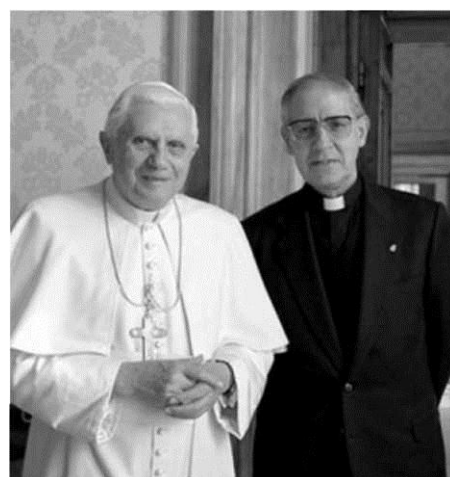
Vatikanska banka, koja se naziva „Institut za religiozne poslove“, značajan novac investira po svetu - u nekretnine, druge banke, poznate kompanije. Pored njihovih direktnih biznisa, postoji i priliv novca od vernika. Procenjuje se da Rimaska crkva ima oko milijardu vernika.

Vatikan sprovodi kontrolu glavnih tokova u svetu preko svojih organizacija, čiji su članovi moćni ljudi koji zauzimaju važne funkcije na polju politike, finansija i dr. Na primer, vatikanske glavne organizacije, čiji su članovi položili zakletvu na lojalnost crkvi i papi jesu: jezuiti, tajno društvo Malteški vitezovi, Opus dei, Vitezovi Kolumba i dr. To je papska vojska - vitezovi - na isti način kao nekada u istoriji, samo sada na mnogo perfidniji i suptilniji način.

Jezuiti su glavna katolička poluga, koja kontroliše sve druge organizacije. Postoji neformalna hijerarhija u tom sistemu u kojoj je glavni čovek jezuitski general. Zato se i zove „general.“ Njegovi potčinjeni ga zovu „otac general.“ To se može videti i na njihovom oficijelnom sajtu.

Jozef Racinger (papa Benedikt XVI) je u mladosti bio član Hitlerove omladinske organizacije.

Papa Benedikt XVI i jezuitski general Adolfo Nikolas

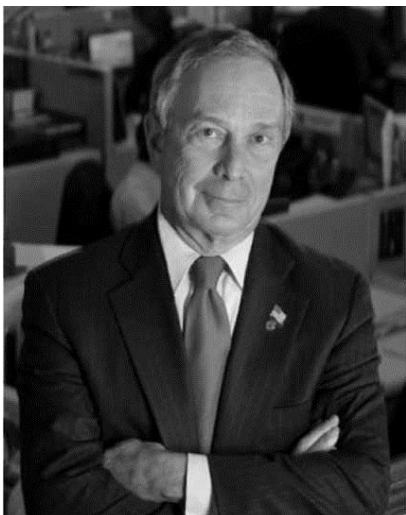
Aktuelni jezuitski general je Španac Adolfo Nikolas, koji je rođen 1936. godine u vreme najvećeg uspona fašizma, u porodici koja je bila veliki simpatizer Adolfa Hitlera, po kojem je i dobio ime.

Prema rimskoj hijerarhiji, jezuitskom generalu potčinjeni su i Malteški vitezovi, Vitezovi Kolumba i Opus dei. Jezuiti

rade tajno, dok članovi organizacija Malteški vitezovi, Opus dei i Vitezovi Kolumba su u dobroj meri javne ličnosti. Na primer, Vitez Kolumba je rođeni brat bivšeg predsednika Amerike Džordža Buša, Džeb Buš, inače guverner Floride. On ne propušta priliku da papi poljubi ruku i pokaže svoju lojalnost.

Malteški vitezovi su znatno brojniji i danas su postali verovatno najuticajnije tajno društvo u svetu. Neki od članova su gradonačelnik Njujorka Majkl Blumberg, najmoćniji čovek među milijarderima, prema anketi magazina Forbs. Zatim Frenk Karluči, nekada

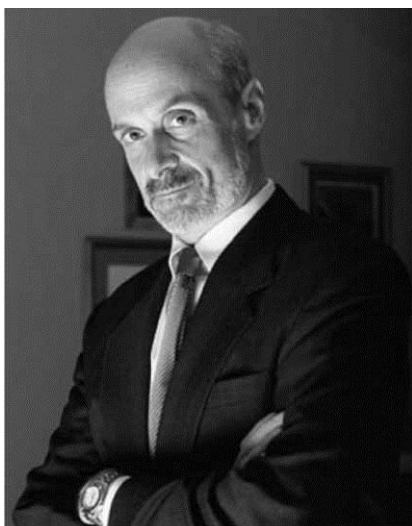
visoki funkcioner CIA-e, a sada prvi čovek američke Karlajl grupe, jednog od zvanično najvećih trgovaca oružjem u svetu. Karlajl grupa je inače među najmoćnijim kompanijama u svetu. Dakle, malteški vitezovi u dobroj meri kontrolišu vojnu industriju.

Majkl Blumberg, gradonačelnik
Njujorka

Frenk Karluči, prvi čovek Karlajl grupe (prvi s desna) u društvu
Kondolize Rajs, Medlin Olbrajt i Henrija Kisindžera

Majkl Čertof, direktor američke
carinske i imigracione službe

Član Malteskih vitezova je i Majkl Čertof, direktor Homeland security, američke carinske i imigracione službe. Rimska crkva svesno ubacuje svoje ljude u tu službu jer se preko nje sprovodi politika izmene demografske strukture Amerike. Na primer, sada su Španci (useljenci iz Južne Amerike koji govore španskim jezikom, uglavnom Meksikanci) moćna glasačka mašinerija u Americi (danas ih ima više nego crnaca u Americi), a skoro svi su katolici. Tako je rimokatolika svake godine sve više u Americi.

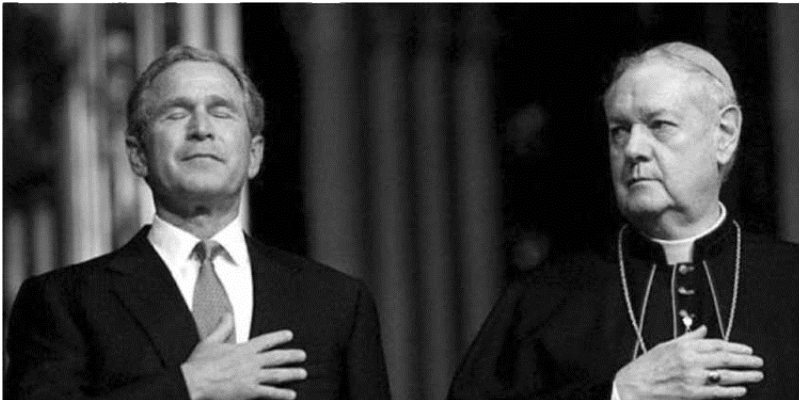
Važan član Malteških vitezova je španski kralj Huan Karlos, pod čijom kontrolom je između ostalog i Španac Havijer Solana, visoki zvaničnik EU, koji je bio šef NATO-a u vreme bombardovanja SR Jugoslavije.

Prvi čovek Malteških vitezova u Americi je njujorški kardinal Edvard Igan. Kada su srušene Kule bliznakinje 11. septembra, Igan je i bio šef Malteških vitezova u Americi, a član iste organizacije je bio

Kardinal Edvard Igan i predsednički kandidati Džon Mek Kejn i
Barak Obama

tadašnji direktor CIA-e Džordž Tenet, koji je bio, dakle, podređen Iganu. Veruje se da je CIA tada o svemu bila upoznata, a zna se da postoje brojne sumnje da je pomenuti događaj bio isceniran. Suština je da su ljudi pod kontrolom Rimske crkve vodili ceo

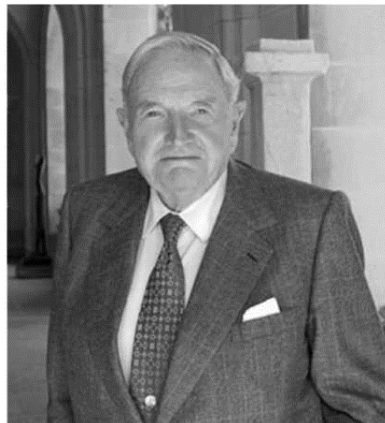

Bivši predsednik Džordž Buš i kardinal Edvard Igan

Univerziteta u Vašingtonu, koji proizvodi kadrove za američku administraciju i Pentagon. Džordž Taun je jezuitski koledž (bivši predsednik Bil Klinton je studirao na ovom koledžu).

Džordž Tenet i Džordž Buš

Dejvid Rokfeler

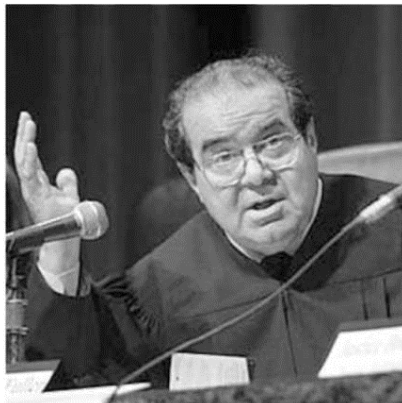
mogu naći na internetu i u knjigama raznih autora.

Za članove organizacija poput jezuita, i njihovih ogranaka kao što su Malteški vitezovi, važi da su dobro infiltrirani u masoneriju i slična tajna društva.

Leo Zagami, odbegli član Iluminata, organizacije koja predstavlja elitu masonerije, kaže da jezuiti kontrolišu vrh svetske masonerije. Na primer, porodica Rotšild je glavna za britansku masoneriju.

Sudija Semjuel Alito i Džordž Buš

Sudija Antonin Skalia

„proces”.

Najmoćniji bankar u 20. veku, Dejvid Rokfeler, takođe je član Malteških vitezova.

Malteški vitezovi su članovi Vrhovnog suda Amerike - Semjuel Alito i Antonin Skalia, oba su katolici.

Član Malteškog reda, između ostalih, je i Džon De Doja, prvi čovek Džordž Taun

Jezuiti kontrolišu zvanično najviše koledža u Americi, a među njima je i poznati Fordam Univerzitet u Njujorku.

Malteški vitez je takođe američki medijski magnat Rupert Mardok.

Mnogi od članova Malteških vitezova i ne kriju da su članovi ove organizacije. Spiskovi o članovima u dobroj meri se

britansku masoneriju. Rimskoj crkvi je dovoljno da kontroliše jednog ili nekoliko članova te porodice da bi kontrolisala čitavu britansku masoneriju, a da to niži članovi i ne znaju. Rotšildi, kao verne sluge Rimske crkve, predano se zalažu za svetsku vladu.

Sadržaj

Predgovor	2
1. Počeci	4
2. Prevara	17
3. Crkveni oci	25
4. Sila	39
5. Jahači apokalipse	48
6. Prorok	53
Dodatak: Ko vlada Amerikom?	62